

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

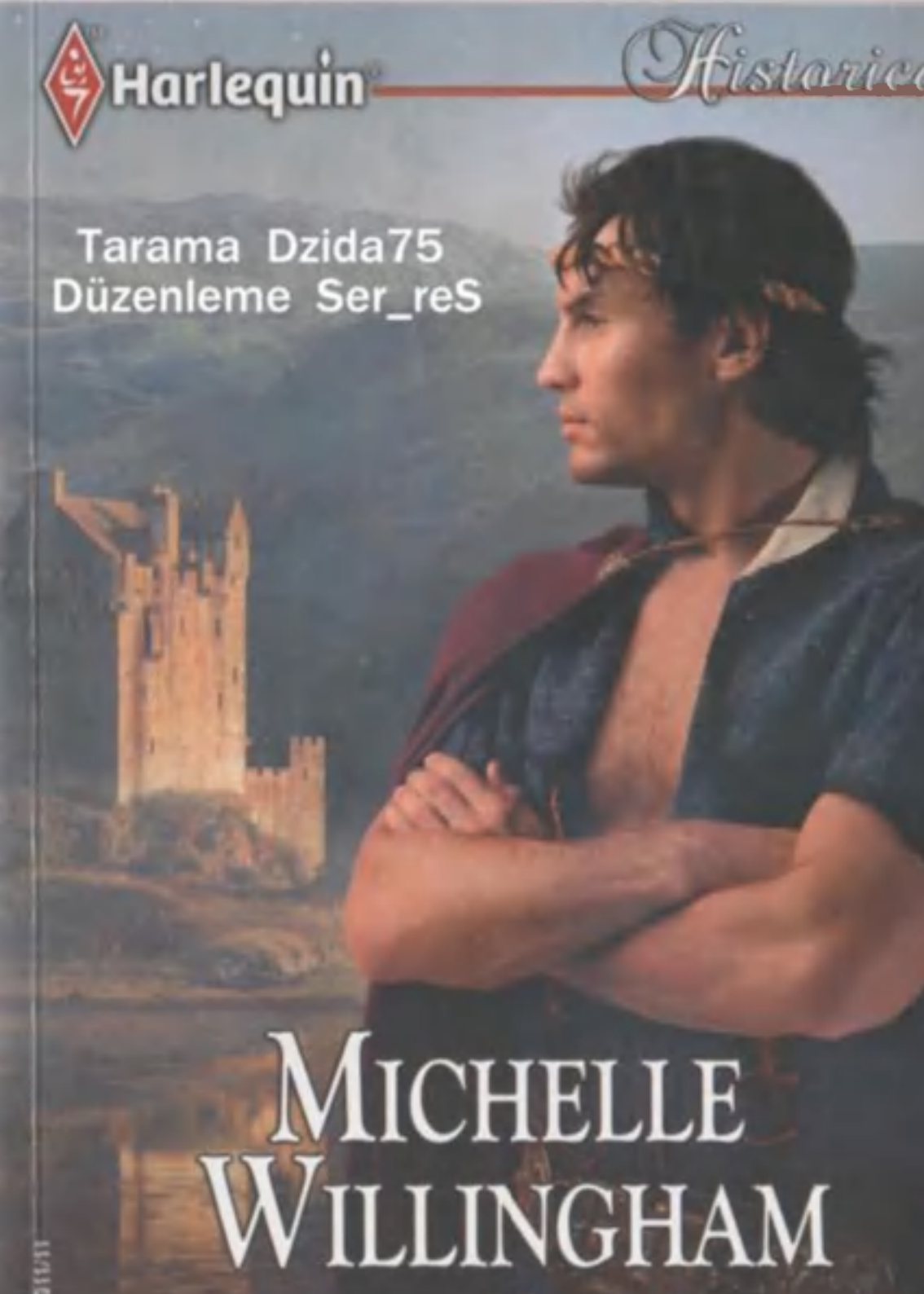
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Harlequin

Historical

Tarama Dzida75
Düzenleme Ser_reS

MICHELLE
WILLINGHAM

Harlequin

Hizmet

MICHELLE WILLINGHAM

Yasaklı Gelin

Patrick MacEgan, Baron'un kızıyla evlenmeye mecbur bırakılmıştı ama kimse düşmanının kızıyla yatağını paylaşmaya zorlayamazdı onu.

Isabel de Godred, güzel olduğu kadar inatçı ve kararlıydı. Gerçek bir eş olmayı kafasına koymuştu. Isabel, gurur duyduğu savaşçı kralının sırtındaki ağır sorumlulukların yükünü biraz olsun hafifletebilmeyi ümit ediyordu. Bir kraliçe olarak insanlarına yardım etmek ve düşmanlığa bir son vermek istiyordu ama bir sürgün hayatı yaşarken bu o kadar da kolay değildi. Herkesten önce, kocasının güvenini kazanması şarttı.

İşin sırrı, yalnız kaldıklarında, savaşı bir kenara bırakıp gerçek birer kadın ve erkek olmalarında saklıydı.

Ortaçağ İrlanda'sında, klanları, daha çok birbirleriyle kan bağı olan insanlar oluştururdu. Zaman zaman evlat edinilenler ve stratejik nedenlerle klana katılanlar da olurdu ama nüfusun çoğu akrabalarından oluşuyordu. Klan yönetimi, günümüz aile şirketlerinden çok da farklı değildi aslında. Son karar, daima klan kralına veya reisine ait olsa da kararlar, çoğunlukla konsey tarafından alınırdı. Kralı seçme hakkıysa halka aitti.

Ringfort denilen, daire biçiminde, alçak duvarlarla çevrelenmiş kaleler on, on beş kulübeden oluşurdu. Kalede yaşam, şafakla birlikte başlar, gün batımından kısa bir süre sonra da sona ererdi. Ortaçağ İrlanda'sında kadın, dünyanın diğer bölgelerine nazaran daha özgürdü. Bu özgürlük sadece soylu kadınlara tanınmıyordu. Barışı sağlamak, işbirliği yapmak için soylu kadınlar, hiç istemedikleri evlilikler yapmak zorunda bırakılabiliyordu.

Savaş, salgın hastalıklar, açlık ve esaret, yaşamının doğal bir parçasıydı. Tıpkı romantizm ve aşk gibi.

~ **ROMANIN KARAKTERLERİ** ~

Isabel de Godred

Romanın kadın kahramanı

Patrick MacEgan

Romanın erkek kahramanı. İrlandalı Kral.

Edwin de Godred

Isabel'in babası. Baron.

Trahern MacEgan

Patrick'in kardeşi

Bevan MacEgan

Patrick'in kardeşi

Ruarc MacEgan

Patrick'in kuzeni

Anselm Fiztwater

Norman Komutanı

Donal O'phelan

Düşman klanın reisi

YASAKLI GELİN

~ *Birinci Bölüm* ~*İngiltere, 1170*

HER kadın, evleneceği gün bir at çalıp, kendi düğününden kaçmayı aklından geçirir öyle değil mi?

Isabel de Godred, içinde hızla büyüyen huzursuzluğu bastırmaya çalışıyordu. Babasının isteklerine boyun eğmek, onun en önemli görevidi. Kırmızı elbisesinin eteklerine sımsıkı yapışmış, bakışları ahıra dikili, kaçma hayalleri kurarken bile babasının isteğini anlayışla karşılıyordu.

İçten içe, kurtuluşun sadece bir hayal olduğunu o da biliyordu. Arziden çıkmayı başarsa bile, babasının, onu bulmak için peşinden bir ordu göndereceğine dair en ufak bir şüphesi yoktu. Edwin de Godred, hoşgörülü olmasıyla tanınan biri değildi. Her şey onun emirleri doğrultusunda yapılırdı ve karşı çıkanlar da cezasını çekerlerdi.

Evlilik o kadar da kötü olmayabilir, dedi içinden gelen bir ses. Nişanlısı, sıcak ve çekici bir erkek olabilirdi. Kim bilir belki Isabel'e mülklerini idare etme özgürlüğü bile tanıyabilirdi.

Isabel gözlerini yumdu. Bu pek mümkün görünmüyordu. Aksi takdirde babası, damat adayını görmesine izin verip, çöpçatanlığı ile övünürdü. Nişanlısının, İrlanda kökenli bir asil olması dışında, hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“Evlenmek için hazır mısınız, Leydim?” diye sordu hizmetçisi Clair ve heyecanlı bir gülümsemeyle ekledi. “Sizce yakışıklı mı?”

“Hayır, yakışıklı olduğunu sanmıyorum.” Büyük ihtimalle yaşlı ve dişsizdi. En azından Isabel öyle olduğunu tahmin ediyordu. Hissettiği panikle bütün bedenini bir titreme sardı. Bacakları hareket etmeyi reddediyordu adeta ve her geçen dakika, kaçma hayali gözüne çok daha çekici görünüyordu.

“Ama eminim...”

Isabel başını iki yana salladı. “Clair, babam nişanımızda bile damadı görmeme müsaade etmedi. Büyük ihtimalle yarı iblistir.”

Hizmetçisi, yüzünde hülyalı bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onun, İrlanda krallarından biri olduğunu duydum. Hayal edebileceğimizden de zengin olmalı.”

“O, Büyük Kral değil.” Bunun için azizlere şükreliyordu. Klanın idaresinde rol alacağından bile şüpheliydi ama en azından bir ülkenin idaresinin yükünü taşımayacaktı. Kale burçlarının dışındaki ahşap basamaklardan inerken, babasının bu kadar kısa bir sürede bu evliliği nasıl planladığını merak ediyordu. Önceki yaz, Pembroke Kontu'na çıktığı seferde çşlik etmiş, yanında yer almıştı. O arada bunu ayarlayacak zamanı nereden bulmuştu?

“Eğer mümkün olsaydı, seve seve sizin yerinize geçerdim,” dedi Clair hülyalı gibi bir gülümsemeyle.

“Eğer mümkün olsaydı, bunu seve seve kabul eder, onu sana verirdim.” Ama bu maalesef mümkün değildi.

Isabel'in hayal gücü, özellikle son dönemlerde sınır tanımıyordu. Ne zaman nişanlısını gözünde canlandırmaya çalışsa karşısında bir canavarın görüntüsü belirliyordu. Bu kadar gizlilik talep ettiğine göre

YASAKLI GELİN

adam dayanılmaz biri olmalıydı. Daha nişanlısıyla karşılaşmadan onu yargılaması adil değildi belki ama en kötüsünü düşünmekten de alamıyordu kendisini.

“Kendi krallığınızın hanımı olacaksınız,” diyerek iç geçirdi Clair. “Bunu bir düşünsenize. Kraliçe olacaksınız.”

“Sanırım.” Bu, yaklaşan evliliği ile ilgili daha büyük bir korku duymasına neden oluyordu. Isabel bir kraliçe olmak hakkında ne biliyordu ki? Bütün bildiği uygun bir bütçeyle, bir malikâne idare etmekten ibaretti.

Babası, Thornwyck Baronu, Edvin de Godred küçük bir davetli ve hizmetçi topluluğuyla birlikte, ön avluda bekliyordu. Uzun, zayıf bir adamdı ve hafif beyazlamış sakalı ve bıyığı özenle taranmıştı.

Isabel buradan ayrılmak zorunda olduğundan dolayı en ufak bir rahatsızlık duymuyordu ama müstakbel kocası, İrlandalı kraldan ne beklemesi gerektiğini de bilmiyordu. Nazık biri miydi? Yoksa kaba mı? Bu düşünceler, sinirlerini daha da geriordu.

“Geldi mi?” diye sordu, kilisenin önünde bekleyen babasına.

Edwin, kızının buz kesmiş parmaklarını sıkıca tuttu ve kiliseye doğru yanında yürümeye başladı. “Yakında onunla karşılaşacaksın. Birkaç saat önce, adamlarımdan, grubun yaklaştığı haberini aldım.”

“Kendisiyle nişanımızda karşılaşmayı tercih ederdim açıkçası,” diye mırıldandı Isabel. Babası karşılık olarak sadece homurdanmıştı.

Isabel hafifçe titredi. Adamı kendi gözleriyle görmeden, kaçma fikrinin aklından çıkmayacağını biliyordu. Kiliseye doğru attığı her adımla kendisini çok daha yalnız hissediyordu. Kız kardeşleri, ona destek olmak için yanında değillerdi. Edwin, gelmelerine izin vermemişti ve bu Isabel’i, tahmin ettiğinden de fazla incitmişti.

Kilisenin bahçesine girdiklerinde, iyi giyimli bir adamın pederle konuşmakta olduğunu gördü. Adamın çok az saçı vardı ve olanlar da yoğunlukla ensesindeydi.

“Bu o mu?” diye sordu Isabel isteksizce ama babası bir cevap vermedi. Dalgın ve düşünceli bir hali vardı. Donuk bakışlarını uzaklara dikmişti.

Pederle konuşan adam, zorlukla yutkunarak avuçlarını tuniğine sürttü. Birini arıyormuş gibi etrafına bakmıyordu.

Isabel, yüzü alev alev yanarken içinden dua etmeye başladı. *Tanrım, lütfen beni bu evlilikten kurtar*, derken babasının parmakları bir kelepçe gibi bileğini sımsıkı kavramıştı.

Hemen sonra hızla yaklaşmakta olan bir atın nal sesleri duyuldu. Şaşkın bir şekilde Isabel bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

“Bu çok çabuk oldu.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Edwin.

“Hiç,” dedi Isabel masumca. Nal sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Babası gülümsedi ve sonra pedere beklemesini işaret etti. Birkaç saniye sonra pederle konuşan adam, diğer davetlilerin yanında yerini almıştı. Bu durumda damat, o olamazdı değil mi?

Sesler daha da yaklaştığında babasının eli, kılıcının kınına gitti. Birkaç davetli dönüp Edwin’e baktı. Kadınlar merak ve ilgiyle etrafa bakınıyorlardı.

Isabel donup kaldı. Davetlilere doğru hızla yaklaşan bir atlı göründü. Üzerinde, paçavradan biraz daha iyi durumda olan giysiler vardı. Rüzgârla uçuşan pelerininin etekleri, kurumaya yüz tutmuş çamurla kaplıydı. Ama gerçek bir şövalyeye yakışır, simsiyah bir aygırın üzerindeydi.

Kılıcını çekmişti ve sanki karşısına çıkmaya cüret eden herkesi öldürmeye hazır gibi görünüyordu. Davetliler, atlının yolundan çekilmek için gerilerken, kadınların bir kısmı çığlık attı.

Isabel’in yüreği ağzına gelmişti ama kendini tuttu ve hissettiği korkuya rağmen çığlık atmamayı başardı. Bunun yerine babasının, okçularından birini kendisine siper etti.

Askerlerin nesi vardı böyle? Bir tanesi bile silahına uzanmamıştı. Atlı, kolay bir hedef oluşturmaya rağmen kimse, onu durdurmaya çalışmıyordu.

“Bir şey yapın,” diye bağırdı ama savaşçılar onu dikkate almadı.

Onlara yaklaştığında, adam atını durdurdu ve kılıcını indirdi. Isabel soluğunu tuttu. Öncezileri ürkütücü gerçeği haykırırken genç kadın şiddetle inkâr ediyordu. Hayır. Evleneceği adam, bu olamazdı.

YASAKLI GELİN

Siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve granit rengi gözleri, Isabel'inkilere dikilmişti. Adam, tıpkı vahşi bir barbarı andırıyordu. Cesur ve korkusuzdu. Üzerindeki kıyafetler alışılmışın dışındaydı. Neredeyse dizlerine kadar uzanan mavi bir tunikle boz rengi bir pantolon giymişti. Sırtındaki yıpranmış kırmızı pelerinini büyük, gümüş bir broş tutuyordu. Kollarının üst kısmındaysa, asil bir soydan geldiğini gösteren altın kolçaklar vardı.

Babasının, bu atlıya herhangi bir tepki vermemesinin tek bir açıklaması vardı. Karşısındaki bu barbar görümlü atlı, evleneceği adamdı. Isabel dudaklarını ısırarak hissettiği korkuyu ve en çok da ortadan kaybolma arzusunu bastırmaya çalıştı.

Edwin “Isabel, bu Laochre Kralı Patrick MacEgan,” diyerek genç kadının korkusunu doğruladı.

Isabel inanmak istemedi. Adamın atı ve kılıcı, soylu olduğunu gösteriyordu ama bir şatodan değil de savaş alanından çıkıp gelmiş gibi bir hali vardı. Askerleri neredeydi? Peki ya hizmetçileri? Krallar asla yalnız seyahat etmezlerdi. Isabel kuşkuyla adama baktı.

Kral atından inerken, genç kadın gözlerini aygırdan alamıyordu. Kaçma arzusu eskisinden de şiddetliydi artık. Babasının adamlarına yakalanmadan önce bir manastıra sığınabileceğine inanıyordu.

“Leydi Isabel de Godred, siz misiniz?” diye sordu adam. Aksanı genç kadının kulağına çok yabancıydı.

“Evet.” Isabel, evleneceği adama dikti gözlerini. “Düğünlere hep bu şekilde mi giriş yaparsınız?”

“Isabel,” diye uyardı babası. Isabel hemen sustu. İçini kaplayan korkuyu bastırmak için büyük bir savaş veriyordu. Çelik gibi donuk ve ifadesiz gözler, bir süre üzerinde dolaştı. Isabel'in bakışlarıysa adamın ellerindeydi. Bir insanı, parçalara ayırabilecek kadar güçlü görünüyorlardı.

Adam, gördüğü rüyadan uyanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırptırdı ve yüzüne sert bir ifade yerleştirdi. “Şu işi halledelim artık.”

Isabel bunu kabul edemezdi. Adam yarı iblis değildi belki ama ürkütücü ve soğuk biriydi. Bu evlilikten kurtulmak için, tek bir şansı vardı. Hızla MacEgan'ın atına doğru atıldı. Tam eğeri kavramış kendisini

yukarı, atın sırtına çekiyordu ki güçlü kollar onu sıkıca sardı ve adeta bir kısıkaç içine aldı.

Isabel tüm gücüyle karşı koyduğu halde, kral hiç zorlanmadan onu aşağı indirdi. Isabel'i sıkıca göğsüne yasladı, sıcak gövdesi genç kadının buz tutmuş bedenini ısıtıyordu ama yine de kendisini kapana kısılmış bir hayvan gibi hissediyordu Isabel.

“Seninle evlenemem,” dedi alçak bir sesle. Bu adam, Isabel, sarayını idare ederken kenara çekilip seyredecek türde biri değildi. Tersine onu zincire vurup, kargalara yem yapacak birine benziyordu.

Isabel'in itirazlarına kimse kulak asmadı. Peder Thomas nikâh töreni için konuşmaya başladığında kral, genç kadının elini tuttu.

Genç kadının kulakları uğulduyordu. Bu adam Isabel'i, ait olduğu topraklardan, onu evinden çok uzaklara, Erin Adası'na, İrlanda'ya götürecekti. Bedenini şiddetli bir acı kaplarken, Isabel gözyaşlarını zorlukla bastırdı.

Kral, sanki aklından geçenleri hissetmiş gibi elini daha sıkı kavradı. Uyarı dolu bakışları, Isabel'in yüzüne dikilmişti. Korku, büyük bir hızla yerini öfkeye bıraktı. Böyle bir adamla evlenmekle cezalandırılmayı hak edecek ne yapmıştı?

Peder, Isabel'in evlilik yemini etmesini bekliyordu. Isabel başını iki yana salladı. “Seninle evlenmeyeceğim.”

“Senin de tıpkı benim gibi seçim şansın yok.”

Isabel, adamdan kurtulmaya çalıştı ama İrlandalı kral, ondan çok daha güçlüydü.

“Özgür olmak istiyorsun değil mi?” diye sordu alçak sesle.

Genç kadın bir cevap vermedi. Ne demek istediğini anladığından emin değildi.

“Bu evliliği kabul ettiğin takdirde istediğine kavuşacaksın.”

Isabel, elbette ona inanmadı. Karşısındaki, kesinlikle uygar bir adam değildi.

Babası, soğuk bakışlarını ona dikti. “Etrafına bir bak Isabel. Bugün, Laochre Kralı ile evlenmediğin takdirde, kimse seni kendisine eş olarak

YASAKLI GELİN

istemeyecektir. Hangi erkek itaatsiz bir kadın ister ki? Kendini utanç verici bir duruma soktun.”

Gözleri yaşlarla dolmasına rağmen Isabel ne geri adım attı ne de inadından vazgeçti. Düğün için gelen konuklar, merakla olan biteni izliyorlardı.

Kral Patrick, genç kadının bileğini kavrayan parmaklarını hafifçe gevşetti. Kulağına eğilirken, sesini de alçaltmıştı.

“Halkımın kaderi babanın ellerinde. Sadece erkeklerin değil, kadın, çocuk hepsinin hayatı onun kontrolünde. Halkımın özgürlüğü için seninle evlenmem şart koşuldu ve ben de kabul ettim. Ne pahasına olursa olsun seninle evleneceğim; bundan şüphen olmasın.”

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken, Isabel gerçeği kabullenmek zorunda kaldı. Onun ne istediğinin hiç önemi yoktu. Bu evlilik sadece bir ittifak anlaşmasıydı ve İrlandalı kralın sadece sözleri değil, yüzündeki ifade de hayır cevabını asla kabul etmeyeceğini açıkça belli ediyordu.

Gerçeği söylüyor olabilir miydi? Isabel bu evliliği reddettiği takdirde tüm o kadınlar ve çocuklar ölecekler miydi? Dönüp babasına baktı. Bakışlarında hiç merhamet yoktu.

Dönüp tekrar Patrick McEgan’a baktı. Öfkeli ifadesinin ardında bitkinlik vardı. Biraz da hüzün. Eğer gerçeği söylüyorsa, eğer bu evliliği reddetmesi masum insanların canlarına mal olacaksa... Bunu düşünmek bile istemiyordu. Gözlerini yumdu. Kaderinden kaçması imkânsızdı. Bu kıskaçtan kurtuluşu yoktu.

Peder, evlilik yeminini tekrarlamasını istediğinde kendini yemini etmeye zorladı. Birkaç dakika içerisinde tören sona ermişti. Kocası yanağından öptüğünde, çılgılık atmamak için dişlerini sıktı.

Tören süresince Patrick, bir an olsun elini bırakmamıştı. Isabel, pederin söylediklerini doğru dürüst dinlememişti bile. Olanlara halen inanmıyordu. Evinden çok uzaklarda yaşayan bir kralla evlenmişti, hem de göz açıp kapayana kadar.

Törenden hemen sonra iç avluya yöneldiler. Düğün kutlamaları için hazırlanan yemeklerin kokusu avluya kadar ulaşmıştı. Rostolar, ızgaralar ve daha birçok egzotik yemek onları bekliyordu ama Isabel tek bir

lokma yiyebilecek durumda değildi. O anda kutlama yapmak aklındaki en son şeydi.

Patrick, atının yanında birden durdu.

“Hemen yola çıkıyoruz. Babanla vedalaş çünkü onu uzun bir süre göremeyeceksin.”

Isabel hazırlıksız yakalanmıştı. “Eşyalarımınla çeyizim ne olacak?” diye sordu isyankâr bir tavırla. “Arabalar...”

“Onları almak için birilerini yollarız.”

Isabel, Edwin de Godred’e doğru bir bakış attı. Gördüğü yüz memnun etmek için çırpındığı babasının yüzü değildi artık. Kendi çıkarları doğrultusunda şeytanla anlaşma yapıp öz kızını satmaktan kaçınmayan bir adamın yüzüydü.

Babası onlara doğru bir adım attı. “Evliliğin gerekliliğini yerine getirmeden buradan ayrılamazsınız.”

“Anlaşmamızın şartlarına uydum.” Patrick’in ifadesi sertleşmişti. Isabel’in sırtındaki eli, yavaşça bel çukuruna kaydı. Bu sahiplenici hareket karşısında sırtının ürperdiğini hissetti. “Bundan sonrası için endişelenmen yersiz. Yalnız bil ki artık kuralları ben belirleyeceğim, sen değil.”

Thornwyck Baronu, asık bir suratla üzerinde kendi mühürü olan bir parşömen uzattı. “Eğer Laochrc’ye geldiğimde kızım hamile değilse, bakire olmadığına dair kanıt isteyeceğim.”

Isabel’in yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Şimdi de damızlık bir kısarak muamelesi görüyordu. İrlandalı krala boyun eğme düşüncesi bile dehşete düşmesine yetiyordu. Kral, törenden hemen sonra gerdeğe girme stresinden onu kurtarmıştı belki ama o gece Isabel’le yatağını paylaşmak isteyeceğine şüphe yoktu. Dokunuşları içini ürpertiyordu ama varlığını bu kadar yakınında hissetmek, korkusunu kamçılıyordu.

“Seni, Lughnasa kutlamaları için bekliyor olacağız,” cevabını verdi Patrick. Barondan bir karşılık beklemeden Isabel’i kaldırıp atın sırtına oturttu ve tek bir sıçrayışta hemen arkasına yerleşerek atı dörtmala koşturmaya başladı.

Ayır hızla yol alırken demir gibi kollar, sınıksız sarmıştı Isabel’i. Ne babası, ne de askeri, ne de arkadaşları için bir şey yaptı.

YASAKLI GELİN

Isabel'in son düşüncesiysc, *Tanrım, beni evlilikten kurtarman için yalvarırken kastettiğim bu değildi, oldu.*

Açık arazide hızla yol alırken, Patrick kollarının arasındaki kadını sıkıca tutuyordu. Thornwyck Kalesi ile aralarına olabildiğince uzun bir mesafe koymaya çalışıyordu. Baron, gitmelerine izin vermişti ama Patrick, Normanlar'ın verdiği sözlere güvenmiyordu.

Isabel de Godred, onu şaşırtmıştı. Ne beklediğinden emin değildi ama düğüne gelen konukları öldüreceğinden endişelenen bir gelin adayı beklemediği kesindi. Emirlerine uyacak, gösterişsiz ve idaresi kolay bir bakire olmasını ummuştu. Bunun yerine, kader karşısına hayatı boyunca hiçbir emre uymamış gibi görünen güzel bir kadın çıkarmıştı. O anda bile, her an kaçacakmış gibi gergin ve tetikteydi.

Patrick, kollarının kısılcacını daha da daralttı. Isabel olmadan, halkının özgürlüklerine kavuşturamazdı. Baronun yazılı emri yeterli değildi. Norman, Isabel'i kendi gözleriyle görmek isteyecekti.

Patrick gözlerini ufka dikti. Kardeşlerini görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Onlara, Galler sınırını geçmemelerini söylemişti ama bunu dikkate aldıklarından şüpheliydi. Tören sırasında, uzakta bir hareketlenme hissedip dönmüştü ama bir şey görememişti.

Gerçi görmeyi de beklememişti. Kardeşleri bu konuda çok iyiydi. Tıpkı birer gölge gibiydiler, görünmek istemedikleri sürece kimse onları bulamazdı. Ailesine bir şey olabileceği korkusu sardı bir kez daha içini.

Yangında ölen çocukların acı anıları içini acıtıyordu. Kardeşinin karısı bile işgalci Normanlar tarafından kaçırılıp öldürülmüştü. Çok fazla kayıp vermişlerdi. Yaşanan acıların ve vahşetin sorumlularıysa Pembroke Kontu ve Thornwyck Baronuydu. Kollarının arasındaki kadın da onlardan biriydi.

Patrick, birkaç saat sonra atı Bel'i durdurdu. Isabel'in kaçıp saklanma şansı olmasın diye açık arazideki küçük bir su kaynağının ya-

MICHELLE WILLINGHAM

nında mola vermeyi tercih etmişti. Atından indi ve genç kadını da belinden kavrayıp aşağı indirdi.

“Bir süre dinlen ve susuzluğunu gider. Şuna da kaynaktan su doldur. Hemen sonra tekrar yola çıkacağız.”

Isabel su torbasını aldı. “Benimle neden evlendin?” Koyu kahverengi rengi gözlerini Patrick’e dikmişti. “Neden halkının kaderinin bu evliliğe bağlı olduğunu söyledin?” Bakışlarında ne korku vardı ne de isyan. Sakin ve düşünceliydi.

“Baban, Laochre’yi işgal ettikten sonra anlaşma şartlarından biri seninle evlenmemdi. Evlenmeyi reddettiğim takdirde hayatta kalan herkesi tek tek öldüreceğine yemin etti.”

Isabel huzursuzca kıpırdandı. “Babamın gerçekten böyle bir şey yapacağına inanmıyorum.”

Patrick, Isabel’in babasıyla ilgili gerçekleri görmesini sağlayan yaşam tarzı hakkında bir şey bilmiyordu. Ona her şeyi anlatabilirdi ama Edwin de Godred’in yaptıkları hakkında konuşmak istemiyordu.

Isabel, kaynağa doğru yürürken tökezledi. Dengesini sağlamakta zorlanıyormuş gibi bir hali vardı. Bu kadar uzun süre at sırtında seyahat etmeye alışkın olmadığı açıktı. Eğer söz konusu bir başka kadın olsaydı, dinlenmesi için geceyi burada geçirebilirdi.

Ama başka bir kadın değildi. Onlardan biriydi ve güvenilmezdi. İngiliz topraklarında olduğu sürece, Thornwyck Baronu’nun sözüne sadık kalıp kalmadığını bilmesine imkân yoktu. İki bölük Norman askeri, onları kontrol altında tutuyordu. Halkı, o sırada sıkıntı içinde ve acı çekiyor olabilirdi.

Düğün kutlamalarıyla ya da gerdekle kaybedecek zamanı yoktu. Eireann’a mümkün olduğunca çabuk dönmek istiyordu. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olacaktı.

Patrick, kaynağın yanında diz çöküp, soğuk suyu avucuyla dudaklarına götürdü. Isabel, ellerini kucağında birleştirmiş hemen yanında oturuyordu.

Saçlarını örten ince başörtüsü rüzgârda savrularak havalandığında altın rengi saçları ortaya çıktı. Dolgun dudakları ve çıkık elmacık kemiklerine rağmen yüzünde çok çok küçük bir gülümseme, parlak kahverengi

YASAKLI GELİN

gözleriydi. Bir an için nerdeyse ona acıdı Patrick. Hiçbir kadın böyle bir evlilik yapmak zorunda bırakılmamalıydı.

Isabel, doldurduğu su torbasını uzattı. “Sana ne şekilde hitap etmeliyim? Majesteleri mi? Yoksa Lordum mu?”

“Patrick demen yeterli.” Her ne kadar yaklaşık bir yıl önce klanın kralı olarak ilan edildiyse de liderleri olmaya henüz alışmamıştı. Babasının ve en büyük kardeşinin, bu sorumlukla nasıl kolayca başa çıktıklarını anlamakta zorlanıyordu. Verdiği her kararı tekrar tekrar sorguluyordu. Özellikle de Thornwyck Baronuyla yaptığı anlaşmayı.

“Özgür olacağımı söyledin. Beni şimdi özgür bırakacak mısın?”

Patrick başını iki yana salladı. “Ancak Eireann’a ulaştığımızda. Söz veriyorum.”

“Verdiğin sözün bir değeri var mı?”

Patrick kollarını göğsünde kavuşturdu. Baronun, anlaşmalarının bir şartı olarak neden kızını önerdiğini anlamaya başlıyordu.

“Her zaman böyle zor musun?”

“Her zaman.”

Açık sözlülüğü nerdeyse Patrick’i gülümsetiyordu. Neredeyse. “İyi. Ürkek ve silik bir kadına ihtiyacım yok.” Bir kez daha Isabel’i kaldırıp atın üzerine oturttu. Isabel’in yüzünde sıkıntılı ve rahatsız bir ifade belirmişti ama şikâyet etmedi.

Isabel’in cesur bir kadın olduğuna şüphe yoktu. Ama babasıyla adamlarının, halkına yaptıklarını unutamazdı. Bu evlilik, anlaşma şartlarından biriydi sadece. Diğer şartlar, köleliği bile cazip kılacak türdeydi. Halkının yaşamı için ödediği bedel çok yüksek olmuştu. Bu noktada, halkının, onları bekleyen gelecekle başa çıkacak kadar güçlü olmaları için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Isabel, evliliğin bağlayıcı olmadığı umuduna sınıksız sarılmıştı. Kaçmaya çalışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Bir atı ya da erzağı olmadan uzun süre hayatta kalamazdı. Tabi eğer kendisine yardım edecek birini bulmazsa.

Ama kimi? Edwin de Godred, bu evliliği istediğini açıkça belli etmişti. En küçük kızının artık bir yabancıya, üstelik hiç de uygar olmayan bir yabancıya ait olmasını sıkıntı eder gibi bir hali yoktu.

Ormanın içinde kıvrılıp giden patika boyunca yol aldılar. Meşe ağaçlarının dalları üzerlerini örtüyor, gökyüzünün görünmesini engelliyordu. Anavatanının toprakları yeşilliklerin ardında gözden kaybolmuştu.

Galler sınırındaki dağların zirvesini saran bulutlar, gün ışığında halleri andırıyorlardı. Yemyeşil arazide beyaz noktalar gibi görünen koyunlar, dağın yamacında geziniyorlardı. Serin bahar havası tenini okşarken akşamın hızla yaklaşmakta olduğunu fark etti.

Bu belki İngiltere'yi son görüşüydü. İçinde hızla yükselen paniği bastırmaya çalıştı. *Korkmamalısın*, dedi içinden. *Cesaretini topla, Erin o kadar da kötü olamaz.*

Ama düşünceleri sürekli gerdeğe takılıp kalıyordu. MacEgan'ın çalışmaktan sertleşmiş ellerine baktı. Soylular gibi yumuşak ellere sahip değildi. Atın dizginlerini kontrol eden kolları sert ve kaslıydı.

"Akşam oluyor," dedi Isabel yavaşça. "Yola karanlıkta mı devam etmeyi planlıyorsun?" Patrick'ten bir cevap gelmemişti "Belki hava, önümüzü göremeyeceğimiz kadar çok kararır ve bir ağaca çarpıp kendinden geçersin. Böylece ben de kaçabilirim."

Sessizlik sürüyordu. Adam sessizliği ve sert duruşuyla bir heykel olabilirdi. "Belki şansım yaver gider, kurtların saldırısına uğrarız ve bizi yerler."

Günü, olduğundan daha da kötü hale getirecek onlarca düşünce, olay aklından hızla geçiyordu.

"Çok fazla konuşuyorsun güzelim. Birkaç saat içerisinde geceyi geçirmek için kamp kuracağız."

Isabel bu cevap üzerine hemen sustu. Geceyi, bu adamla yalnız geçirme düşüncesi bile içini ürpertmeye yetiyordu. Sırtı onun sıcak bedene yaslanmış, güçlü kollarının kısılcı içerisinde yolculuk ederken bile kendisini huzursuz hissediyordu.

Bedenlerinin birleşmesi katlanılmaz ını olacaktı? Hizmetlisi, bir erkeğin kollarının arasında olmanın vereceği hazzı düşünerek iç geçir-

YASAKLI GELİN

mişti ama Isabel ikna olmamıştı. Tepeden tırnağa bir savaşçı olan kocası, nazik ve şefkatli birine benzemiyordu ve onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesi oldukça ürkütücüydü.

Bir süre sonra Patrick, atı durdurdu. Ağaçların yapraklarının arasından eflatun rengine bürünmüş, bulutlu gökyüzünü görmek mümkündü. Geceyi geçirebilecekleri bir in görünmüyordu yakınlarda, sadece ağaçlar vardı.

Kocası, attan inip onu da aşağı indirdi. “Kaçmaya çalışma.”

Isabel neredeyse kahkahalarla gülecekti. “Kaçmaya çalışsam bile nereye gidebilirim ki?”

“Atımı çalmaya çalıştığında nereye gitmeyi planlıyorsan oraya.” Elinden tutup onu az ilerideki ağaçların arasına götürdü. Malzeme çantasından kalın bir kumaş tomarı çıkardı. Patrick kumaşın katlarını açıp monte etmeye başladığında bunun, küçük bir çadır olduğunu gördü Isabel. Çadır o kadar küçüktü ki değil iki kişi, tek kişi bile zor sığardı içine.

Patrick başıyla çadırı işaret etti. “Burada bekle. Ben yemek için avlanmaya gidiyorum.”

Patrick’in bu sözlerinin, çadırda tek başına kalacağı anlamına geldiğini umuyordu. Çadıra girmek için bir adım atmıştı ki Patrick onu durdurdu.

“Ben dönene kadar dinlenmelisin. Gece için konaklamadan önce birkaç saat daha yol alacağız.”

Isabel sırtını dikleştirdi. “Yanında yeterince yiyecek yok mu? Ava çıkmaya ne gerek var?” Hava çok kısa bir süre sonra kararacaktı ve o karanlıkta, ormanda tek başına kalma düşüncesi korkutucuydu. Ya Patrick, onu terk edip giderse?

Yüzü öylesine yakındı ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Senin için geri döneceğim.”

Birden içine tuhaf bir sıcaklık yayıldı, bedeni Isabel’e ihanet eder gibiydi. Bakışlarını hızla kaçırdı.

Patrick onu çadırın içine soktu ve kalın yünlü bir de pelerin verdi. “Pelerini üzerine örtersen seni sıcak tutacaktır.”

MICHELLE WILLINGHAM

Geri dönüp atına doğru yürümeye başladığını gördüğünde Isabel'in korkusu ikiye katlandı. Bir hırsız ya da katil peşine düşerse? Burada savunmasız ve yalnız olacaktı.

“Bana bir silah verir misin?” diye atıldı hemen. “Lütfen.”

Patrick dönüp, inanmaz gözlerle ona baktı. “Ne için?”

“Biri ya da bir hayvan saldırırsa kendimi korumak için.” Isabel emekleyerek çadırdan dışarı çıktı ve Patrick'in eğerine asılı olan silahı işaret etti. “Yayı nasıl kullanacağımı biliyorum.”

“Silah yok. Fazla uzaklaşmaya niyetim yok ve geri döndüğümde beni vurmanı istemem.” Atının sırtına atladı ve doludizgin ağaçların arasında gözden kayboldu.

Tam o esnada yağmur başladı. Aniden ve hızla bastıran sağanakla ipek elbisesi, anında sırlıslıkla olmuştı. Boğazında düğümlenen yumruyla, çadıra geri döndü genç kadın. Yağmur damlaları, hızla çadırın kalın kumaşına çarparken, onu buralara sürüklediği için Patrick'e lanetler yağdırdı. Sonra bu evliliği ayarladığı için babasına ve son olarak da zamanında kaçıp kurtulmadığı için kendisine lanetler yağdırdı.

Sağanak şiddetini artırırken zemindeki çamur, eteklerine ve bacaklarına bulaştı. Uzak bir mesafeden bir uluma sesi duyduğunda içinden dua etmeye başladı. O anda ihtiyacı olan son şey, kocasının kurtlar tarafından yenmesiydi.

YASAKLI GELİN

~ İkinci Bölüm ~

PATRICK atıyla, hızla Galler bölgesinin düz arazisinde yol alırken, yoğun sağanak nedeniyle iliklerine kadar ıslanmıştı. Yağış bir az olsun kafasını, içindeki kin ve öfkeden uzaklaştırmıştı.

Kral olmanın çok fazla fedakârlık gerektireceğini bilerek kabul etmişti klanın başına geçmeyi. Klanın ihtiyaçları söz konusu olduğunda, kişisel düşüncelerinin ve hislerinin hiçbir önemi yoktu.

Az ileride kardeşlerinin kampım gördü. Yaktıkları ateşin ışıkları günbatımında parıltılar saçıyordu. Kampa ulaştığında atından inip dizginleri bir ağaca bağladı.

“Hava bir harika,” dedi Trahern alay edercesine. Yağmurdan korunmak için ağaçların arasına gerdikleri geniş tentenin altında, ateşin başında duruyordu. Kahverengi saçlarından ve sakalından yağmur damlaları süzülüyordu.

“Düğün günüm için çok uygun bir hava,” dedi Patrick atının başım okşayarak.

MICHELLE WILLINGHAM

Diğer kardeşi Bevan “Açıkkçası ne zaman geleceğini merak etmeye başlamıştım. Norman gelininin seni sırtından bıçaklayabileceği düşüncesini bir türlü çıkartamadım aklımdan,” dedi.

Patrick hafifçe omuzlarını silkti. “Zararsız biri.”

“Tören sırasında oradaydık,” dedi Trahern. “Kilise duvarlarının hemen arkasında. Kendisini kollarına atar gibi bir hali yoktu.”

“Riske girmemeliydiniz. Peşimden gelmemenizi söylemiştim.”

“En büyük kardeşimizin düğününü kaçırarak mıydık? Olacak şey değil,” diyerek sırtıttı Trahern. “Normanlar, bizi fark etmediler bile. Saklanmak hiç zor olmadı.”

“Barona kesinlikle güvenmiyorum.” Bevan ateşin başına oturdu. Alevler, yanağını boylu boyunca kaplayan yara izini aydınlatmıştı. “Yalnız başına gitmene izin veremezdik. Seni esir alabilirlerdi.”

Patrick ısınmak için ellerini ateşe uzattı. “Baronun adamları bizi takip ettiler mi?”

“Hayır,” dedi Bevan. “Doğrusu Lughnasa kutlamalarına kadar bekleyeceğini sanmıyorum. Bence daha fazla savaş gücü getirerek Laochre’yi ele geçirmeye çalışacak.”

Kardeşinin uzattığı bardağı alıp, içindeki sıkıntıyı bastırır umuduyla şaraptan büyük bir yudum içti. “Halkımın, Normanlar’ın kölesi olmasına izin vermeyeceğim.”

“Ona nasıl engel olacaksın?”

“Bazı planlarım var,” diye yalan söyledi. Aslında ne yapacağını kendisi de bilmiyordu. Norman komutanına ileteceği emir kâğıdı, halkını serbest bırakacaktı. Ama anlaşma şartları arasında, Norman askerlerinin kale duvarları içerisinde yaşaması koşulu da vardı. Onlarla bir arada yaşama düşüncesi bile başına ağırların saplanmasıya neden oluyordu.

“Peki ya gelinin ne olacak?” diye sordu Bevan. “Kraliçen olarak yönetimde söz sahibi olmasına izin veremezsin.”

“Biliyorum.” Evliliği kötü bir rüya gibiydi. Kendini evli biri gibi hissetmiyordu, hele de bir Norman ile. Klan halkı, asla onu kraliçeleri olarak kabul etmeyecekti. Isabel’i klandan uzak tutmalıydı. “Onu Ennisleigh’de bırakacağız. Böylece ailemizi koruyabiliriz.”

YASAKLI GELİN

Bevan bunu duyduğunda rahatlamıştı. Kollarını dizlerine dayadı. “Bu iyi. O aramızda olmadan da yeterince problemimiz var zaten.” Başıyla Patrick’in geldiği yönü işaret etti. “Sanırım buraya gelmeden önce onu bir ağaca bağladın. Aksi takdirde onu araman gerekecek.”

“Aslında düşündüm.” Isabel’in, düşünden hemen önceki kaçma girişimi geldi aklına. “Ama yapmadım. Onu çadırda bıraktım.”

“Neden seninle birlikte buraya getirmedin?”

“Çünkü karısıyla baş başa kalmak istiyor sevgili kardeşim.” Trahern dirseğiyle Bevan’ı dürttü hafifçe. “Her erkek, düğün gecesini keyifli geçirmeli.”

Patrick bir karşılık vermedi. Kardeşleri istediklerini düşünmekte serbestti. Öfkesini gizlemeye çalıştı. Evlendiği kadına dokunmak ve onu gerçek anlamda karısı yapmak gibi bir niyeti yoktu. Ondan bir çocuğu olduğunu düşünemiyordu bile.

Bu gerçek bir evlilik olmayacaktı. Lughnasa kutlamalarından sonra klamyla birlikte Normanlar’ı topraklarından sürecekt ve böylece Isabel’le de yolları ayrılacaktı. Başpiskopostan da bu evliliği sona erdirmesini isteyecekti. Onunla Eireann’da evlenmemiş olmaları çok kötüydü. Kendi topraklarının kanunlarıyla istenmeyen bir evliliği sonlandırmak çok daha kolaydı çünkü.

“Artık geri dönmeliyim,” dedi. “Akşam yemek için bir şeyler alamam gerek.”

Trahern deri bir ipe sıralanmış tavşanları uzattı. “Birlikte ilk yemeğiniz. Karını bunlarla doyurabilirsin.”

“Onları ben yiyecektim,” diye homurdandı Bevan ama karşı da çıkmadı.

“Yarından sonra sahilde buluşuruz.” Patrick her iki kardeşine de sarılarak veda etti. “Dikkatli olun.”

Tavşanları da alarak atına bindi ve Isabel’in yanına dönmek için yola koyuldu. Arazi boyunca yol alırken, Isabel de Godred’in, hayatı üzerinde bir etkisi olmayacağına ve MacEgan klanı için bir tehlike oluşturmayacağına dair yemin etti kendi kendine.

Çadıra geri döndüğünde Isabel’i iki büküm ve iliklerine kadar ıslanmış bir halde buldu. Kollarını göğüslerine sıkıyordu.

MICHELLE WILLINGHAM

“Yemek getirdim,” dedi Patrick ve tavşanları gösterdi. “Biraz daha dayanabilirsen yakında terk edilmiş bir kulübe var.”

Isabel titremesine rağmen başıyla onayladı. “Yeter ki ateş olsun.”

Patrick, çadırı toparlaması için ona yardım ettikten sonra bir kez daha kaldırıp atın üzerine oturttu. Isabel acıyla irkilmmişti ama bir şey söylemedi. Atın üzerinde, arkasındaki yerini aldığı anda karısının vücudunun şiddetle titrediğini fark etti.

Ona acımayacaktı. Bunu hak etmiyordu. Burada olmasının tek nedeni, halkının tekrar özgür kalacak olmasıydı. Başka bir anlamı yoktu ama yine de bir kadına, bu şekilde davrandığı için suçluluk hissetmekten de alamadı kendisini.

Isabel bir Norman diye hatırlattı içindeki ses. Bunu aklından çıkartmaması gerekiyordu.

Isabel dimdik duruyordu ve titremesine rağmen Patrick’e yaslanıp, vücut sıcaklığından faydalanmaya çalışmıyordu. Aslında bunun için minnettar olmalıydı. Sızlanıp vücuduna yapışmasını hiç istemezdi. Yine de bu Patrick için bir ilkti. Daha önce hiçbir kadın, ondan uzak durmak için böyle çaba harcamamıştı.

Hızla yol alırken aralarındaki sessizlik de devam etti. Sonunda ağaçlık alanın dışına çıktıklarında, önceki seyahatinde gördüğü terk edilmiş kulübeye vardılar. Bel’i yavaşlattı ve onu, kulübenin yanındaki üstü kapalı alana doğru sürdü.

Korunaklı alana girdiklerinde atından indi ve Isabel’e yardımcı oldu. Günün son ışıkları da kaybolmak üzereydi.

Isabel, kırık dökük kulübeye şöyle bir göz gezdirdi. “Neden terk edildiğini anlamak zor değil,” diye mırıldandı. Kulübenin çatısının elden geçmesi şarttı, duvarlardan biriyse yıkılacak gibi duruyordu.

Patrick, atını küçük yalağa yönlendirdi ve Isabel için kulübenin kapısını açtı.

“Ben atla ilgilenirken sen içeri gir,” dedi Isabel’e. Egeri çözüp atın sırtını kuruladı. İşini bitirip kulübeye girdiğinde içerdeki kuru odunları görünce keyfi biraz olsun yerine geldi. Odunları dizip kulübenin içine yayılmış samanları topladı ve çakmak taşını bıçağına sürterek bir ateş yaktı.

YASAKLI GELİN

“Beni bırakıp gittiğini düşündüm,” diye mırıldandı Isabel.

“Senin de istediğin bu değil miydi?”

“İssız bir ormanda terk edilmek gibi bir arzum yok,” dedi genç kadın titreyerek. Patrick’in taş ocakta yaktığı küçük ateşe yaklaştı. “Çok korktum,” diye itiraf etti titrek bir sesle.

Dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. “Hırsızlardan. Biri gelebilirdi ve kendimi koruyabileceğim hiçbir şeyim yoktu.”

Söylediklerinde gerçeklik payı büyüktü. Onu, ormanda korumasız, bir başına bırakmıştı ama bunun için özür dilemeyi düşünmüyordu.

“Aç mısın?” Isabel başıyla onayladı. “Ateş kendine gelir gelmez etleri pişirmeye başlarım. Sen de o arada atın eğerine asılı olan şarap testisini alıp getir.”

Isabel dışarı çıkarken Patrick de ateşi iyice canlandırmaya çalışıyordu. Kaçmaya çalışmasından endişelenmiyordu. Yerleşim bölgelelerinden çok uzakta ıssız bir yerdeydiler ve bu karanlıkta kaçıp gitmesi mümkün değildi.

Bıçağıyla tavşanların postunu sıyırdıktan sonra içlerini temizledi ve tavşanları ateşin üzerine doğru astı. Isabel, elinde testiyle kapıdan içeri girerken birden bir çığlık atarak elindeki testiye düşürdü. Testi toprak zemine düşmüş ama kırılmamıştı. Patrick, hemen kılıcına sarıldı ama kapıda Isabel’den başka kimse yoktu. Büyük bir fare hemen yanından geçip sağa sola koşmaya başladı.

Fare ona doğru koşmaya başladığında Isabel, odunların arasından büyük ve ağır bir dal alıp fareye doğru savurdu. Bir yandan da çığlıklar atıyordu. Fare, ateşe doğru koşmuş ama hızla yön değiştirmişti. Patrick çığlerek, Isabel’in savurduğu daldan kıl payı kurtuldu.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı Patrick öfkeyle. “Fare yerde, başımın üstünde değil.”

“Çıkart onu buradan!” Isabel’in dehşet içindeki ifadesi ve tehlikeli biçimde sağa sola savurduğu odun parçası, Patrick’i harekete geçmeye zorlamıştı. Kulübenin kapısını açıp fareyi tekmeleyerek dışarı attı.

Isabel, elinde halen büyük dal parçasıyla ahşap bankın üzerine çıkmış, korku dolu gözlerle etrafa bakmıyordu. Elini kalbinin üzerine koymuştu, dudakları bembeyazdı ve düz bir çizgi halini almıştı. Bu

MICHELLE WILLINGHAM

çoğu kadının, yüzünde görmeye alıştığı tiksiniş ifadeden çok farklıydı. Isabel dehşete düşmüştü.

“Daha önce de fare görmüş olmalısın.”

Isabel başıyla onaylarken bile korku dolu ifadesinde en ufak bir değişim olmamıştı. “Farelerden nefret ediyorum. Küçük, büyük hepsinde. Kemirgen her tür canlıdan nefret ediyorum.”

Patrick onunla alay etmekten alamadı kendisini. “Çatıda yaşıyor olmalılar.”

Isabel’in dudaklarının arasından bir inilti yükseldi. “Tanrım, lütfen. Hayır.”

Ona yaklaşmış elindeki dal parçasını aldı ve ocakta yanan ateşe fırlattı. Karşısında durup ona baktığında Isabel’in şiddetle titremekte olduğunu gördü. Başındaki ince örtü, tacın altından sıyrılmıştı ve elbisesinin eteklerine sımsıkı yapışmıştı. Patrick’in gözlerine çevirdiği bakışlarındaki korku, öylesine büyüktü ki onunla alay ettiği için kendisini kötü hissetti genç adam.

Bir süre öylece durup onu izledi. Sıcak kahverengi gözlerinde, solgun yanaklarında dolaştı bakışları. Hanımeliyle gül karışımı bir kokusu vardı. Tepeden tırnağa tam bir leydiydi. Cesur görünmeye çalışıyordu ama korktuğu çok açıktı. Bu seferki korkusu fareden kaynaklanmıyordu. Bu daha önce bir erkekle birlikte olmamış bir kadının korkusuydu.

Islak elbisesinin ipek kumaşı bedenine yapışmış, hatlarını olduğu gibi gözler önüne sermişti. Patrick’in hayal gücü harekete geçti hemen. İpek kumaşı omuzlarından aşağı sıyrıp sıcak kadını teninin tadına baktığını hayal etti.

Kendisini toparlaması uzun sürmemişti. Uzun zamandır bir kadının sıcaklığından ve bedeninin verdiği hazlardan uzak kalmıştı ama yine de ona dokunmayacaktı.

“Üzerinde durduğun bank, her an çökecekmiş gibi görünüyor.”

Isabel, huzursuzca toprak zemine baktı. Her an bir fare ordusunun ortaya çıkmasını beklermiş gibi bir hali vardı.

Onun tereddüt etmesi üzerine Patrick, genç kadını kucağına alıp ateşin yanındaki masaya doğru taşıdı. Tüm bedeni buz gibi soğuktu.

YASAKLI GELİN

Onu masanın üzerine oturttuğunda Isabel, hemen bacaklarını yukarı çekti ve dizlerini göğsüne dayadı. Titremesi halen kesilmemişti.

Patrick ocağa dönüp ateşin üzerinde kızarmakta olan tavşanları çevirdi. “Farelerden neden bu kadar korkuyorsun?”

“Kız kardeşlerim, Patrice ve Melisande küçükken bana kötü bir şaka yaptılar. Ben uyurken saçlarımın arasına fare yavruları koydular. Saçlarımda dolaşmalarını ve yüzüme tırmanmalarını halen unutamıyorum.”

“Kardeşlerin senden küçükler mi?”

“Büyükler.” Bakışlarını ona çevirdi. “Benimle evlendiğin için arazi sahibi olacağını düşünme. Zengin bir varis değilim.”

“Bir araziye ihtiyacım yok. Ayrıca nişan sırasında babanla farklı bir anlaşma yaptık.”

Anlaşma sonucu olarak, baron günün birinde erkek torunlarının Eireann’ın gelecekteki kralları olmalarını bekliyordu. Patrick ateşe bir odun daha attı. Bu evlilikten bir çocuk dünyaya gelmeyecekti. Patrick de bu şekilde intikam alacaktı. Thornwyck Baronu, klanını tutsak alabilirdi. Laochre’yi kuşatıp, onu bir anlaşma yapmaya da zorlayabilirdi ama bunu kontrol edemezdi.

Isabel’in titremesi nihayet durmuştu. Başındaki örtüyü çıkartıp uzun, altın rengi saçlarını parmaklarıyla tarayarak kurutmaya çalıştı. Saçları alevlerin ışığında parıltılar saçıyordu.

Vücudunun diğer kısımlarını da ısıtmak için oturduğu yerde döndü. Patrick’in kendisini izlediğini görünce hafifçe kaşları çatıldı. Genç adam dikkatini, tekrar pişmekte olan tavşanlara çevirdi. Kızaran etin kokusu kulübenin içini sarmıştı. Bıçağıyla bir parça et kesip bir somun ekmekle birlikte genç kadına uzattı. Isabel ekmekten bir parça koparıp, somunu ona geri vermişti. Tavşan etine dişlerini geçirmeden hemen önce, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

“Seni aç bırakmak gibi bir niyetim yoktu,” dedi Patrick. “Teşekkür etmene gerek yok.”

“Sadece yemek için değil.” Yanakları kızardı. “Törenden hemen sonra benimle yatmadığın için de teşekkür ederim.” Bakışlarını kaçırarak ocağa pişmekte olan etlere dikti.

Patrick ayağa kalkıp onun yanına gitti ve tam karşısında dikildi. Bu ilişkideki rolünü anlaması gerekiyordu. Ellerini, Isabel'in iki yanında, masanın üzerine koydu ve öfke dolu bakışlarını genç kadının gözlerine dikti.

“Seninle yatacağımdan endişelenmene gerek yok. Böyle bir şey olmayacak. Ne şimdi ne de daha sonra.”

Bu evlilik gerçek değildi, anlaşma şartlarından biriydi sadece. Isabel asla bir kraliçe olmayacaktı ve asla Patrick'in çocuklarını doğurmayacaktı. Buna bir an önce alışsa iyi olurdu.

Güneş ışıkları gözüne vurduğunda Isabel, sıkıntıyla homurdandı. Yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. Geceyi masanın üzerinde uyuyarak geçirmişti. Kocasını da buna karşı çıkmamıştı. Isabel fareler tekrar ortaya çıkabilir endişesiyle saçlarını başörtüsüyle iyice sarmıştı ama yerden yüksekte olmasına ve saçlarını korumaya almasına rağmen uykuya dalması kolay olmamıştı.

Tuhaf bir düğün gecesi olmuştu. Patrick MacEgan hakkında ya da gelecekleriyle ilgili olarak ne düşüneceğini bilmiyordu. Kocasını, kapının girişinde, sırtı ona dönük dışarıyı izliyordu. Patrick'in belden üstü çıplaktı ve teni sabah güneşinde parlıyordu. Tuniğiye sönmeye yüz tutmuş olan ateşin yanında asılıydı.

Gerildiği zaman iyice belirginleşen güçlü kaslarını gördüğünde Isabel soluğunu tuttu. Kocasını dişleri dökülmeye başlamış yaşlı bir adam değildi kesinlikle. Üstelik önceki gece tüm endişelerine bir son vermiş, onunla yatmak niyetinde olmadığını açıkça dile getirmişti. Aslında Isabel'in bu durumda rahatlaması gerekiyordu.

Rahatlamak bir yana, bu Isabel'in daha da kuşkulanasına ve huzursuz olmasına neden olmuştu. Bakire olarak kalmasını neden istiyor olabilirdi? Ve ne kadar süre onu kendi başına bırakacaktı? Babası açıkça onları tehdit etmişti. Festival için Erin'e geldiğinde Isabel hamile değilse, Edwin de Godred'in kızını herkesin içinde utandırmaktan çekinmeyeceği ortadaydı.

Isabel, masanın kenarına doğru kayıp yerde fare olup olmadığını kontrol etti. Tüm bedeni kaskatı kesilmişti ve ağrıyordu. Üstelik daha

YASAKLI GELİN

önceki günün ağırları geçmeden, bütün bir gün tekrar at sırtında yol alacaklardı.

Patrick dönüp ona baktı. “İyi. Uyanmışsın. Sen bir şeyler yer yemez yola çıkacağız.” Tunüğünü üzerine geçirdi ve hemen sonra da dışarı çıktı.

Isabel, yerdeki pelerini alıp omuzlarına sardı. Patrick’in onun için bıraktığı ekmek parçasını yedikten sonra kulübeden çıktı. Ağaçların hemen ardından yükselmekte olan güneş ıslak çimler üzerinde ışık oyunları yapıyordu.

“Kraliçelerin tahtirevanla seyahat etmeleri gerekmiyor mu?” diye homurdandı alçak bir sesle.

“Sen kraliçe değilsin.”

“Ama sanıyordum ki...”

“Benim karımsın ama kraliçe değilsin. Klanın yönetiminde söz hakkın olmayacak.”

Ses tonundaki öfke ve karanlık tehdit, genç kadının titremesine neden olmuştu. Patrick’in ondan beklentisi neydi? Onun karısı ve bir leydi olarak yerine getirmesi gereken sorumlulukları vardı. Patrick onu kaldırıp atın sırtına oturturken kaşları kuşkuyla çatıldı.

“Madem öyle beni neden Erin’e götürüyorsun?”

“Normanlar, sözüme sadık kaldığıma dair kanıt görmek istiyorlar. Ancak o zaman babamın emirlerini yerine getirip halkımı serbest bırakacaklar.”

Yolculuk süresince konuşma zahmetine girmedi Isabel. İçinde hızla büyüyen bir öfke ateşi vardı. Patrick, hayatlarında herhangi bir rolü olmasını istemiyordu? Ne yapmasını bekliyordu peki? Bir köşeye çekilip çürümesini mi?

Sessiz öfkesi dalga dalga içine yayılıyordu. Evet, Isabel bir Normandı ama o yanlış bir şey yapmamıştı. Bu evlilikte söz hakkı yoktu ama düşman muamelesi görmeyi de kabullenemezdi.

Önceki gece ne yapması gerektiğini düşünerek saatlerce uyanık kalmıştı. Bir çocuk gibi davranabilir, kaçmaya çalışabilirdi ama bunun bir faydası olmazdı. Patrick ya da babası onu hemen bulup geri getirirlerdi.

Artık evine ve insanlarına da dönemezdi. İstese de istemese de evli bir kadındı ve Patrick MacEgan'la birlikte kalmaktan başka şansı yoktu.

İrlanda'ya, onunla gitmediği takdirde Edwin'in, masum insanları katledeceğini iddia etmişti. Çocukların bile yaşamlarının tehlikede olduğunu söylemişti Patrick.

Bu düşünce yüreğinin sıkışmasına neden oluyordu. Savaşta acımasız olaylar yaşanıyordu. Buna bizzat şahit olmuştu. Alevler içindeki köyle ilgili anılar halen tüm bedenini titretiyordu.

O gün, Isabel'e eşlik eden korumalar onu ve konvoyu köyden mümkün olduğu kadar uzakta tutmuşlardı ama kurbanların çığlıkları konvoyu kadar ulaşmıştı. Daha üç dört yaşlarında olan bir çocuğun annesinin, cansız bedeninin yanında ağladığını görmüştü. Kimse çocuğun yardımına gitmemişti.

Keşke, korumalarına çocuğu konvoyu getirmelerini söylemiş olsaydı. O zamanlar daha on beş yaşındaydı ama yine de çocuğu yanına alması gerekirdi. O zavallı çocuğa ne olduğunu düşünmeye bile korkuyordu şimdi.

Patrick'in halkı da, o köylülerle benzer acılar yaşamış olabilirdi. Buna inanmak istemiyordu ama ya Patrick'in söyledikleri doğruysa? Kendi bencil korkuları yüzünden insanların ölmesine göz yumması mümkün müydü?

Hayır, Patrick'in halkına ne olduğunu, neler yaşadıklarını öğrenmeden hiçbir yere gidemezdi. Kocasıyla birlikte Erin'e gidecek ve gerçekleri kendi gözleriyle görecek.

Isabel, derin bir soluk alıp sırtını dikleştirdi. Evi idare etmekteki becerilerini gördükten sonra Patrick'in fikrini değiştireceğinden emindi. Öyle ya da böyle aralarındaki uçurumu aşacak ve kendisine onun yanında bir yer edinecekti. Geleceği bütünüyle buna bağlıydı.

Gün batımında, kıyıya ulaştılar. Sahil şeridi, boylu boyunca önlerinde uzanıyordu. Günün son ışıkları da, ufuktaki karanlık bulutların ardında gözden kaybolmuştu. Patrick ileride kardeşlerinin atlarını fark

YASAKLI GELİN

etti. Onların sağ salım ve güvende olduklarını görmek, içini rahatlatmıştı.

Atının yularını hafifçe çekerek yavaşlattı. Dalgalar kumsala vururken tuzlu su tanecikleri rüzgârla birlikte havada uçuşuyorlardı. Sabah onları karşı kıyıya götürecek olan tekneyi kumsala, dalgaların ulaşamayacağı bir yere çekmişlerdi. Dördünü ve atlarını taşıyacak kadar büyük bir tekneydi. Kardeşlerinin yardımı olmadan tekneyi karşı kıyıya tek başına geçirmesi zaten mümkün değildi.

Patrick, atını mağaraların önünde durdurup aşağı indi. Isabel'in gözleri yarı kapalıydı ve dik durmakta da zorlanıyordu. Onu attan indirdiğinde titrek bacaklarının üzerinde dengesini sağlaması zor olmuştu.

“Bir daha ata binmek isteyeceğimi hiç sanmıyorum,” diye mırıldandı genç kadın. Zorlukla ayakta duruyordu, Patrick mağaraya doğru yürürken onu kendisine yasladı. Kısa bir yürüyüşün ardından mağara duvarlarına yansıyan ateşin ışıklarını gördü.

Kayalara oyulmuş mağara, konaklamak için çok ideal bir yer değildi ama o gece, iyi bir uyku çekeceğine şüphesi yoktu. Ancak kardeşlerinin yanında kendisini rahat ve güvende hissedebiliyordu. Her biri, bir diğeri için gözlerini bile kırpmadan canlarını feda ederdi.

“Hadi gel.” Isabel'i mağaranın girişine doğru götürdü. Kayaların üzerinde tökezleyince onu sıkıca tutup kendisine yasladı. Bedeni narin ve yumuşak olabilirdi ama güçlü bir iradesi vardı Isabel'in.

Kardeşi Trahern, mağaranın hemen girişinde duruyordu, başı neredeyse taş tavana değiyordu. “Demek bu hoş bayan yeni eşin.”

Isabel sırtını dikleştirdi. “Öyle.”

“Ben Trahern MacEgan,” diyerek kendini tanıttı. “Sırf meraktan soruyorum, neden kardeşimden kaçmadın? Eğer onunla evlenmek zorunda kalsaydım, şahsen kaçmak için elimden geleni yapardım.”

Isabel yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı ve bilmiş bir tavırla gülümsedi. “Yapmadığımı nereden biliyorsun?”

“Ne yazık ki başarılı olamamışsın.” Trahern keyifle güldü. “Gel ve bizimle birlikte bir şeyler ye. Şu ters ters bakan adam kardeşimiz Bevan. İddiayı kaybettiği için kızgın. Kaçacağından çok emindi.”

Bevan'ın yanağındaki yara izi yüz hatlarıyla birlikte gerilmişti. Isabel'e ne hoş geldin dedi ne de gülümsedi. Patrick de bu konuda bir şey yapmadı.

Isabel'i ateşin yanına götürdüğünde, ısınmak için neredeyse ateşin içine girecek gibi duruyordu. Isabel'in elleri kalçalarına gitti ve acısını bastırmak istercesine gözlerini sımsıkı yumdu.

"Yolun bundan sonraki kısmında at sırtında olmayacağız," dedi Patrick. İşin doğrusu tekneyle seyahat etmekten hiç hoşlanmasa da at sırtında olmaya biraz ara vermek ona da iyi gelecekti. Ama teknede rüzgâr karşısında çaresiz olmak hoşlandığı bir şey değildi.

"Buna çok sevindim." Isabel, kalın pelerini aşağıya sıyırdı. Bir tutam saç omuzlarından aşağı süzülerek beline doğru inerken Patrick bakışlarıyla altın rengi bukleyi takip etti. Isabel'in gözlerini ona diktiğini fark edince hemen başını çevirdi. Ne kadar güzel bir kadın olursa olsun ona bakmaya hakkı yoktu. Bedeni ona ihanet etse de Isabel'e dokunmayacağına dair kendisine bir söz vermişti.

Trahern hafifçe öksürdüğünde Patrick, mesajı alarak Isabel'den uzaklaştı. Kardeşi kumaş kesenin içinden bir somun ekmek çıkartarak onlara uzattı. Ekmeği kök birası izlemişti. Isabel, kök birasından bir yudum aldıktan sonra elindeki ekmekten küçük bir parça koparıp ağzına attı. Ne kadar yorgun olduğu yüzünden açıkça anlaşıyordu. Kahve-rengi gözleri donuk bakıyordu ve yüzü oldukça solgundu.

Patrick bir yandan açlığını giderirken bir yandan da Isabel'i izledi. Onlara yan dönerek sırtını mağaranın duvarına vermiş tek omzunun üzerinden öne aldığı saçlarını örüyordu.

Bir kız kardeşi olmadığı için daha önce hiçbir kadını, saçlarını örerken izlememişti Patrick. İnce parmaklarının, saçlarının arasında dolaşmasını izlemek, özel bir anı paylaşıyormuş hissi uyandırıyor. Köşeye gizlenmiş bir çocuk gibi dizlerini göğsüne çekmişti. Ama vücudunun kadınsı hatlarını fark etmemek mümkün değildi. Nemli elbisesi bedenine yapışmıştı ve soğuktan dikleşmiş meme uçları ince kumaşın altından açıkça görülüyor, ona dokunmanın nasıl bir his yaratacağını merak etmesine neden oluyordu.

YASAKLI GELİN

Yerinden kalkıp mağaranın girişine gitti ve derin derin nefes aldı. Günün son ışıkları da kaybolmuştu ve havada denizin kokusu vardı.

“Erin’e ulaştığımızda bana ne olacak?” diye sordu Isabel.

“Söz verdiğim gibi özgür olacaksın.” Eğer Ennisleigh’de kalırsa, adada özgürce hareket edebilirdi ve kimse zarar görmezdi. Daha da önemlisi onu her gün görmek zorunda kalmayacak ve herhangi bir şekilde baştan çıkmayacaktı.

“Ne gibi sorumluluklarım olacağını bilmek istiyorum.”

“Böyle şeyleri kendine dert etmene gerek yok.”

“Kraliçe olmayacağım için, öyle değil mi?” Isabel bakışlarını kaçırdı. Kendisini daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Hizmetçisini yanında getirmesine izin verilmemişti. Eşyalarını da alamamıştı. Çaresizlik ve yalnızlık hissi yüreğini sıkıştırıyordu.

Ateşin içindeki odunlar yer değiştirdiğinde küçük kıvılcıklar saçıldı etrafa. Patrick’in kardeşleri diğer tarafta duvara yaslanmış alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı.

“Peki ya ev, arazi? Şato idaresinde tecrübeliyim. Hesapları tutabilirim. Çevreye yabancıyım ama...” Patrick yanına geldiğinde birden sustu.

Sertleşmiş parmaklar çenesini kaldırıp onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Hiçbir şeyden sorumlu değilsin.”

Boğuk sesi ve yakınlığı Isabel’in ürpermesine neden olmuştu. Elbisesinin ince kumaşının altında göğüslerinin gerildiğini hissetti. Nefes almakta zorlanıyordu.

Gri gözleri büyük bir dikkatle Isabel’in gözlerine dikilmişti. Isabel bakışlarını kaçırmak istiyordu ama kendisini gözlerinin içine bakmaya zorladı. Kocas o an her şeyi yapabilirdi ve Isabel’in bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ona boyun eğmek, bir eş olarak en önemli göreviydi. İçindeki isyana rağmen kendini tuttu ve parmaklarını kumlara gömdü.

Patrick hiç kıpırdamamıştı. Alev alev gözleri bir süre yüzünde ve teninde dolaştı.

“Hadi uyu.”

Isabel hemen ondan uzaklaşarak mağaranın duvarına yaslandı. Tüm bedeni titremesine rağmen teni sanki alev almış gibi yanıyordu. Birden içinde uyanan, bu beklenmedik ihtiyaç oldukça ürkütücüydü.

Kutsal Meryem adına, ona ne oluyordu böyle? Patrick'in ona daha da sokulmasını istemiş, tavrı sert ve öfkeli olmasına rağmen onu arzulamıştı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu adamla ilgili her şey barbar doğasını yansıtıyordu. Çocukluğunda, eski çağlarda yüzlerini maviye boyayıp çıplak bir halde savaşan Keltlerle ilgili hikâyeler dinlemişti.

Patrick'i yüzü maviye boyalı, Norman işgalcilere karşı vahşice savışırken gözünde canlandırmak hiç zor değildi. Kocası da olsa onu kendi düğününden kaçırmıştı. Ne yapacağı belli olmayan bir adamdı ve sözünü tutacağı da şüpheliydi. Bir an Isabel'i arzuluyormuş gibi bakıyordu hemen sonraysa aralarına soğuk bir mesafe koyuyordu.

Patrick'in kendisinden uzak durmasını istiyordu. Birden ortaya çıkan bu beklenmedik arzu ve ihtiyaç hiç hoşuna gitmiyordu. Üstelik tehlikeli tavrıyla Isabel'i korkutuyordu.

Patrick'in kardeşleri mağaradan dışarı çıkarak ikisini baş başa bıraktılar. Isabel, başını dizlerine yaslamış hafifçe titriyordu ama bu titremenin tek nedeni soğuk değildi.

Bir süre sonra sıcak bir kumaş omuzlarını sardı. Isabel doğrulup omuzlarındaki şala sarıldı. Patrick yıpranmış bir elbise uzattı ona. "Bunu üzerine giy. Artık klan kadınları gibi giyinmen gerekiyor."

Kaba, yün elbise o güne dek gördüklerine hiç benzemiyordu. Boyu ayak bileklerini kapatacak kadar uzundu ve kolları çok genişti. Arkasını dönerek üst giysisini çıkarttı ve içliğin üzerine Patrick'in verdiği yün elbiseyi geçirdi. "Bu artık köle olduğum anlamına mı geliyor? Elbisenin rengi tezek rengine benziyor da."

Patrick'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Hoşuna gidecek renkte elbise arayacak vaktim olmadı. Eireann'a vardığımızda istediğin gibi elbiseler dikmekle oyalanabilirsin."

Yüzünü ona döndüğünde Patrick şalı tekrar omuzlarına sarıp düzeltti ve onu hafifçe iterek yere serdiği pelerin üzerine yatırdı. Pelerin boşta kalan kısmıyla da üzerini örtmüştü.

YASAKLI GELİN

“Uyu. Sabah uzun bir yolculuğa çıkacağız.”

Isabel yan dönerek uyumaya çalıştı. Karanlık mağarada, kocası etrafı gözlüyormuş gibi dimdik duruyordu. Onda tam açıklayamadığı bir vahşilik seziyordu. Merhametsiz bir avcı gibiydi.

Patrick ona döndüğünde bakışlarını yakaladı. Çelik gibi gözleri ne kadar ürkütücü görünse de içine bir sıcaklığın yayılmasına neden olmuştu. Kendisine neler olduğunu anlayamıyordu Isabel.

“Kalene bir gün içerisinde ulaşabilecek miyiz?”

Patrick, hayır anlamında başını iki yana salladı. “Ama seni yeni evine götüreceğim.”

Isabel irkildi. Anlamak istediğinden çok daha fazlasını anlamıştı. “Yeni evim nerede?” Patrick onu Erin’de terk etmeyecekti değil mi?

“Özgür olmak istiyordun,” dedi genç adam. “Bende sana, bunu vereceğim. Ennisleigh adasında tamamen özgür olacaksın.”

Birden tüm bedeni buz kesmişti. “Yalnız mı?”

Patrick başıyla onayladı. “Bu senin güvenliğin için. Aralarında yaşadığın takdirde sana nasıl davranacaklarını kestirmek zor.”

“Ben kimseye zarar vermedim.”

“Damarlarında Norman kanı akıyor. Bu onlar için yeterli.”

Isabel’in içi öfkeyle kavruluyordu. Kocası, böyle bir şeye boyun eğeceğine gerçekten inanıyor olamazdı. “Orada bir tutsak gibi yaşamayacağım. Bana bu şekilde davranmaya hakkın yok.”

“Seni korumak benim görevim. Tek yol bu.”

“Halkının, senin emirlerine karşı geleceğini mi söylüyorsun?”

Patrick birden gerildi. “Beni yargılamaya kalkışma. Bu şartlarda en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

“Kendin için en iyisini.”

“Herkes için en iyisini.”

Isabel dişlerini sıktı. Demek İrlandalı kral kolayca onu sürgün edebileceğine inanıyordu. Patrick MacEgan, Isabel’in ne kadar zorlu biri olabileceğinden haberdar değildi.

~ Üçüncü Bölüm ~

BEYAZ yelkenler rüzgârla dalgalanırken teknenin arka kısmında, dar bir alanda kısılp kalmaktan hoşnut olmayan atlar, şikâyetlerini dile getirmek istercesine kişniyorlardı. Patrick onlara hak vermiyor değildi. Bütün bir günü gri bir gökyüzü altında ve uçsuz bucaksız bir denizin tam ortasında geçirdikten sonra sert zeminde yürüyebilmenin özlemini duyuyordu kendisi de. Gerektiğinde tekneyle seyahat etmesine rağmen denize açılmaktan hoşlandığı söylenemezdi.

Uzaktan, anavatanının yemyeşil tepeleri, kayaları ve gümüş rengi kumları görünmeye başlamıştı. Patrick'in yüreği sızladı. Çocukken bu sahillerde arkadaşlarıyla koşup oynamıştı. Ama artık burayla ilgili çok farklı anıları vardı. Norman işgalcileri bu sahillere ayak basıp, halkının kanını dökmüşlerdi. Kanını döktükleri insanlardan biri de en büyük kardeşi Liam'dı.

Eli kılıcının kınına kaydığında ahşap ve fildişinin sıcaklığını hissetti. Bu kılıç, ona krallıkla birlikte miras kalmıştı ama henüz ikisine de alışamamıştı. Nesiller boyu MacEgan krallarının taşıdığı yakut, kılıcın

YASAKLI GELİN

kınına tutturulmuştu. Bir dönem bu topraklarda hüküm süren kralların hepsi aynı kılıcı ve kını taşımışlardı. Ama babasının adamları sadece klanlar arası çatışmalara, baskınlara alışkınlardı, iyi organize olmuş orduların işgallerine değil.

Adamların büyük çoğunluğu kılıç kullanabiliyorlardı ama çok sayıda düşmana karşı duracak eğitime ve tecrübeye sahip değillerdi. Patrick bu durumu değiştirmeye kararlıydı. Kendilerini, Normanlar'a karşı korumanın tek yolu, onların zayıf yanlarını öğrenmekti. Adamlarının içlerindeki savaşçıları ortaya çıkartıp, eğitimlerini gözleyecek ve onları öğrenmeye zorlayacaktı. Ancak bu şekilde savaşta Normanlar'a karşı koyabilirlerdi.

Karanlık fırtına bulutları ufku tamamen kaplamıştı. Ennisleigh Adası, sisle kaplıydı. Tepedeki küçük kaleyi ve içindeki yedi taş binayı sadece kıyıdaki keskin kayalar koruyordu. Kalede artık sadece bir avuç insan yaşıyordu. Klanın hayatta kalan diğer bireyleriyle birlikte ana karaya geri dönmeyi reddeden gururlu insanlardı hepsi.

Bakışlarını karısına çevirdi. Isabel'in altın rengi saçları rüzgârla uçuyordu, gözlerinin çevresinde gölgeler vardı ve ifadesiz gözlerle adayı inceliyordu.

“Yaşayacağın yer orası,” diyerek adayı işaret etti Patrick.

Isabel gergin bir tavırla sırtını dikleştirdi. Her an kendini karanlık sulara atabilecekmış gibi görünüyordu. Patrick elbette böyle bir şeye göz yumamazdı.

“Orada özgür olacaksın,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Seni ancak bu şekilde koruyabilirim.”

Isabel, ona inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Korumak mı? Oranın benim için hapisane olacağını her ikimiz de biliyoruz.”

“Gidebileceğin başka bir yer yok.” Gerçeği kabul etmesi neden bu kadar zordu? Babasının adamları, Patrick'in babasını ve ağabeyini öldürmüşlerdi. Ana karadaki klan halkı, onu asla hoş karşılamayacak, aralarına kabul etmeyecekti. Ennisleigh, savaştan fazla yara almadan kurtulmuştu. Adanın doğal koşulları kaleyi ve halkı saldırılara karşı korumuştur.

Adayı saran sisin içine girdiklerinde kardeşlerinin yardımıyla tekneyi iskeleye yanaştırdı. Bir an önce karaya adım atmak için can atıyordu. Bevan, tekneyi kıyıya sıkıca bağladıktan sonra Patrick iskeleye çıktı ve tekneden inmesi için Isabel'e yardım etti. Titrek birkaç adım attıktan sonra dengesini bularak hemen kumsala doğru yürümeye başladı genç kadın.

“Karınlarım doyurup su içmeleri için atları tekneden indir,” dedi Patrick, Bevan’a. “Onları da yanımızda Laochre’ye götüreceğiz.”

“Ben de gidip bizim için yiyecek bir şeyler ayarlayayım,” dedi Trahern. “Taze bir yemek için can atıyorum.”

Kardeşi uzaklaşmaya fırsat bulamadan Patrick onu durdurdu. “Adalılara söyle, bugün kulübelerinde kalsınlar ve Leydi Isabel’i rahatsız etmesinler.” Adalıların dedikodudan daha çok sevdikleri bir şey daha yoktu ve Norman geliniyle ilgili dedikoduların, ada halkını uzun süre meşgul edeceğinden emindi Patrick.

“Leydi Isabel’in, senin karın olduğunu söyleyelim mi?” diye sordu Trahern.

Patrick başıyla onayladı. Bevan, atları tekneden indirirken, Trahern de tepedeki kalenin girişine doğru tırmanmaya başlamıştı. Patrick bir süre bekledikten sonra Isabel’in yanına gitti ve taşlı yürüme yolunda ona eşlik etmek için elini uzattı. Ama Isabel yardım elini geri çevirmiş, yüzünde sert ve kararlı bir ifadeyle yürümeye başlamıştı.

“Beni neden burada bırakıyorsun?” diye sordu ve o daha cevap vermeden hemen ekledi. “Eğer bir kez daha benim güvenliğim için olduğunu söylersen o belindeki hançerle dilini kesebilirim.”

Patrick buna bir an için bile olsun inanmamıştı. “Kesmezsin. Küçük farelerden bile korkuyorsun sen.”

“Senden korkmuyorum.”

Patrick birden durup genç kadına baktı. “Belki de korkmalısın.” Isabel, belindeki hançere uzanamadan bileklerinden yakaladı onu.

Patrick’in parmaklarının kısılcacından bileklerini kurtarmaya çalıştı “Fırsatım varken bir at çalmalıyım,” diye homurdandı.

Patrick, ne demek istediğini anlamamıştı ama üzerinde durmadı. “Söylediğim gibi, burada özgür olacaksın. İstedğin şekilde yaşa.”

YASAKLI GELİN

“Senden ve klandan uzak durmak şartıyla değil mi?”

Patrick onu serbest bırakarak geri çekildi. “Evet.” Isabel asla onlardan biri olamazdı. Bunu ne kadar çabuk anlarsa her ikisi için de o kadar iyi olacaktı. Kısa bir an gözlerini karanlık denize çevirdi ve hemen sonra ona döndü.

Gözlerinde inatçı bir pırıltı vardı. Aklından neler geçirdiğini bilmiyordu ama bakışlarındaki ifadeden hoşlanmamıştı.

“Babamın bu sürgün hayatından haberi var mı?”

Bu bir sorudan çok tehdit gibiydi. “Artık onun sorunu değilsin.”

“Lughnasa kutlamaları için geldiğinde olacağı,” diye uyardı Isabel. “Eğer bu evlilik, iddia ettiğin gibi halkını kurtarmak içinse, en azından onların arasında yaşamama izin vermelisin.”

“Bizim aramızda yaşayacağını asla söylemedim.” Uyarısı zerre kadar umurunda değildi. Lughnasa kutlamalarına kadar Normanlar’ı topraklarından sürecektir güce sahip olacaklardı.

“Babamın yapabileceklerinden korkmuyor musun?”

“Hayır.” Karşısında yenilgiye uğramış, Isabel’le evlenme şartını kabul etmiş olabilirdi ama bir Norman tarafından yönetilmeyi asla kabul edemezdi. “Edwin de Godred’in burada hiçbir gücü yok.”

Ve Isabel’le evliliği üzerinde de bir gücü yoktu. Isabel ilerde bir çocuk doğursa bile bu çocuk, Patrick’in kanından olmayacaktı. İlk fırtınada bu evliliği iptal ettirmeye kararlıydı ama bunun için hasat zamanını beklemesi gerekiyordu. Ancak o zaman başpiskopos, evliliğin iptaline ikna edecek maddi imkânı sahip olacaktı.

Isabel, öfkeli adımlarla hızla yanında geçip yürümeye başladı. Yokuşun tepesine ulaştıklarındaysa birden durdu. Dudakları şaşkın bir ifadeyle aralanmıştı.

Manzaranın güzelliği karşısında büyülenmiş gibiydi. Patrick de bu tepeyi ne zaman tırmansa aynı şekilde hissediyordu. Adanın kanala bakan tarafı ürkütücü ve keskin kayalarla çevriliydi. Ama açık denize bakan yanı parlak kumlarla bezenmişti.

Isabel, hareket etmeden öylece durup hayranlıkla manzarayı izledi ama sessizliği de sakinliği gibi kısa süreli olmuştu. Birkaç dakika sonra

yüzündeki hayran ifadenin yerini kararlılık almıştı. Kahverengi gözle-
rinde isyan vardı. Ve bir şey daha... Hüzne benzer bir ifadeydi bu.

“Ben buraya ait değilim.”

“Hayır,” dedi Patrick yumuşak bir ses tonuyla. “Değilsin. Ama ya-
şayabileceğin tek yer burası.” Isabel’in duygularına aldırnamaya çalış-
tı. Asıl sorumluluğu ve bağlılığı klanı karşıydı. Suçluluk hissine yer
yoktu. Buna rağmen bir savaşçı gibi hırsla tartışan o yumuşak ağza
hayran kalmaktan alamadı kendisini.

“Buradan ayrılmanın bir yolunu bulacağım.”

Patrick ensesini tuttu ve alaycı bir ciddiyetle karşılık verdi. “Öyle
bir durumda, seni zincirlemek zorunda kalabilirim.”

“Buna cesaret edemezsin.”

“Nelere cesaret edebileceğime inanamazsın.” Isabel’in meydan
okuması karşısında gözünü bile kırpırmamıştı. Genç kadının gözleri öf-
keyle parlarken Patrick’in bakışları dudaklarına takıldı. Dolgun ve baş-
tan çıkarıcı dudakları vardı.

Birden ensesini bırakıp geri çekildi. Ona dokunmak bir yana bunu
düşündüğü için bile kızıyordu kendisine. “Anakaradaki işlerimi halle-
dip akşam buraya geri döneceğim. Erzağa ihtiyacın olacak.”

“Neden zahmet edesin ki? Eminim, klanın beni açlıktan öldürmeni
ve kafamı da kale kapısına asmanı tercih eder.”

Patrick bir yorum yapmadı ama Isabel’in sözleri gerçeklerden çok
da uzak değildi.

Yol boyunca yürürlerken, uzun otlar bacaklarına sürtüyordu. Az
ileride, alçak kale duvarları içinde, arı kovanını andıran taş kulübeler
sıralanmıştı. Patrick kale duvarlarında hasar olmadığını gördüğünde
biraz olsun rahatladı. Tek hasar gören yer kendi aile konutu olan kale
burcuydu ve o da tekrar inşa edilebilirdi.

Kulübelerin hemen dışında yanan taş ocaklardan yemek kokuları
yükseliyordu. Rüzgâra karışan sıcak çorba kokusu açlığını hatırlattı
genç adama.

Kulübelerden konuşma sesleri duyuluyordu ama adalılardan, kulü-
belerinin dışına çıkan olmadı. Bu iyiye işaretti. Kardeşinin emirlerine

YASAKLI GELİN

itaat etmişlerdi. Buna rağmen kapalı kapılar ardından, ada sakinlerinin onları izlediğine emindi.

Isabel'i, büyükbabasının inşa ettiği ve adada hasar görmüş tek yer olan kale burcuna götürdü. Duvarlar yangın nedeniyle kararmıştı ama asıl hasar içerideydi.

Çocukken sık sık evden kaçarak geldiği yerdı burası. Elini duvara yasladı. Büyükbabası Kieran MacEgan'ın kahkahasını duyar gibiydi.

“Burası aileme ait.”

“Nasıl yandı?” diye sordu Isabel. “İşgalciler mi yaktı?”

Patrick başını iki yana salladı. “Adalılar ateşe vermişler. Adanın da saldırı altında olduğuna Normanlar'ı inandırmak için yakmışlar.”

Burayı ateşe verdikleri için adalılara kızgın değildi. Büyükbabası da böyle olmasını isterdi. Normanlar'ın eline düşmesindense yanıp kül olması çok daha iyiydi.

“Yangını gördüklerinde Normanlar adanın işgal altında olduğuna inanıp saldırmadılar. Ada halkı bu sayede kurtuldu.”

Kalenin burcu yaşamak için rahat bir yer değildi ama en azından bir çatısı vardı. Çatıdaki bazı kısımlardaki delikleri saymazsa tabi.

O sırada Bevan ve Trahern yiyeceklerle birlikte yanlarına geldiler. Trahern bir elinde etli böreği taşıırken diğer eliyle böreği iştahla yiyordu. Böreklerden birini Patrick'e uzattı. Isabel'in büyük bir açlıkla böreğe baktığı dikkatinden kaçmamıştı.

Böreği ikiye bölüp yarısını genç kadına uzattı. Isabel iniltiyi andıran bir ses çıkararak börekten iri bir lokma ısırdı. Gözlerini yummuş lokmasını çiğnerken sanki daha önce hiç böylesine bir zevk yaşamamış gibi bir ifade belirmişti yüzünde.

Patrick kendini zorlayarak bakışlarını kaçırdı. Isabel'in ifadesine, bedeninin verdiği tepki şaşırtıcı ve ürkütücüydü. Karısı çirkin y ada yüzü yara izleriyle dolu biri olsaydı bu evliliğe katlanması çok daha kolay olurdu. Ama bunun yerine, Tanrıça Danu kadar güzel bir yüze sahipti karısı.

Patrick, kardeşlerine başıyla kendisini izlemelerini işaret ederek konutun kapısından uzaklaştı. “Adalılardan ne gibi yeni haberler aldınız?”

“O’Phelan klanı hazırlık içerisindeymiş,” dedi Bevan gergin bir tavırla. “Zayıf olmamızdan faydalanıp saldırmayı planlıyorlarmış.”

İşlerin daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken bu haber sarsıcı olmuştu. Önce Normanlar’ın saldırısı şimdi de düşman bir klanın. O’Phelanlar işgalden, neredeyse hiç hasar almadan kurtulmuşlardı. Patrick onların taraf değiştirdiklerinden ya da Normanlar ile farklı bir anlaşma yaptıklarından şüpheleniyordu.

“Adamları hazırlayın,” dedi Patrick. “O’Phelanlar’a karşı tetikte ve hazır olsunlar.”

Bevan omuzlarını silkti, “Adamları hazırlarsak ne işe yarar ki?”

“Klanı korumaktan aciz olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu Patrick buz gibi bir sesle.

“Evet,” dedi Bevan. “Kale kapılarını yabancılara açtığından beri üstelik. Lanet olası Normanlar’ı içimize soktun.” Gözlerinde buz gibi bir öfkeyle yere tükürdü. “Onunla asla evlenmemeliydin.”

“Başka şansımın olmadığını biliyorsun. Değiştiremeyeceğimiz şeyler için sızlanmayı kes. Anlaşma şartlarını yerine getirmediğimiz takdirde Baron’un, Laochre’yi yerle bir etme emri verdiğini unutma,” dedi Patrick.

“En azından aramıza düşmanı sokmadan ölmüş oluruz.”

“Ölmek isteyenler kadar yaşamak isteyenler de var.” İki kardeş bir süre gözlerini dahi kırpmadan birbirlerine baktılar. Kardeşinin bir an bile düşünmeden canını ortaya koyacağını biliyordu. Özellikle de Normanlar son savaşta karısını öldürdükten sonra. “Kale kapılarını Norman askerlerine aç. Onlarla gün batımında konuşacağız.”

“Halkına nasıl bu şekilde ihanet edersin?” Bevan yumruklarını sıkımişti ve öfkeli gözleri alev saçıyordu. “Eğer onları içeri alırsan asla burada kalmam.”

“O halde Rionallis’e geri dön,” dedi Trahern aceleyle. “Fiona öldüğünden beri kendi kalene hiç gitmedin.”

Bevan’ın yüzünde acı dolu bir ifade belirip ama hemen sonra kaybolmuştu. “Rionallis’e gitmemi gerektiren bir şey kalmadı.”

“İnsanlarının sana orada ihtiyaçları var,” dedi Patrick. Karısını ve çocuğunu kaybettikten sonra Bevan için hayat hiç kolay olmamıştı.”

YASAKLI GELİN

“Kılıcımı, Normanlar’a karşı savaşan herkesin hizmetine sunmaya hazırım. Eğer kendi öz kardeşim bana katılmayacaksa gidecek başka bir yer bulurum kendime.”

Parick, Bevan’ın öfkeli adımlarla sahile doğru yürümesini izledi ama onu durdurmak için bir şey yapmadı.

“Ruarc diğerlerini sana karşı kışkırtıyor,” diye uyardı Trahern. “Bevan’ın bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var. Aksi takdirde kral olarak pozisyonunu kaybedebilirsin.”

Kuzeninini adını duymak bile gerilmesine yetiyordu. “Klanın ihtiyaçları Ruarc’ın umurunda bile değil, o sadece güç peşinde.”

“O halde insanların sana olan inancını kaybetme.” Trahern elini kardeşinin omzuna koyup hafifçe sıktı. “Kralları olarak seni görmek istiyorlar ama Normanlar’ı içimize soktuğun takdirde tepkileri ne olur inan ben de bilmiyorum. Üstelik Ruarc, senin karşında uğradığı yenilgiyi henüz unutmuş değil.”

Kuzeni kendisi için bir tehdit oluştursa da tek bir adamın muhalefeti yüzünden klana karşı olan görevlerini göz ardı edecek değildi. Gözlerini ufuk çizgisinden bir olsun ayırmadan sırtını dikleştirdi.

“Bu akşam, kale kapılarını Norman askerlerine açıyoruz,” dedi Patrick. “Baron’un tehdidini yerine getirme riskini göze alacak kadar güçlü değiliz henüz. Onun dışında MacEgan klanına zarar vermeye yeltenen her kim olursa, şafağı görecektir kadar bile yaşamayacak.”

Adanın mistik bir güzelliği vardı. Isabel manzarayı izlerken akmasına izin vermediği yaşlar, gözlerini yakıyordu. Uzun süren deniz seyahatinin ardından, hali hazırda zemin sanki ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissediyordu. Serin esintiyle tüyleri diken diken olmuştu. Tüm bedeni ağrıyordu, uyumaya, dinlenmeye olan ihtiyacı inanılmaz boyuttaydı ama gözlerini yummaya cesareti yoktu. Kendisine tamamen yabancı bir yerde, yabancı insanların arasında nasıl gözlerini yumabilirdi?

Ürkütücü bir his sardı içini. Damarlarında Norman kanı aktığı için onu öldürmeye çalışırlar mıydı? Patrick asla kraliçe olarak kabul edilemeyeceğini söylemişti. Bir açıdan bunun için minnet duyuyordu. Gö-

MICHELLE WILLINGHAM

rünmez olmayı ve dikkatleri üzerine çekmeden sessizce hareket etmeyi tercih ederdi her zaman.

Kız kardeşleri evlendikten sonra Thornwyck Kalesi'nin idaresini üstlenmişti. Emri altında yaklaşık iki yüz hizmetli çalışmıştı ve konağı sorunsuz bir biçimde idare etmekten gurur duymuştu.

Elbette Edwin Godred, bunların hiç birini görmediği gibi takdir de etmemişti.

Isabel hafifçe titreyerek döndü ve dış kapıya yöneldi. Patrick duvarların yanında kardeşleriyle konuşuyordu. Az sonra önce Bevan hemen ardından Trahern tepeden aşağı inerek tekneye yöneldiler.

Kocası sert adımlarla yanına yürürken korkusuz bir işgalciyi andırıyordu Isabel'e. Uzun siyah saçları omuzlarına dökülmüştü ve çelik gibi gözleri içini dağlıyordu.

“Bu akşam için bize bir kulübe ayarladım.”

“Ben burada, kalenin burcunda uyuyacağım,” dedi ve içinden *bana dokunamayacağın yerde*, diye ekledi. Ona en ufak bir güveni dahi yoktu. Isabel'le yatmaya niyeti olmadığını iddia etse de eninde sonunda bir varisi olmasını isteyecekti.

Patrick aklından geçenlerden habersiz “Nerede istersen orada uyu. Benim için bir önemi yok. Ama geceleri soğuk olur,” dedi.

“Ada'da kalmayacaksın değil mi?”

Patrick ona bir adım daha yaklaştı, bedeni neredeyse bedenine değecek kadar yakınlardı. Gözleri öfke doluydu.

“Daha önce de söylediğim gibi, yatağını paylaşmayacağım.”

“Güzel.” Göz temasını kesmemek için kendisini zorladı Isabel. İçten içe kaçmak, ondan uzaklaşmak istiyordu ama geri adım atmadı. “Ama anakarada, kalede yaşamak istiyorum.” Ancak kaleyi ve halkını gördüğü zaman Patrick'in gerçeği söyleyip söylemediğini anlayabilirdi. Ve ancak o zaman burada kalıp kalmamaya karar verebilirdi.

“Hayır.”

Isabel, kocasının cevabını duymazdan geldi. “Bu evlilikle ilgili hiç söz hakkım olmadı. Evimi ve ailemi kaybettim. Şimdi de burada yaşamaya zorlanıyorum. Kendini benim yerime koy.”

YASAKLI GELİN

“Sen, kendini benim yerime koy,” dedi Patrick sert bir ifadeyle. “Babanın kılıcı altında insanlarımla ölmelerini izledim. Kendime eş olarak bir Norman kadını istediğimi mi sanıyorsun?”

Isabel, sözlerinin onu ne kadar derinden etkilediğini gizlemeye çalıştı. “Ben yanlış bir şey yapmadım.”

“Hayır,” dedi Patrick. Geri çekilerek başıyla kulübeleri işaret etti. “Ama onlar için bu hiçbir şeyi değıştirmez, sen düşmansın.”

Belli ki kendisi de onlardan farklı düşünmüyordu. “Peki ya senin için neyim?”

“Sadece barışı sağlamak için bir araç,” cevabını verdi Patrick. “Ama daima korumam altında olacaksın.”

Isabel gözlerini yumarak derin bir soluk aldı.

“İkimiz için de başka bir seçenek yoktu Isabel,” dedi Patrick. Isabel’in elinin, kemerine sıkıştırdığı küçük yemek bıçağına gittiğini gördüğünde bakışlarındaki ifade alaycı bir pırıltıyla yumuşadı. “Beni onunla öldürmeyi mi düşünüyorsun?”

“Dul kalma fikri gözüme oldukça cazip görünmeye başladı.”

Patrick uzanıp bileğı kavradı. “İhtiyacın olacak erzaklarla birlikte geri döneceğim.”

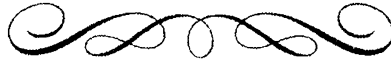
“Umarım dönmezsın.”

Genç adam onu duymazdan geldi. “Bu arada sen de adayı keşfe çıkabilirsin.” Hemen ardından hızla arkasını dönüp uzaklaştı.

Eski ve yıpranmış giysilerine aldanmakla büyük bir hata yapmıştı Isabel. O eski püskü kıyafetlerin altında, insanların sonuna kadar sadık, cesur ve acımasız bir savaşı vardı.

Patrick gittikten sonra tavsiyesine uyarak adayı keşfe çıktı. Buranın her köşesini en iyi şekilde tanıması, öğrenmesi gerekiyordu. Ancak o zaman anakaraya ulaşmak için bir yol bulabilirdi.

~ *Dördüncü Bölüm* ~

PATRICK, yumruklarını sıkmış, öfkesini bastırmaya çalışarak kale kapısında bekliyordu. Kardeşleri, silahlarını kuşanmış olarak hemen yanında yerlerini almışlardı. Bedeni buz kesmiş, gergin bir bekleyiş içerisindeydi. Normanlar sözlerinden dönüp saldırıya geçebilirlerdi. Mızrağı öylesine sert kavramıştı ki eklem yerleri sararmıştı. Orada, öylece beklerken katledilmemeleri için aklına gelen her türlü duayı ediyordu.

Gökyüzü koyu mavi bir renk almıştı. Fırtına bulutlarıysa hızla yaklaşıyordu. İnsanlarının korkusunun yanında nemli toprağın ve yanan odunların kokusunu alabiliyordu.

Hemen arkalarında klanından sağ kalanlar sıralanmıştı. Çiftçiler, demir ustaları ve işçiler. Savaş becerileri yok denecek kadar azdı. En iyi savaşçıları, işgal sırasında can vermişlerdi ve geriye sadece bu insanlar kalmıştı.

Klanın en yaşlısından, en gencine kadar her birinin elinde kendi seçimleri olan silahları vardı. Kadınlar en gençleri taşıyorlardı ve onlar da

YASAKLI GELİN

kendilerine göre silahlanmışlardı. Solgun ve uyuşmuş bir halde Patrick'in emirlerini bekliyordu herkes.

“Büyük bir hata yapıyorsun,” diye mırıldandı bir ses. Kuzeni Ruarc, kılıcını kınından çıkarmış, kale kapısından içeri giren ilk kişiye saldıracakmış gibi bekliyordu. “Hepimizi öldürecekler.”

Ruarc, MacEgan klanının mavi renklerini kuşanmıştı ve elinde savaşın izlerini taşıyan tahta kalkanı vardı. Tıpkı diğerleri gibi, zorlu kış şartlarından dolayı o da zayıflamıştı. Şakaklarının her iki yanından aşağı sarkan savaş örgüleri, sakallı yüzünü çevreliyordu. “Onları kale duvarlarının içine almak yerine, savaşıp topraklarımızın dışına sürmeliyiz.”

“Bir anlaşma yaptık.”

“Yine de savaşabiliriz. Yeterli sayıda adamımız var.”

“Hayır, yok.” Yeterince kan dökülmüştü. Klan toprakları işgal edilmişti. Halkın hayatta kalmasının bedeliyse teslim olmaktı. “Ben sözümü tuttum. Thornwyck'in de sözünü tutacağına inanıyorum.”

“Öldüğümüz takdirde senin neye inandığının bize hiçbir faydası olmayacak,” dedi Ruarc.

Yüzündeki nefret dolu ifadeye aldırmadan Patrick kuzenine sırtını döndü. Kararını vermişti ve insanların hayatı bu karara sadık kalmasına bağlıydı. “Kapıları açın,” emrini verdi.

İki nöbetçi, ağır kapıyı açtılar. Kapının diğer tarafında atları üzerinde iki komutan ile Norman askerleri duruyordu. Patrick atını ileri doğru sürdü.

İçinde kopan fırtınalara rağmen sakın görünmek için büyük çaba harcıyordu. Ya anlaşmayı bozup saldırırlarsa? Verdiği kararın doğru olması için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu artık elinden.

Norman askerleri, silahları ve kalkanlarıyla savaşmaya hazır bekliyorlardı. Kılıçlar havada, oklar atılmaya hazır saldırı emrini bekliyorlardı. Ama Patrick gruba yaklaştığında askerlerin yüzlerindeki tedirgin ifadeyi gördü. Her şeyden önemlisi aç görünüyorlardı. Ama yine de komutanın emriyle, Patrick ve halkının kanlarını akıtmakta bir an bile tereddüt etmeyecekleri açıktı.

Bu insanları kabul etmesi mümkün müydü gerçekten? Ruarc'ın tepkisine kulak vermemişti ama kendi içindeki öfke ve intikam hırısı kuzenininkinden de şiddetliydi. Bu insanlar kardeşini öldürmüşlerdi, askerlerini, halkını katletmişlerdi. Ama o anda kişisel duygulara yer yoktu, halkının güvenliği için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydı.

Patrick, atını komutanlardan birine doğru sürerken Norman da ona doğru ilerlemeye başlamıştı. Patrick yumruğunu kalbinin üzerine dayadı ve Norman komutanını selamladı. "Ben Patrick MacEgan, Laochre Kralı."

"Ben Sör Anselm Fitzwater," karşılığını verdi Norman. "Lord Thornwyck, beni bu askerleri komuta etmekle görevlendirdi."

Sör Anselm, miğferini çıkarmadığı gibi elini kılıcının üzerinden de çekmemişti.

"Thornwyck Baronu'yla yaptığımız anlaşmanın şartları yerine getirildi," dedi Patrick ve baronun verdiği mühürlü emri komutana uzattı. "Adamlarınız kaleye girebilirler." Bunu söylemenin bile ne kadar zor olduğunu karşısındakinin anlaması mümkün değildi. İnsanlarını, düşmanın kılıcının insafına bıraktığının farkındaydı. Hali hazırda Normanlar'ın sözlerine sadık kalacaklarından emin değildi.

"Leydi Isabel nerede?" diye sordu Sör Anselm.

"Leydi Ennisleigh'de kalıyor. Yarın benimle birlikte adaya gelip görebilirsiniz." Bir an adaya kaydı gözleri ve içi suçlulukla doldu. Isabel'i bu karmaşanın içine sokmayı istemiyordu ama onu adada yalnız bırakmaktan da hoşnut değildi. Çok yorgun ve aç olmalıydı. Düşmanın kanından da olsa, karısıydı ve onu korumak, onunla ilgilenmek Patrick'in sorumluluğuydu.

Sör Anselm, onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı. "Leydi Isabel'in sağ ve güvende olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim. Bu gece. Leydimi buraya getirtin."

Patrick adamın emreder gibi konuşması karşısında dişlerini sıkı. "Buraya getirilmesi Leydi için tehlikeli. Ennisleigh'de güvende olacak." Isabel'i, Norman ordusunun yakınlarında bile istemiyordu.

"Kraliçeniz olarak yanınızda yer alması gerekir. Aksi, Leydim için onur kırıcı olur."

YASAKLI GELİN

Patrick'ın eli yavaşça kılıcına kaydı. Atı, sahibinin öfkesini hissederek huzursuz kırırdanmaya başlamıştı. “Leydi Isabel benim sorumluluğum altında. Ayrıca sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, Laochre’de Leydinin ölümünden keyif alacak insanlar var.”

“Yanınızda yer almak, onun kraliçelik hakkıdır.”

“Halklarımız arasında barış sağlanana kadar, Leydi Isabel, ben nerede istersem orada yer alacak.” Patrick, Sör Anselm’e kendisini takip etmesini işaret etti. “Askerleriniz akşam yemeğinde benim adamlarıma katılacaklar. Yemekten sonra kale duvarlarının dışında kamp kurabilirsiniz.”

“Kalenin içinde konaklama emri aldık,” dedi Anselm.

“Askerleriniz, insanlarımızı katlettiler.” Öfkesini bastırmak için büyük çaba harcıyordu. “Kale içinde istenmiyorlar.”

“Eğer tek bir İrlandalı bile bize silah çekerse, hepsi pişman olur.”

“Sizin askerleriniz içinde aynısı geçerli,” cevabını verdi Patrick. Komutan, sahip olduğu asker gücü karşısında, o ve adamlarının korkup saklanmasını bekliyor olabilirdi ama Patrick Thornwyck’in adamlarından korkmuyordu. Onu asıl endişelendiren daha büyük bir güçtü. Pembroke Kontu’nun askeri gücü olmadan Normanlar çok da büyük bir tehlike oluşturmuyorlardı. Ve Normanlar, burada bozguna uğradıklarında, kontun askeri desteğiyle birlikte geri döneceklerine şüphe yoktu.

Patrick, başıyla kısa süre önce tamir ettirdiği kale burcunu işaret etti. “Adamlarınız büyük salona girebilirler.” Atından inip yuları genç bir çocuğa uzattı. Bevan ve Trahern de onu izlemişlerdi.

“Atlarınızı Huon’a teslim edebilirsiniz,” diyerek genci işaret etti.

Peşinde Normanlarla birlikte kale burcuna doğru ilerledi. Birçok adamı yüzlerinde öfkeli bir ifadeyle ona baktıktan sonra arkalarına dönüp kendi kulübelerinin yolunu tutmuştu. Bu durumdan dolayı Patrick’i suçluyorlardı. Bazıları kendi aralarında fısıltıyla konuşuyor, onaylamaz gözlerle ona bakıyorlardı.

Patrick içinde kopan fırtınaya rağmen başı dik yürümeye devam etti. Konutun kabul salonu, öyle çok gösterişli bir yer değildi. Yıllar önce annesinin ölümünden bu yana burada bir kadın bile yaşamemişti.

Hızlı adımlarla uzun ve geniş masanın etrafını dolaştı ve masanın başındaki kral koltuğunun hemen yanında durdu. Liam'dan sonra bu koltuğa kimse oturmamıştı. Hemen yanındaki kraliçenin koltuğu doğal olarak boştu. Halen evli olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Günün birinde kendisine bir eş almayı düşünüyordu ama hep bir başka klandan bir bakireyle evleneceğini düşünmüştü. Seçim şansı elinden alındığından dolayı çok öfkeliydi.

Patrick koltuğuna oturup etrafa göz attı. Normanlı askerler, diğer masalarda yerlerini alırlarken kendi adamları, ayakta duruyorlardı. Hizmetliler yemek servisi yaptıklarında Normanlar, açlıkla ekmek ve ete saldırdılar. Onları izlerken adamlarının yüzündeki öfke ve kin gün gibi açıktı. Sınırlı sayıda erzakları vardı ve bunları düşman askerleriyle paylaşmaktan kimse hoşnut değildi.

Patrick kendisiyle aynı masayı paylaşan kardeşleriyle fazla diyaloga girmeden sessizce yemeğini yedi. Endişeli gözlerle diğer masaları izliyordu. Normanlar kendi aralarında konuşuyorlardı. Patrick ve kardeşleri dışında kimse onların dilini anlamıyordu. Bu da ayrı bir sorun teşkil ediyordu. Barış içerisinde bir akşam yemeği yenmesi pek olası görünmüyordu gözüne.

Koltuğundan kalkıp kapıya doğru yürürken adamlarına selam verdi. Ayakta duran bir grubun yanından geçerken kuzeni Ruarc'm sözlerini duydu ve gerildi.

"Eğer, kral ben olsaydım lanet olası düşman, asla bu kapılardan içeri giremezdi. Tam da hak ettikleri gibi, duvarların dışında ve ölü olurlardı."

Patrick birden durdu ve gözlerini kuzenine dikti. "Ama kral sen değilsin."

"Şimdilik."

Patrick bu imayı duymazdan gelemezdi. İnsanlarının hayatta kalmalarını sağlamak için çabalarken gereğinden fazla eleştiri ve şikâyetle maruz kalmıştı. Adamları kararlarından şüphe duyabilirlerdi ama liderliğinden şüphe duymalarına asla izin veremezdi. Kuzenini boğazından yakaladığı gibi hızla duvara yapıştırdı.

"Kral olmak için bana meydan okumak ister misin?"

YASAKLI GELİN

Ruarc nefes almakta zorlanıyordu, kurtulmak için çırpınırken yüzünün rengi mora dönmüştü. Patrick, kuzeni hareketsiz kalana kadar boğazını sıkımayı sürdürdü, sonunda onu serbest bıraktığında Ruarc yere yığılarak öksürmeye başladı. Öfkeden yüzü kararmıştı.

“Bir gün kuzen...”

“Çık dışarı.”

Ruarc sarsak adımlarla kapıya doğru ilerlerken Norman askerleri büyük bir ilgiyle bu sahneyi izliyorlardı. Patrick sıkıntıyla derin bir iç çekti. Bir kral asla kendi adamıyla tartışmamalıydı özellikle de düşmanın önünde. Adamları da şahit oldukları sahneden dolayı en az Patrick kadar huzursuz görünüyorlardı.

“Büyük bir hata yaptın.” Kardeşi Bevan yanına gelmişti. Gözleri hızla uzaklaşan Ruarc’ın üzerindeydi. “Adamların önünde onu küçük düşürdün.”

“Bana meydan okumamalıydı.”

“Haklısın. Ama şimdi intikam almak isteyecek. Daima arkamı kolayacağımı biliyorsun kardeşim ama Ruarc’a dikkat et. Her şey bir yana Sosanna’ya olanlardan seni sorumlu tutuyor.”

“Biliyorum. Sırf bu yüzden onu klandan kovmuyorum.” Ruarc’ın kız kardeşi Sosanna, işgal sırasında birçok kadın gibi korkunç şeyler yaşamıştı. Bu nedenle Ruarc’ın, Normanlar’a olan öfkesi her geçen gün daha da artıyordu.

Patrick adamlarını işaret etti. “Normanlar oturup yemek yerken adamlarımız ayakta kalmamalıdır. Kabul salonu için daha fazla masa yapmalıyız.”

“Çoğunun iştahı yok zaten.”

“Ewan dışında.” Patrick, en küçük kardeşlerine baktı. Henüz on üç yaşındaydı ve görünüşe bakılırsa düşmanla aynı ortamda yemek yemeyi sıkıntı etmiyordu. En uçtaki masada oturuyordu ve silahlı ve yapılı askerlerin arasında zorlukla fark ediliyordu.

Bevan, başını iki yana sallarken dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmıştı. “Ewan çok iyi bir casus.” Onu izleyen gözlerinden küçük kardeşiyle gurur duyduğu açıkça görülüyordu. “Neler duyduğunu yarın

hep birlikte öğreniriz. Normanlar, Ewan'ın dillerini bildiğinden habersizler.”

“Normanlar’a, İrlandaca öğretmek gerek,” dedi Patrick. “Aksi takdirde çok fazla yanlış anlaşılma olacak.”

Bevan homurtuyu andıran bir ses çıkardı. “Açıkcası ben hepsini İngiltere’ye geri göndermeyi tercih ederim.”

“Ben de ama artık bunu için çok geç.” Patrick kardeşine döndü. “Sana burada ihtiyacımız var Bevan. Kalacak mısın?”

Bevan gergin bir tavırla iç geçirdi. “Sırf senin için, iki hafta daha kalacağım. Ama bana söz ver, Normanlar’ı kaleden çıkartacaksın.”

“Elimden geleni yapacağımı biliyorsun.” Başına ağırlar girmeye başlamıştı. Akıllı bir kez daha Isabel’e kaydı. Kafası Normanlarla o kadar meşguldü ki Isabel’in erzağa ihtiyacı olduğunu tamamen unutmuştu. Ama buradan hemen ayrılması imkânsızdı. Adamlarını, Normanlarla yalnız bırakamazdı. Yokluğunda neler olabileceğini düşünmek dahi istemiyordu.

Erzağı, onun yerine başkasının götürmesi gerekecekti. Hem de hemen. Karanlık çoktan çökmüştü. Hizmetlilerden birine birkaç günlük yiyecek ve içeceği bir çuvala koyması emrini verdi.

“Bu ne için?” diye sordu Bevan merakla.

“Leydi Isabel için,” dedi Patrick kuru bir sesle. “Önümüzdeki birkaç gün bunlarla idare etmek zorunda.”

“Ennisleigh’ye şimdi gitmeyi düşünmüyorsun değil mi?”

“Hayır, belki daha sonra.” Isabel’in adada yalnız olması, genç adamı huzursuz ediyordu.

“Buradan ayrılmak için hiç doğru bir zaman değil kardeşim,” dedi Bevan. “Bu kadar hassas bir durumda, adamların başını boş bırakmamalısın.”

Kardeşinin haklı olduğunu biliyordu. Her iki tarafın da yanlış bir hareket yapması an meselesiydi. “Eğer mümkün olsaydı emin ol bırakmazdım. Sör Anselm, Leydi Isabel’in iyi durumda olduğunu kendi gözleriyle görmek istiyor. Şimdi değilse bile gecenin ilerleyen saatlerinde onunla birlikte adaya gitmek zorundayım.” Bakışları Sör Anselm’e takıldı. Yavaş yavaş yemeğini yerken gözleri dikkatle çevre-

YASAKLI GELİN

sini inceliyordu. Salondaki herkesin yüzünü beynine kazımak ister gibi bir hali vardı. “Hemen geri döneceğim,” dedi kardeşinin içini rahatlatmak için. Sonra salonun diğer köşesindeki Ewan’a seslenip yanlarına çağırdı.

Ewan çocuklukla, ergenlik arasında sıkışıp kalmış, yetişkin bir erkekten daha fazla yemek tüketebilmesine rağmen oldukça zayıf ve çelimsiz görünüşlü bir çocuktur.

Yanlarına geldiğinde ağzı açık şekilde duran çuvalın içerisindeki yiyeceklere takıldı gözü. Neden çağırıldığının bir önemi yokmuş ve daha az önce karnım doyuran o değilmiş gibi aç gözlerle çuvaldaki yiyecekleri süzüyordu.

“Ennisleigh’ye gitmeni istiyorum. Leydi Isabel’in yanında erzak ya da yiyecek yok. Bunları ona götürür müsün?”

“Eğer sen istersen.” Elindeki ekmek parçasını, tuniğinin cebine sıkıştırdı. “Gelinin kayda değer biri mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sör Anselm, adamlarıyla konuşurken duydum. Soylu birçok erkek onun yatağına girebilmek için can atıyormuş. Efsanelerdeki prensesler gibiymiş.”

“Diğer kadınlardan bir farkı yok.” Güzel olduğunu ne kadar inkâr ederse etsin Isabel’in yüzü, gözünün önünden gitmiyordu. İnatçı ağzı ve zeki bakan, derin kahverengi gözleri en çok dikkat çeken yönleriydi. En azından Patrick açısından.

Ewan’la birlikte dışarı çıktı. Çuvalı atın semerine astı. “Hadi hemen yola çık. Tekrar yağmur yağarsa sığınacak bir yere ihtiyacı olacak. Korkarım geceyi kale burcunda geçirmek niyetinde.”

Ewan’ın gözleri irileşmişti. “Neden?”

“İnatçı da ondan.”

Ewan hemen atın üzerine çıktı. “Yiyecekleri senin gönderdiğini söylerim.”

“Hepsini Leydi Isabel’e götür, sakın yolda yeme.”

“Yemem.”

Patrick gülümsemesini gizlemeye çalışarak kardeşine baktı. “Elbette yersin. Ciddiyim Ewan, tek bir ısırık bile almak yok.”

MICHELLE WILLINGHAM

Yine de her ihtimale karşı bir somun ekmek daha ekledi çuvala. Ewan gözlerini devirerek ona bıkkın bir bakış attı ve sonra yola koyuldu. Patrick, adaya doğru baktı. Isabel ne kadar karşı koyarsa koysun, adada yaşamayı kabullenmek zorunda kalacaktı.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama ocağınızdaki ateşle meşalemi yakabilir miyim?

Isabel kulübelerden birinin girişinde durmuş içerden bir cevap gelmesini bekliyordu. Onu duyduklarını biliyordu ama kapıyı çaldığında açan olmamıştı.

Şansını bir kez daha denedi. Sessizlik aynı şekilde devam etmişti. Bir elinde kuru samanları, paçavraya sararak yaptığı meşaleyi tutuyordu. Meşaleyi, ocaktaki ateşte tutuşturursa bile kale burcuna gidene kadar dayanacağından şüpheliydi. Isınacak kadar büyük bir ateş yakabilmesi için asıl ihtiyacı olan yağ ya da tutuşturucuydu.

Bu çaldığı üçüncü kapıydı. Hava iyiden iyiye kararmış ve çok serinlemişti. Kulübelerin önündeki ocakları kontrol etti ama değil ateş, köz bile kalmamıştı.

Barbar kocası eninde sonunda adaya gelecekti. Isabel'i soğuktan donmaya bırakacak değildi herhalde. Onu Erin'e getirmek için bu kadar zahmete girmişken daha ilk günden ölüme terk etmesi olacak şey değildi.

Ateş arayışına son verip kale burcuna geri döndü. Açlıktan karnı gurulduyordu. Erken saatlerde yediği etli börek dışında bütün gün midesine bir şey girmemişti. İçeri girip, bir kütüğün üzerine oturdu ve yeni yaşam alanına göz gezdirdi. İçerisi harap durumdaydı, üst kata çıkan merdivenler çökmüştü. Alt kattaysa sadece büyük salonla kapısı olmayan bir oda vardı.

Kalenin her köşesini gezmiş, dikkatle incelemişti. Adalıların, kapalı kapılar ardından gizlice onu gözlediklerinin farkındaydı. İstedikleri kadar gözleyebilirlerdi. Belki böylece düşüncelerinin aksine düşmanları olmadığını farkına varırlardı.

Kapısı bile olmayan harap bir binada silahsız ve bir başınaydı. Rüzgâr zaman zaman kulübelerden yükselen konuşma seslerinin yankı-

YASAKLI GELİN

sım ona taşıyordu. Adahılar İrlandaca konuşuyorlardı. Isabel bu dile çok yabancıydı. Birkaç kelime öğrenmeye çalışmıştı ama kelimelerin anlamlarını bilmediği için bir işe yaramayacağını o da biliyordu. İrlandaca, Norman dilinden çok farklıydı ama kulağa çok melodik geliyordu.

En kısa zamanda bu dili öğrenmeliydi. Bu ona büyük bir avantaj sağlardı. Eğer kocası, sürgün hayatını sessizce kabullenip, köşesine çekilmesini bekliorsa çok yanıliyordu. Öyle ya da böyle bir şeyler değişmek zorundaydı.

Karanlık iyice çökmüştü ve soğuk hava iliklerine işliyordu. Belki de kulübelerden birine davetsizce girip meşalesini yakmalarını emretmeliydi. Gerçi, tepkilerine bakılırsa meşale yerine onu ateşe vermeleri daha muhtemeldi.

Burcun açık kapısından içeri giren sert rüzgâr, sırtındaki yün şala rağmen titremesine neden oldu. Kapıdan uzaklaşarak daha kuytu bir yere geçti. Kocası bir kulübe ayarlayacağını söylediğinde keşke kabul etseydi.

Derinden gelen ayak sesleri kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Isabel, el yordamıyla bir taş parçası bulup sımsıkı tuttu.

Gelen her kimse, yanında silahı varsa, taşın vereceği tek zarar baş ağrısı olurdu. Yine de kendisini daha az savunmasız hissetmesini sağliyordu. Gelen kocası olabilir miydi? Yoksa ona zarar vermek isteyen biri miydi? Isabel elindeki taşı daha da sıkı kavradı.

Kapı girişinden içeri bir adamın gölgesi düştü. Aslında bir adamdan çok genç bir çocuğun gölgesine benziyordu. Isabel dikkatli baktığında karmakarışık saçlı çocuğun girişte durduğunu gördü. Anlaşılan tarak kullanmanın ne demek olduğunu bilmiyordu çocuk. Elindeyse küçük bir çuval vardı.

“O elindeki ne?” diye sorduğunda çocuk, cevap vermedi ama ona doğru birkaç adım atıp çuvalı uzattı.

Ekmek. Taze ekmek kokusu ağzını sulandırmaya yetmişti. Bir an tereddüt etti. Yiyecekleri Patrick mi göndermişti?

“Bu benim için mi?”

Isabel çuvalı alıp içine baktı, çocuğun gözleri de yiyeceklerin üzerindeydi. Bir parça ekmek koparıp çocuğa uzattı.

“Sanırım benim dilimi konuşmuyorsun.”

Çocuk, onu duymamış gibi elindeki ekmeği yemeğe koyuldu. Isabel çuvalın içinde bir testi kök birası buldu ve peş peşe birkaç yudum aldı. Yemek ve içecek, keyfini yerine getirmişti ve çocukla konuşmaya başladı. Söylediklerini anlamayacak olması o an, o kadar da önemli değildi.

“Isınmak için ateşim olmadığı için üzgünüm. Böyle soğuk bir gecede, ateş burayı çok daha rahat bir yer haline getirebilirdi.”

Ekmeğini bitirdikten sonra, kök birasından biraz içmesi için testiye çocuğa uzattı. Çocuk, büyük bir yudum aldıktan sonra geri vermişti testiye.

“Maalesef adalılar bu konuda bana yardımcı olmadı. Yanımda çakmak taşıyla çelik olsa kendi ateşimi kendim yakardım elbette.”

Çocuk bir şey söylememişti ama keskin gözleri dikkatle Isabel’i inceliyordu. Karışık saçları ve perişan görüntüsüne rağmen genç kadına Patrick’i hatırlatmıştı.

“Patrick’in kardeşisin değil mi?” Ayağa kalkıp çocuğun etrafında bir tur attı. Bu çocuğu huzursuz etmişti. “Eğer seni buraya casusluk yapman için gönderdiyse ona, hiç de iyi bir kral olmadığını söyle. Hiç misafirperver değil.” Başıyla sadece iskeleti kalmış olan yanmış merdivenleri işaret etti. “Bu saatte doğal olarak kendi yatak odama çekilmeyi tercih ederdim ama görünüşe göre yatak olarak sert zemini, ısınmak için de toprağı kullanmak zorundayım.”

Çocuk ellerini ovuşturarak boş taş ocağı işaret etti. Etraftan küçük dal parçaları ve odun topladığında Isabel’in gözleri parladı. Çocuk beline asılı olan küçük keseden çakmak taşıyla bıçak çıkardı. Birkaç dakika içerisinde ateşi yakmıştı.

“Biliyor musun, seni şu anda öpebilirim,” dedi Isabel mutlulukla. “Sen çok akıllı bir çocuksun.”

Çocuğun yanaklarının kızardığını ve bakışlarını kaçırıldığını görünce Isabel gözlerini kısarak ona baktı.

“Ne söylediğimi anladın değil mi?”

Bir cevap vermemişti ama yüzünün daha da kızarması yeterince açıklayıcı olmuştu. “Tahmin etmeliydim.” Ateşin içine bir odun daha attı. “Pekâlâ, ismin ne?”

“Ewan MacEgan,” dedi gözlerini kaçırmaya devam ederek.

“Ewan, kral neden kendisi gelmeyip seni gönderdi?”

“Bir savaş çıkmasını engellemeye çalışıyor. Çok meşgul. Yemek getirmem ve ihtiyaçlarını karşılamam için beni görevlendirdi.”

“Savaş mı?” Isabel başını iki yana salladı. “Aptal olma. Burada çıkabilecek tek bir savaş var, o da kral buraya geldiğinde çıkacak.”

Ewan’ın bakışları çuvala kaydı. “Ekmek bitti mi?”

“Hayır.” Isabel, ona bir parça ekmek daha uzattı. Çocuk büyük bir iştahla onu da yemeye koyuldu. Genç kadın, ateşe iyice yaklaşıp ellerini uzattı ve ısınmaya çalıştı. “Buraya tek başına gelmek için çok küçüksün. Seninle kim ilgileniyor?”

“Kardeşlerim.” Ewan’ın yüzünde mesafeli bir ifade belirmişti. “Koruyucu ailem geçtiğimiz yaz savaşta öldürüldü. Patrick burada kalma izin verdi. Başka bir koruyucu aile yanına gönderilmem için bir girişimde bulunmadı. Normanlarla uğraşıyor, çok meşgul.”

“Senin için onunla konuşmamı ister misin?”

“Hayır.” Ewan bir parça daha ekmek kopardı. “Burada kalmak hoşuma gidiyor.”

Isabel, Patrick ve kardeşlerinin, Ewan’ı her istediğini yapmakta özgür bıraktıklarına emindi. Çocuk elbette onlarla yaşamaktan memnun olurdu. Diğer yandan, insanın ailesinden ayrı kalmasının ne demek olduğunu bildiğinden, çocuğun burada kardeşleriyle kalmasının onun için daha iyi olacağına inanıyordu.

“Neden beni kaleye götürmüyorsun? Eminim orada daha çok yiyecek vardır.”

“Yapamam.” Ewan geriye doğru bir adım attı. “Eğer ihtiyacın olan tek şey yiyecekse yarın sabah erkenden getiririm.”

“Kral neden ana karada yaşamamı istemiyor?” diye sordu Isabel. “Kime, ne zarar verebilirim ki?”

“Sen değil. Diğerleri.”

“Diğerleri mi?”

“Babanın askerleri. Patrick onları adamlarımızdan uzak tutmak zorunda. Aksi takdirde birbirlerini öldürecekler.” Ayağa kalkıp çıkışa doğru yürüdü ve karanlık denize baktı. Isabel de yanına gidip karşı kıyıya baktı. Aradaki mesafeye rağmen meşalelerin titrek ışıklarını görebiliyordu.

“Artık geri dönmem gerek.”

Sorularına cevap almadan Ewan’ın gitmesine izin veremezdi. Patrick, insanların hayatlarını kurtarmak için onunla evlendiğini söylemişti. Öyleyse babasının askerleri neden halen Erin’deydi?

“Askerler neden burada?” Edwin de Godred, askerleri burada bıraktıysa bunun bir amacı olmalıydı.

“Thornwyck’in emri.” Ewan kollarını ovuşturarak ateşe yaklaştı. “Eğer Patrick engel olamadıysa şu anda bile savaşıyor olabilirler. Adamlarımızla, Norman askerleri bu gece ilk kez bir araya geldiler.”

Isabel düşünceli bir tavırla ekmeğinden bir ısırık aldı. “Patrick, insanları birleştirmeyi mi istiyor?”

Ewan başını iki yana salladı. “Hayır, Patrick’in böyle bir isteği yok. Böyle bir şey olamaz. Normanlar, savaş sırasında çok fazla insanımızı öldürdü.”

“Ama babam bir arada yaşamalarını istiyor.” Isabel, bu evliliğin nedenini şimdi çok daha iyi anlamaya başlamıştı. Edwin kaleyi ele geçirip idareyi de Isabel’e bırakmak niyetindeydi. Kralın karısı ve Normanlar’ın Leydisi, olarak iki tarafı birleştirebileceğine inanıyor olmalıydı.

Bunun mümkün olabileceğinden emin değildi Isabel. İki düşman tarafı birleştirebilir miydi? Bilmiyordu. Daha da önemlisi bu savaşın ortasında yer almak isteyip istemediğini de bilmiyordu.

Tüm kargaşadan uzakta, Ennisleigh’de yaşamak o anda çok daha cazip görünüyordu gözüne. Kocasını da uzak durmasını istiyordu. Isabel derin bir soluk aldı. Her an savaşın patlak vermesi ihtimali olan bir kaleyi ziyaret etme düşüncesi onu korkutsa da, orada neler olduğunu öğrenmek zorundaydı. Ancak o zaman doğru bir karar verebilirdi. Patrick gerçeği mi söylüyordu? Belki de sadece onu uzak tutmaya çalışıyordu.

YASAKLI GELİN

Isabel nefesinin daraldığını hissetti. Patrick'in, Sör Anselm'le birlikte döneceğini sanıyordu. Geceyi onunla birlikte geçireceği düşüncesi daha da gerilmesine neden oldu. Harap haldeki kale burcunda rahatsız ve yalnız bir gece geçirmeye hazırdı. Bu en azından, bir sonraki hamlesini planlama fırsatını verecekti Isabel'e.

Sör Anselm, bakışlarıyla gerçekten iyi olup olmadığını sorar gibiydi. Isabel, gözünü bile kırpmadı. "Sizi daha sonra göreceğim miyim Sör Anselm?"

"Eğer Leydim arzu ederlerse..."

"İlgilenmen gereken başka işlerin olacak," diyerek sözünü kesti Patrick.

Norman şövalyesi başka bir şey söylemeden her ikisini de başıyla selamlayıp tekneye geri döndü. Isabel bir süre adamın arkasından baktı. "Sanırım sen bir süre daha buradasın."

"Kısa bir süre."

"Bir savaş çıkabilir," dedi Isabel. Paniğe kapılmıştı. "Sana orada ihtiyaç olabilir."

Onun gitmesini, kendisinden çok uzaklarda olmasını istiyordu. Her ne kadar, bekâretine dokunmayacağını iddia etse de, Patrick'te onu huzursuz eden bir şeyler vardı.

Patrick, ondan ne istiyordu? Bir koca gibi davranarak durumu mu kurtarmaya çalışıyordu? Onu anlayamıyordu Isabel. Bir yanı onunla aynı yatağı paylaşmak zorunda olmamaktan memnundu. Diğer bir yanıysa merak içerisindeydi. Patrick neden onunla yatmak istemiyordu? Onu çekici bulmadığı için mi?

Isabel, uzaklaşmakta olan tekneye son bir bakış attı. Tüm bedenini bir ürperti sardı ama bu seferki sadece soğuktan değildi.

"Üşüdüm."

Patrick, bir alık duraksamanın ardından yün pelerinini çıkarıp Isabel'in omuzlarına sardı. "Sıcak bir yere götüreceğim seni."

Isabel'in yüzü alev alev yanmaya başladı. Keşke hiç ağzını açmamış olsaydı. "Benimle kalmana gerek yok. İstedğin zaman ana karaya dönebilirsin."

"Döneceğim ama daha sonra."

~ Beşinci Bölüm ~

KOCA SI yalnız değildi. Üzerinde zincirden örölmüş zırhı ve Norman miğferi ile bir asker, küçük teknede kocasının arkasında oturuyordu. Babasının askerlerinden biriydi bu. Neden buradaydı? Edwin de Godred onu almak için mi gelmişti? Hayır, eğer babası Erin’de olsaydı buraya kendisi gelirdi.

Isabel, kocasının sert bakışları altında gerildi, “Savaş çıkmasını engellemekle meşgulsün sanıyordum,” dedi. Sanki bir kayığın içinde oturuyor olması gayet normalmiş gibi yerinden bile kıpırdamamıştı. “Halkını, korkunç Normanlar’dan koruyor olman gerekmiyor mu?”

Patrick yanına gelerek, tek bir hamlede onu Ewan kayığından kucağına aldı. Isabel öfkeyle dişlerini sıktı, patates çuvalı muamelesi görmek hiç hoşuna gitmemişti.

Norman askeri, şahit olduğu sahneye şaşırmış ama bir yorum yapmamıştı. Ewan ise tek kelime etmeden kayığına binip açığa doğru kürek çekmeye başlamıştı. Uzaklaşmak için fazlasıyla sabırsızdı ve Isabel ise eline geçen fırsatı değerlendiremediği için öfkeliydi.

YASAKLI GELİN

Patrick, onu yere bırakmadan yokuş yukarı yürümeye başladı. Isabel bir an, ona karşı koyarak kollarının kısılcısından kurtulmayı düşündü. Yapmalıydı da. Ama teninin sıcaklığı, üşüyen bedenine öylesine iyi gelmişti ki kıpırdamak istemedi. Sert kaslarının ve erkeksi kokusunun Isabel'i ürkütmesi gerekirdi aslında ama her nedense, kendisini güvende hissetmesini sağlamıştı.

“Buraya neden geldin?”

“Güvenliğini sağlamak için.” Hiç zorlanmadan, Isabel'i tepeye kadar taşımıştı. Norman askeri biraz geriden onları takip ediyordu. Görünüşe göre durumdan oldukça huzursuzdu.

“Lütfen beni yere indir.”

Patrick, genç kadını yavaşça kucağından indirdi ama bırakmadı. Norman askeri, onlara doğru yürürken kaşları çatılmıştı.

“Kim o?”

“Sör Anselm. Ada'da fazla kalmayacak.”

Isabel kuşkuyla askere baktı. Patrick babasının askerlerinden birini neden adaya getirmişti? “Neden geldi?”

“Sana zarar vermediğimden emin olmak için. Babanın emri.”

Bu, Isabel'e pek inandırıcı gelmedi. Sör Anselm, mutlaka başka bir nedenle gelmişti. O anda aklına gelen bir düşünceyle irkildi ve dehşetle kocasına baktı. “Buraya, şeye tanıklık etmek için gelmedi değil mi?” Yanakları alev alev yanıyordu. “Sen yapmayacağımızı söylemiştin.”

“Onun için gelmedi.”

Isabel hissettiği rahatlamayı gizlemeye çalışmadı bile. Patrick'in neden onunla yatmadığını anlamıyordu ama sorgulamaya da hiç niyeti yoktu.

Sör Anselm, yanlarına geldiğinde, Isabel'in önünde saygıyla eğildi. Isabel, ne kadar korkunç bir halde olduğunu düşündü o an. Başındaki örtüsü kirli ve kırıktı. Üzerinde Patrick'in verdiği berbat renkli, şık olmaktan çok uzak elbisesi vardı. Yine de sırtını dik tuttu ve askeri başıyla selamladı. “Siz Sör Anselm misiniz?”

“Evet Leydim.”

Onu daha önce görüp görmediğinden emin değildi Isabel. Edwin, kızlarının askerlerle konuşmalarını yasakladığından, sima olarak bile

askerleri ayırt edemezdi. Genç bir adamdı ama gözlerinden savaşın ve mücadelenin yorgunluğu okunuyordu. Bir de endişe.

“Ben Isabel de Godred, Thornwyck Baronu Edwin’in kızıyım.”

Patrick sertçe elini sıktı. “İsmin artık Isabel MacEgan ve benim karımsın.”

Sahiplenici tavrı Isabel’i şaşırtmış ve adlandıramadığı tuhaf bir his uyandırmıştı içinde. Yeni ismine henüz alışmamıştı ve bu her nedense kendinden bir şeyler kaybettiği hissi uyandırmıştı onda.

Patrick, Sör Anselm’e döndü. “Görmek istediğini gördün. Artık gidebilirsin.”

Anselm yerinden kıpırdamadığı gibi dönüp ona bakmamıştı bile. “Size iyi muamele ediliyor mu Leydim?” Patrick’in öfkeli bakışlarına aldırmayarak ekledi. “Babanız, durumunuzun iyi olup olmadığı kontrol etmemi istedi.”

Isabel sinirden gülmek istedi. Gün boyu aç bırakılmıştı, başının üzerinde bir çatı bile yoktu ve hayatı boyunca gördüğü en korkunç elbiseyi giymek zorundaydı. Bu durumda ne cevap vermeliydi?

“Durumu gayet iyi,” diyerek araya girdi Patrick. Parmakları, Isabel’in bileğini sıkıca kavramıştı. Başını kaldırıp ona baktığında, gözlerindeki uyarıyı gördü.

Kocasını öfkeliendirmenin iyi bir fikir olmadığına karar verdi. “Buraya daha bugün geldim. Kocam beni Laochre’ye götürdüğünde, yaşam şartlarımın çok daha iyi olacağından eminim.”

Artık MacEgan’ın onu anakaraya götürmekten başka şansı kalmadığını düşündü Isabel. Ama çelik grisi gözler farklı şeyler söylüyordu. “Zamanı geldiğinde.”

“Yarın,” dedi Isabel inatla.

“Ben güvenli olduğuna karar verdiğimde,” dedi Patrick kesin bir tavırla. Isabel öfkeyle çılgılık atmamak için kendini zor tuttu. Patrick geri adım atacak gibi görünmüyordu, hele de babasının adamının önünde. Ama Isabel’in de vazgeçmeye niyeti yoktu. Ennisleigh’de sürgün hayatı yaşamaya kimse zorlayamazdı onu.

Patrick, şövalyeye dönüp “Tekneyi de alıp anakaraya dön,” dedi. “Şafakta, konaklama şartlarınızı konuşacağız.”

YASAKLI GELİN

“İzin ver size yardım edeyim,” dedi Isabel. “Adamların bazılarını tanıyor olmam mümkün. Onlardan adamlarınıza saldırmamalarını isteyebilirim.”

Ewan başını iki yana salladı. “Burada kalmalısın.”

Çocuk, Patrick’in onu burada tutmak istemesinin nedenlerini sıralarken Isabel dinlemedi bile. Burada daha fazla kalmamalıydı.

Taşlı yoldan, kayığı bağladığı kumsala kadar Ewan’ı takip etti. Çocuk zayıf kollarıyla kayığı denize indirmeye uğraşırken Isabel çabucak kayığa bindi.

Ewan, ellerini kayığın kenarına dayadı, “Geri dönmelisin.”

“Seninle birlikte anakaraya geliyorum ve sen de beni kaleye götüreceksin. Burada kalmayacağım.”

Ewan birden doğruldu ve kaşlarını çatarak denize doğru dikti bakışlarını. Isabel merakla dönüp aynı yöne baktığında, yaklaşmakta olan kayığın meşalelerini gördü.

Meşalelerin ışığında, üzerinde koyu mavi renkte peleriniyle dikkat çeken esmer bir adam vardı. Tanıdık silueti, Isabel’in kayığın kenarlarını sımsıkı kavramasına neden oldu.

“Bir yere mi gidiyorsun sevgili gelinim?”

Daha sonra mı? Bu arada ne yapmayı planlıyordu? Isabel birden panikle atıldı. “Beni de yanında götür. Ayağına dolaşmayacağıma söz veriyorum.” En azından orada, Patrick’i meşgul edecek çok fazla mesele vardı.

“Bir kadını, savaşın tam ortasına götüremem.”

Isabel pelerine daha da sıkı sarıldı. Kocasını ikna etmek için ne yapması gerektiğini bilmiyordu, tek bildiği bunun zaman alacağıydı.

Bir kulübenin önünde durdular. Patrick sertçe kapıyı vurdu. Buyurgan bir ses tonuyla İrlandaca bir şeyler söyledi ve söylediği her neyse karşılığını hemen aldı.

Genç bir çift açmıştı kapıyı, hemen arkalarında şilteler üzerinde uyuyan çocuklar vardı. Çift, Patrick’le konuştuktan hemen sonra çocuklarını da alıp dışarı çıktı. Hiç tartışmadan bir başka kulübenin kapısından içeri girdiler. Isabel, aralık kapıdan diğer kulübede de bir ailenin yaşadığını gördü. İki aile için o kulübe çok küçüktü.

“Gecenin bu saatinde onları evlerinden çıkmaya mı zorladın?” diye sordu hoşnutsuzlukla. “Küçük çocukları var.”

“Krallarının emirlerine itaat ettiler.”

Isabel, kocasının yaptığı şeye inanmakta zorlanıyordu. “Burası onların evi.”

“Ve bize bıraktıkları için karşılığını fazlasıyla alacaklar. Geçici bir süre için burayı kullanacağız ve onlar da bunun farkında.”

“Orada gayet iyi durumda bir kale burcu var.” Isabel elbette bu konuda yalan söylüyordu. Söz konusu yerin doğru dürüst bir çatısı bile yoktu.

Patrick, içeri girmesi için Isabel’e yol verdi. “Bu onlar için sürpriz değildi Isabel, sen adaya gelmeden önce kulübeyi kullanmak isteğimden haberleri vardı. Karşılığında da birkaç koyun aldılar.”

Bundan hiç hoşlanmamıştı ama en azından bir bedel ödemiş olması biraz içini rahatlatmıştı. İçeri girdiklerinde sıcak hava çepe çevre sarmıştı onları. Kulübenin tam ortasına yerleştirilmiş olan ocak, tüm alanı eşit şekilde ısıtıyordu. Ateşle birlikte gaz lambalarının titrek ışığı içeriyi aydınlatıyordu.

YASAKLI GELİN

Patrick şiltelerden birine otururken Isabel de ocağa ellerini uzatarak ısınmaya çalıştı.

“Ewan senin için hazırlattığım yiyecekleri getirdi mi?”

“Getirdi. Onu gönderdiğin için teşekkür ederim.” Bakışları içleri saman dolu şilteye takıldı. Şilteye uzanıp dinlenme düşüncesi oldukça baştan çıkarıcıydı ama Patrick’in varlığı onu huzursuz ediyordu. Kendisini, kaderine boyun eğmiş zavallı bir tutsak gibi hissediyordu.

Patrick ayağa kalkarak masanın üzerindeki kök birası testisine uzandı. Tahtadan oyulmuş iki kadehe bira doldurdu ve birini Isabel’e uzattı.

Isabel, mayalı içkiden kocaman bir yudum aldı. Hem ocakta yanan ateş hem de içecek, ısınmasını sağlamıştı. Patrick uzunca bir süre bir şey söylemeden öylece oturdu. Düşünceli bir hali vardı. Isabel sessizliğe fazla tahammül edemedi.

“Hep kral olmak mı istemiştin?”

“Hayır.” Masanın yanındaki banka oturdu genç adam. “İstediğim en son şey kral olmaktı.”

“Bir çok erkek bunun hayalini kurar.”

“Ben kral oldum çünkü en büyük kardeşim öldü. Kral olmayı ve klanı yönetmeyi hak eden kişi oydu.” Kısa bir an için bile olsa kalkanlarını indirmişti ve Isabel, acımasız savaşçı görüntüsünün altındaki adamı görmüştü. Kardeşini kaybetmenin acısını derinden yaşıyordu ve herkes gibi o da yas tutuyordu.

“Nasıl öldü?” Patrick’in kadehini tekrar doldurdu.

“Geçen yaz babanın adamlarına karşı savaşırken öldü.”

“Bunun için üzgünüm.” Isabel kendi kız kardeşlerini düşündü. Onlardan birini kaybetse ne kadar acı çekeceğini az çok tahmin edebiliyordu.

“Ben de öyle.” Patrick, birasından iri bir yudum aldıktan sonra kadehi masanın üzerine bırakmıştı. Isabel çuvaldaki ekmekten bir parça koparıp ona uzattı. Patrick sessizce ekmeği almıştı ama ekmeğin ne kadar sert olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu. Isabel ekmeğin bu kadar çabuk sertleşmesinin mayalanmasından kaynaklandığını düşün-

dü. Ekmeği mayalarken kullandıkları suda bir sorun olabilirdi. İlk fırsatta bunu kontrol etmeyi de kafasındaki yapılacak işler listesine ekledi.

“Kardeşin evli miydi?”

Patrick başını iki yana salladı. “Liam, O’Connor klanı reisinin kızıyla evlenmeyi planlıyordu. Ama Neasa’yla evlenme fırsatı olmadı.”

“Neasa’ya âşık mıydı?”

“Emin değilim. Ama bu evlilik iki klanı bir araya getirecekti.”

“Bizim evliliğimiz gibi yani,” dedi Isabel ama kocası bir cevap vermedi. Patrick’in karşısına oturup dizlerini göğsüne çekti. Korkunç elbisenin kahverengi etekleri yere kadar uzanıyordu.

Bir süre sessizce kocasını inceledi. Ne kadar yorgun olduğu gözlelerinden okunuyordu.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi genç kadın. “Neden biraz uzanıp dinlenmiyorsun?”

Patrick birasından bir yudum daha aldıktan sonra kadehi tekrar masaya bıraktı. “Yapamam. Babanın askerleri bu akşam Laochre’ye girdiler. Herkesin sinirleri çok gergin, her an bir çatışma çıkabilir.” İfade-sine bakılırsa Patrick de Normanlar’ın kale surları içerisinde olmasından memnun değildi.

Loş ışıktaki çıplak kolları parlıyordu. Tıpkı bir pagan tanrısına benziyordu bu haliyle. Sahip olduklarından asla vazgeçmeyen bir savaşçıydı.

“Bu sefer giderken okunu bana bırakmalısın,” dedi. “Adalılar beni uyku-mda öldürmeye kalkışırlarsa silaha ihtiyacım olacak. Sen burada olmayacağına göre kendimi korumak zorundayım.”

“Sana zarar vermeyecekler.”

O silahı istiyordu ama Patrick’in haklı olduğunu da biliyordu. Ada halkı onu rahatsız etmek bir yana, ateşe ihtiyacı olduğunda kapılarını açmaya bile zahmet etmemişlerdi. Tıpkı kocası gibi, adalıların da onu tanımak istememeleri genç kadını üzüyordu.

“Geç oldu.” Ayağa kalkıp iki gaz lambasını üfleyerek söndürdü ve pelerinine uzandı. “Geri dönmeliyim.”

Isabel insanları evlerinden ettiği için kendisini kötü hissediyordu. Onlar küçücük bir kulübede sıkışmışken o burada tek başına kalacaktı.

YASAKLI GELİN

Ama sıkıntısını dile getirmediydi. Zaten burada sadece bir gece kalacaktı. Şafak vakti, Laochire'ye gitmenin bir yolunu mutlaka bulacaktı.

Isabel, dostça elini uzattı. “İyi bir gece geçirmeni dilerim.”

Patrick ona doğru bir hareket yapmadığı gibi uzattığı elini de tutmamıştı. Bir süre öylece durup Isabel'in gözlerinin içine baktı. Birden bedenini saran beklenmedik duyguların etkisiyle hafifçe ürperdi genç kadın.

“İyi geceler.” Patrick dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatana kadar genç kadın nefesini tuttuğunun farkında bile değildi.

Patrick MacEgan, tehlikeli bir adamdı. Fiziksel olarak Isabel'e bir zarar vermemişti ama genç kadının içinde uyandırdığı duygular çok daha zararlıydı.

Hayatında ilk kez, Isabel geleceğe dair bir plan yapamıyordu. Ennisleigh'de kalmak canını sıkıyordu. Neler olduğunu öğrenmek zorundaydı. Belirsizlikten nefret ediyordu.

Sıkıntıyla iç geçirdi ve gözlerini yumdu. İlk iş, adadan ayrılmanın bir yolunu bulmalıydı.

Ruarc MacEgan, kavga etmek için yanıp tutuşuyordu. Hançerini Norman kanıyla yıkamak istiyordu. Kuzeni, kale kapılarını onlara açmakla ne yaptığını sanıyordu? Düşmanın kaleyi tamamen ele geçirmek niyetinde olduğunu görmüyor muydu? Bir aptal bile anlayabilirdi gerçek niyetlerini.

Gözlerini ayırmadan onları izledi, askerlerden birinin ona doğru bir hareket yapmasını bekliyordu. Yemeklerini yeni bitirmişlerdi, yanakları içkiden kızarmıştı. Bu iyiydi. Bira reflekslerini zayıflatırdı.

Bir hedef arayışı içerisinde ilerlemeye başladı. Sonunda gözüne bir Norman kestirip bir omuz darbesiyle askeri yere düşürdü.

Adam hızla düştüğü yerden kalkıp bıçağını çekti. Bu tam da Ruarc'm istediği şeydi. Bıçağını çıkarıp Norman'ın kendisine doğru yaklaşmasını bekledi. Kanın damarlarındaki akışı hızlanmıştı.

Yüzüne doğru savrulan ilk yumruktan kolayca sıyrıldı. Üzerinde ağırlık olmadığından rahat hareket ediyordu ama askerin üzerindeki zincirden dokuma zırhı, hareketlerini yavaşlatıyordu. Ruarc, adam den-

gesini kaybeder umuduyla bacaklarına bir tekme attı ama asker tekme-yi kolayca engellemişti. Ruarc, bıçağını adamın göğsüne saplamak için fırsat kollayarak etrafında döndü.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Trahern aniden onu ittiğinde Ruarc dengede kalmaya çalıştı ama devasa kuzeni çenesine bir yumruk indir-diğinde duvara yapıştı.

“Kavga ediyordum.”

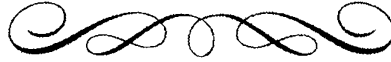
“Artık etmiyorsun,” dedi Trahern.

Norman askeri, alaycı bir tavırla sırtarak dudağındaki kanı sildi. Lanet olası Trahern müdahale etmeseydi kazanabilirdi. Öfke dolu göz-lerini düşmanına dikti. Eninde sonunda intikamını alacaktı.

Ruarc kolundaki kesikten akan kanı silip dışarı çıktı. Hızla kendi kulübesinin yolunu tuttu. Kulübeye girdiğinde onu karşılayan ne bir konuşma, ne de hareket vardı. Sadece korku dolu bir iç çekiş. Gaz lam-basını havaya kaldırdığında kız kardeşi Sosanna’nın ürkek ve solgun yüzünü gördü. Gelenin Ruarc olduğunu fark edince rahat bir nefes al-mış ve arkasını dönerek uyumaya devam etmişti.

Saçları karma karışıktı ve uzun zamandır aynı elbiseyi giyyordu. Aylardır tek kelime konuşmamıştı. İşgal sırasında ona neler olduğunu kimse bilmiyordu ama Ruarc bu durumdan Normanlar’ı sorumlu tutu-yordu. Babaları ve küçük kardeşleri Ethna, savaşta ölmüşlerdi. Ethna, işgal sırasında çatışma alanından uzaklaşmaya çalışmış ama atların altında ezilerek can vermişti. İki kardeşine olanlardan da Normanlar sorumluydu ve Sosanna’ya ne yaptıklarını da yakında öğrenecekti.

Savaşta herkes kayıplar vermişti, her aileden ölenler olmuştu. Ama Patrick intikam almak yerine kendisine Normanlı bir eş almıştı. Kuzeni hainin biriydi ve gücünü kaybetmeyi hak ediyordu. Ona kral demeye bile dili varmıyordu. Patrick başlangıçta insanların onayını ve deste-ğini almıştı ama artık işler değişmişti. Tahtı sallanıyordu ve Ruarc, kuzeninin o tahttan inmesini bizzat sağlamakta kararlıydı.

~ Altıncı Bölüm ~

“SÖR ANSELM, seninle görüşmek istiyor,” dedi Bevan hoşnut olmayan bir tavırla. Patrick sabahın ilk ışıklarıyla, kiliseye gelmiş, kendisine yol göstermesi için tanrıya dua etmişti ama bu bile içini ferahlatmaya yetmemişti. Kiliseden dışarı, soğuk hava çıktığında, kalenin yıkık dökük duvarlarına göz gezdirdi. Duvar ve çitlerin tamir edilmesi gerekiyordu. Son aylarda büyük ilerlemeler kaydetmişlerdi ama bunlar klanı güvende tutmak için yeterli değildi.

Adamlarının yüzlerinde aynı yorgun ve gergin ifade vardı. Tıpkı Patrick gibi onlar da uyumamış gibiydiler. Geç saatlerde Laochre’ye geri döndüğünde kale sessizdi ama ortamdaki gerginlik kolayca hissediliyordu. Biraz uyuyabilirim umuduyla yatağına uzanmıştı ama bütün gece gözünü dahi kırpmamıştı. Gözü, yatağın boş olan yanına takılıp durmuştu. Kendisini halen evli biri gibi hissetmiyordu, hele de bir Norman kadınıyla. Yine de geceyi Isabel’i düşünerek ve kalede barışın daim olması için dua ederek geçirmişti.

Meydan boyunca ilerlerken, hissettiği gerginlikten midesi düğüm düğümdü. Adamlarından bir kaçının yüzünde morluklar ve çeşitli yerlerinde kesikler vardı. Adadan geri döndüğünde herhangi bir kavgaya veya çatışmaya şahit olmamıştı ama görünüşe göre o uzaktayken gece, sandığı gibi sakin geçmemişti.

“Ne oldu?” diye sordu adamlardan birini işaret ederek.

Bevan başıyla Ruarc’ın kulübesini işaret etti. “Ruarc bıçaklı bir kavgaya girdi, Trahern araya girip kavgayı ayırdı ama daha sonra birkaç kişi daha çatıştı.”

“Kırılan kemik ya da ciddi yaralanma oldu mu?”

“Bildğim kadarıyla hayır,” dedi Bevan. “Ama bizzat kendim birkaç burun kanattığımı söyleyebilirim.”

“Bunu yapmamalıydın.”

Bevan’ın yüzü öfkeden karardı. “Bundan çok daha kötüsünü hak ediyorlar ve sen de bunu biliyorsun.”

“Bunun zamanı değil. Adamları bir araya topla, Norman askerler de gelsinler. Hepsiyle birden konuşacağım.”

Patrick, kardeşine sonuna kadar güveniyordu ama Bevan’ın Normanlar’a duyduğu kin ve öfke patlama noktasındaydı. Laochre için savaştıkları sadık adamlara ihtiyacı vardı ve Bevan, klanı için gözünü kırpmadan canını verecek bir savaşıydı.

Adamlara ne söyleyeceğini henüz bilmiyordu ama Normanlar’ın, sınırlarını öğrenmeleri gerekiyordu. Normanlar, doğal olarak Sör Anselm’i liderleri olarak görüyor ve sadece onun emirlerine itaat ediyorlardı. Şövalye onurlu birine benziyordu ve Patrick’in, barışı sağlamak için onun işbirliğine ihtiyacı vardı. Ancak o zaman kendi adamlarıyla Normanlar’ı bir çatışmadan uzak tutabilirdi.

Patrick kendi odasına girdiğinde halen adamlara ne şekilde hitap edeceğini planlıyordu. Üzerine daha resmi bir tunikle pantolon giydi. O ana dek görünüşüne özen göstermemişti ama bugün kral gibi görünmesi ve öyle davranması gerekiyordu. Eğer olayları kontrol altına almasa, klan halkı şu andakinden çok daha kötü bir duruma düşecekti.

Babasının hediyesi olan mavi pelerinini omuzlarına sararken annesini düşündü. Pelerinin üzerindeki renkli amblemler ve gümüş işlemleri

YASAKLI GELİN

annesi kendi elleriyle yapmıştı. Pelerin, kendisini daha iyi hissettirecekken sanki omuzlarına daha büyük bir ağırlık çökmüştü. Kendisinden önceki krallar gibi büyük bir lider olabileceğinden emin değildi. O bir savaşçıydı, kılıç kullanmayı, başının üzerinde krallık tacını taşımaktan çok daha iyi biliyordu.

Ama halkı onu seçmişti. O istese de istemese de liderdi ve kral olmanın getirdiği sorumlulukları kabullenmek zorundaydı.

Oda kapısının vurulmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Trahern içeri girdi. “Adamlar toplandılar. Hem bizimkiler, hem de Normanlar emirlerini bekliyorlar.”

Patrick, kardeşine başıyla onay verip odanın köşesindeki dolaptan, tören tacıyla birlikte kolçaklarını çıkardı. Kolçakların hemen yanında ametistlerle süslenmiş gümüş zarif kraliçe tacı duruyordu. Ama Isabel bu tacı asla başına takamayacaktı. Kraliçelik tacını bir Norman’ın başında görmektense küçük parçalara ayırmayı tercih ederdi.

“Taç töreninden beri bunları taktığını görmedim,” dedi Trahern altın kolçakları işaret ederek.

Patrick tacını başına yerleştirdi. “Bir amaca hizmet ediyor. Bugün Normanlar beni kralları olarak kabul etmek zorundalar.”

“Çok çekici görünüyorsun,” diyerek alay etti Trahern. “Saçlarına altın tokalar da takacak mısın?”

Patrick gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Kardeşinin omzuna hafifçe vurduğunda, o da gülümsedi.

Patrick “Hadi sen de git ve güzelleşmeye çalış biraz,” dedi kardeşine. “Domuz çobanı gibi görünüyorsun.”

“Ama kral olan ben değilim. Tören konuşmaları yapıp, halkı yönetecek olan sensin.” Omuz silkip kapı pervazına yaslandı.

“Sence onları sakın olmaya ikna edebilir miyim?”

“Onlara unutulmaz bir ziyafet çekebilirsin,” diye bir tavsiyede bulundu Trahern. “Bu her iki tarafı da biraz olsun keyiflendirecektir. Uzun zamandır taze et ya da lezzetli bir ekmek yemedik. Sence karın güzel bir ziyafet hazırlamayı biliyor mudur?”

“İlk fırsatta bizi zehirlemesi daha kuvvetli bir ihtimal.” Ama önceki gece paylaştıkları bira ve ekmeği hatırladığında tuhaf bir his sardı içini.

Omuzlarından aşağı süzülen altın rengi saçları ve masum gözleriyle saf bir güzelliği vardı. Patrick, gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Isabel kraliçesi değildi ve asla da olmayacaktı.

“Ziyafet hazırlıklarına başlamaları için gerekli talimatları ver,” dedi kardeşine. “Huon’a da söyle atımı getirsin.”

Hazırlıklarını tamamladıktan sonra alt kattaki büyük salona indi. Klanın neredeyse tamamı salonda toplanmış, kralın talimatlarını bekliyorlardı. Aralarında hiç Norman askeri yoktu.

Patrick salonu geçip doğruca kapıya yöneldi. Dışarı çıkmadan önce dönüp insanlarına baktı. “Gelin. Söyleyeceklerimi Laochre’de herkes duymalı.”

Yüzlerindeki ifadeye bakıldığında yetişkin insanlardan çok inatçı çocukları andırıyorlardı. Yine de ona itaat ettiler ve peşinden dışarı çıktılar.

Norman askerleri kalenin diğer ucundaydılar. Bazıları yetişkin savaşçılardı, bazılarıysa kardeşi Connor yaşlarındaydı. Connor, daha sadece iki yıl önce reşit olmuştu. O günden beri de seyahatteydi.

Atına binip meydanın ortasına sürdü ve kalabalığa seslendi. “Bugünden itibaren çatışma ya da kavga olmayacak. Ne halkımdan, ne de Normanlar’dan kimse ama hiç kimse kavga çıkarmayacak. Barışı bozmaya yeltenen herkes, sonuçlarına katlanacak.”

Kalabalığa sessizlik hâkimdi ama Patrick, özellikle halkının içindeki isyanı hissedebiliyordu.

“Trahern,” diye seslendi. “Adamları ekipleri kurmaya başla. Bizden her adam, bir Norman ile eşleşecek.” Trahern’in gözleri kısıldı ama itaatsizlik etmedi.

“Kavga etmenin cezası olarak, bugünü yan yana ve birlikte çalışarak geçireceksiniz. Her ekip surlar boyunca veya kale içinde bir göreve tayin edilecek. Bugün yıkılan duvarları ve hasarlı yerleri tamir etmeye başlıyorsunuz.”

Birkaç Norman, kin ve öfkeyle ona bakıyorlardı. Bu karardan duydukları memnuniyetsizlik yüzlerinden okunuyordu. Dönüp kendi komutanlarına baktılar. Sör Anselm başıyla onayladı. Şövalye, otoritesini baltalayacak bir şey yapmamış olmasına rağmen Patrick askerlerin

YASAKLI GELİN

tavrından dolayı öfkeye kapıldı. Burası, onun kalesiydi, ne zaman bir komut verse askerlerin Anselm'den onay beklemesine göz yumamazdı.

Trahern, adamları eşleştiren geride durup bekledi. Norman askerleri sayıca daha fazlaydı. Eşleştirilmeyen birçok asker kalmıştı.

“Kalanları Bevan ve ben alırız,” dedi Patrick.

“Bizim ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu kadınlardan biri. “Biz de mi tamirat işinde çalışacağız?”

“Hayır,” cevabını verdi Patrick. “Birkaç koyun kesin ve erkekler için ziyafet hazırlıklarına başlayın. İşlerini doğru şekilde yapanlar ödüllendirilecek. Kavgı edip sorun çıkaranlarsa aç kalacak.”

Gerekli talimatları verdikten sonra kalan Norman askerlerine kendisini takip etmelerini söyledi. Bevan, nefretini gizlemeye gerek görmeden onlarla birlikte yürüyordu. Kaleyi terk etmek istemesine rağmen sözünde durup onlarla birlikte kalmıştı ve Patrick bunun için minnettardı. O anda kardeşlerinden başka kimseye güvenmiyordu.

Adamları, Bannow koyuna bakan kesime götürdü. Önceki yıl kuşatma sırasında Normanlar, bu koyda konuşlanmışlardı. Kızılımsı kayalar, kıyı boyunca sıralanmıştı. Sanki toprak ve kayalar, işgal sırasında dökülen kanları emmiş gibi görünüyordu.

Tepenin zirvesine vardıklarında atını durdurdu ve askerlere döndü. “Savaşı hatırlıyorsunuz değil mi?” O an bile kardeşi Liam’ın ölümü gözlerinin önündeydi. “Geçen yaz, adamlarımız birbirlerini öldürdüler. Bunu arkamızda bırakabileceğimizi sanmıyorum. Şu anda bile her iki tarafında birbirlerini öldürmekten daha çok istedikleri bir şey olmadığım biliyorum.” Sırtını dikleştirip elini kılıcının üzerine koydu. “Düşman olabiliriz ama en azından hasat dönemi sonuna kadar aramızda barış içinde yaşamınızı istiyorum.” Ne Thornwyck’in ziyaret planından bahsetti ne de kendisinin, onları İngiltere’ye geri gönderme planlarından. Sör Anselm’e baktı. “Ve bağlılık yemini etmenizi istiyorum.”

Norman şövalyesinin yüzü öfkeyle kasıldı. Emre meydan okumak istercesine, eli kılıcına gitmişti. Anselm bir şey söylemeden önce Patrick ekledi.

“Ben bu toprakların kralıyım. Thornwyck’in kızıyla evlendim. Eğer aramızda yaşamak niyetindeyseniz, bizim kanunlarımıza uymak zorun-

dasınız.” Atını, Anselm’e yaklaştırdı ve gözlerinin içine baktı. “İtaat-sizliğe müsamaha etmem, sadakatsizliğe de.”

Tekrar askerlere döndü. “Her birinizin bir seçim yapma şansı var. Eğer bağlılık yemini etmeyi reddederseniz, kale surları dışında yaşayacak-sınız ve kendi başınıza olacaksınız. Size hiçbir konuda yardım ya da hizmet sunulmayacak.”

“Ya ihtiyaçlarımızı doğrudan almayı seçersek?” diye sordu Anselm gözleri öfkeyle parlayarak.

“O zaman yeni bir savaşa gireriz.”

Savaş olsun istemiyordu ama Normanlar’ın, Laochre’de hâkimiyet kurmalarına da göz yumamazdı. Askerler ona ne kadar itaat ederlerdi bilmiyordu ama bu şartlarda fazla bir alternatifi yoktu.

Bu, o güne dek aklına gelen en kötü fikir olmalıydı. Deniz suyu inanılmaz derecede soğuktu ve tenini adeta bıçak gibi kesiyordu. Karşı kıyıya ulaşmaya çalışırken, dişleri takırdıyordu ve neredeyse donmak üzereydi. Dalgalarsa işini daha da zorlaştırıyordu.

Kaleyi çevreleyen çitlerin kırık bir bölümünden yaptığı derme çatma sala sıkıca yapışmış, tek koluyla kulaçlar atarak karşı kıyıya ulaşmaya çabalıyordu. Sal umduğunun aksine Isabel’in ağırlığını taşı-mamıştı ve üzerine çıkar çıkmaz batmıştı. Bu bile Isabel’i kararından cay-dıramamıştı ve sala tutunarak karşı kıyıya yüzmeye başlamıştı.

Sabah, şafakla birlikte uyandığında vermişti bu kararı. Her ne paha-sına olursa olsun anakaraya gidip, kaleyi kendi gözleriyle görecekti. Ama bir problem vardı, adalıların, teknelerini nerede tuttuklarını bula-mamıştı. Kıyı boyunca bakınmış ama bir şey görememişti. Bir gece önce Patrick’in anakaraya nasıl döndüğü hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ve kendi ulaşım aracını yapmaktan başka şansı kalmamıştı.

Anakara çok yakın görünüyordu ama kolları daha şimdiden çok yo-rulmuştu ve her kulaçla birlikte daha da ağırlaşıyordu. Boğulursa, ölü-lerin ruhlarının, bu aptallığına çok güleceklerine emindi.

Bu kadar yol kat etmişti ve kıyıya ulaşmaktan başka çaresi yoktu. Bir kolu salı sımsıkı kavrarken diğeriyle kulaç atmayı sürdürdü genç kadın.

YASAKLI GELİN

İsabel, sonunda kıyıya ayak bastığında öğlen olmuştu. Islak elbisesi vücuduna yapışmıştı ve öğle güneşinin sıcaklığı bile onu ısıtmaya yetmiyordu.

Hayatı boyunca hiç bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu. Vücudu titriyordu. Kollarıyla bedenini sarmıştı ama parmak uçlarını hissetmiyordu. Belki kocası donmuş bedenini burada bulurdu.

Beline bağladığı çuvaldan ayakkabılarını çıkarıp ayağına giydi. Uyuşmuş parmaklarla bu basit iş bile uzun zamanını almıştı. Islak elbisesi iyice ağırlaşmış, yorgun bedenini taşımasını daha da zorlaştırıyordu.

Alev alev yanan bir ateşin karşısında ısındığını hayal etti. Bu biraz olsun ona güç vermişti. Yorgun adımlarla kumsalı çevreleyen alçak kayalara tırmandı. Tepeye ulaştığında kaleye kadar olan mesafeyi görünce inledi.

En azından kaleyi bulmuştu. Kendisini zorlayarak kaleye doğru yürümeye başladı. Soğuktan iyice uyuşmuş olan parmaklarını ağzına dayamış, nefesiyle ısıtmaya çalışıyordu. Tarlaların arasında yürüyerek kaleye yaklaştığında yangından kararmış duvarları, derme çatma kulübeleri fark etti. İhtişamlı bir zenginlik, krala yakışır heybetli bir kale göreceğini kurmuştu kafasında ama bu...

Kale, babasının asker gücüyle adeta yerle bir edilmişti. Duman ve is kokusunu alabiliyor, ölen insanların çığlıklarını duyabiliyordu. Kaleye bakmak bile canını acıtıyordu.

Kocasının neden onu kaleden uzak tuttuğunu ve görmesini istemediğini şimdi anlıyordu. Burası, büyük bir savaşçının ihtişamlı krallığı değildi artık. Yok olmak üzere olan bir klanın kalıntılarıydı. Isabel, kadınlarla çocukları düşünmemeye çalıştı. Kim bilir ne büyük acılar, sıkıntılar çekmişlerdi.

Kocasının yüzündeki bitkin ifade, gözlerindeki yorgunluk ve endişe şimdi açıklık kazanmıştı. Ona bir şekilde yardım etmesi mümkün müydü? Mümkün olsa bile Patrick'in, karısından herhangi bir yardım kabul etmeyeceğine emindi.

MICHELLE WILLINGHAM

Attığı her adımla, kararlılığı daha da artıyordu. Burada kalacaktı, çünkü doğru olan buydu. Her şeylerini kaybetmiş bu insanları terk edemezdi, özellikle de krallarıyla evlenmişken. Evliliği sadece bir anlaşmadan ibaret olabilirdi ama ona burada ihtiyaç vardı.

Kaleye yaklaştığında halen şiddetli bir biçimde titriyordu. Ona yoluna devam etme gücü veren tek şey ateşin yanında ısınmanın hayali ve tabi inatıydı.

Uzaktan gelen erkek seslerini duydu. Artık saklanmak için çok geçti. Sırtını dikleştirdi ve çenesini hafifçe havaya kaldırdı.

“Bir kraliçe gibi davran,” diye mırıldandı. Ne kadar korkunç bir halde olduğunu düşünmemeye çalıştı. Onu gördüğünde Patrick’in ne kadar öfkeleneyeceğiniyse düşünmek dahi istemiyordu.

Kalenin etrafında İrlandalılar ve Norman askerleri yan yana çalışıyorlar, hasarlı duvarları ve çitleri tamir ediyorlardı. Isabel, ara ara anlamadığı bir dilde konuşmalar duyuyordu ama bir kez olsun kendi dilinde bir konuşma duymamıştı. Normanlar sessizliklerini koruyorlardı. Bir tanesi gözlerini ona dikti. Adamın gözlerindeki düşmanlık kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Kendisini savaşın tam göbeğine düşmüş gibi hissediyordu. Sabahtan beri ilk kez, buraya gelmekle hata yapıp yapmadığını düşündü.

Isabel, bakışlarını adamdan uzaklaştırıp kalenin girişine doğru yürüdü. Tam kapıdan girerken birden bire karşısında beliren bir yüz gördüğünde neredeyse çığlık atıyordu.

“Ewan,” dedi soluk soluğa. “Beni korkuttun.”

Çocuğun yüzü keyifle aydınlandı, oynadığı oyundan memnun bir hali vardı. Ewan doğrularak merdivenden aşağıya indi. “Gel,” dedi ve Isabel’i elinden tutup peşi sıra içeri sürükledi. “Seni burada görmesin.”

Isabel, Ewan’a kimi kast ettiğini sormaya gerek görmedi. O da, Patrick’le karşılaşmaya can atmıyordu zaten. Isabel’i görür görmez Ennisleigh’ye geri göndereceğine şüphe yoktu. Ewan’m peşinde kalenin içine girdiğinde karşılaştığı manzara içini sızlattı. Kalenin içi de en az dışı kadar kötü durumdaydı. Yangının izleri her yerdeydi ve hasar inanılmaz boyuttaydı.

YASAKLI GELİN

O sırada gözüne küçük bir çocuk takıldı ve birden durdu. Küçük kız o kadar zayıftı ki kemikleri sayılıyordu. Solgun yüzü, ürkek gözleriyle Isabel'e bakıyordu. Üstelik yalnız da değildi. Kendisi gibi zayıf ve solgun birkaç çocuk daha vardı ve hepsi merakla onu ve Ewan'ı izliyorlardı.

Isabel'in, bu insanlara yardım etme arzusu daha da perçinlendi. Hiçbir çocuk böyle kötü şartlarda yaşamak zorunda kalmamalıydı. Patrick onu istesin ya da istemesin, kenara çekilmeyecekti.

"Neden bu kadar zayıflar?" diye sordu Ewan'a.

"Normanlar, kuşatma sırasında kışlık stoğumuzu yerle bir ettiler."

Isabel dehşetle iç geçirdi. Babası, bu şartlar altında iki tarafın bir araya gelebileceğine nasıl inanabilirdi? Bu soruyu sorar sormaz cevabı belirdi. İnanmıyordu. Normanlar'ın, İrlandalılar'ı hâkimiyetleri altına almalarını bekliyordu. Peki, ama Isabel'den ne bekliyordu? Sıkıntı çekmelerini görmezden gelerek onları idare etmesini mi?

Hayır. Bir kenara çekilip tüm bunları görmemiş gibi davranacak değildi. Bu toprakların Leydisi olarak, zayıf ve çaresiz olanları korumak, kollamak onun göreviydi.

Aile serveti ve kendi çeyizi sayesinde bu insanların ihtiyaçlarını karşılayabilir ve açlık çekmelerine bir son verebilirdi. Evlendikleri günü düşündü. Patrick, eğer evlenmezlerse insanların öleceğini söylemişti. Isabel, ona inanmak istememişti, babasının böylesine korkunç bir pazarlık yapabileceğini asla düşünemezdi. Ama kanıtları gördükten sonra Patrick'in doğruyu söylediğinden şüphesi kalmadı.

Ewan, depo olarak kullanılan boş kulübelerden birinin önünde durdu. "Burada bekleyebilirsin. Seni kimse görmez."

"Buraya, bunun için gelmedim," dedi Isabel. Saklanmaya niyeti yoktu. Bu insanlar arasında kendisine nasıl yer edinebileceğini bilmiyordu ama bir yolunu bulacaktı.

"Bence Patrick, gelene kadar burada beklemelisin." Ewan'ın sesi endişeden hafifçe boğuklaşmıştı. "Senin dilini konuşamıyorlar."

Isabel'i kulübeye sokmaya çalıştı ama genç kadın karşı koydu. "Bana zarar vermelerinden korkmuyorum."

MICHELLE WILLINGHAM

Ewan itiraz etmek için ağzını açtı ama o sırada gür bir erkek sesi adını seslenmişti. “Sen burada bekle,” dedi Isabel’e. “Trahern beni çağırıyor.”

Isabel onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. “Sen git. Benim için endişelenme.” Kendini dışlanmış hissediyordu ve bütün çabalarına rağmen içinde hızla artan bir korku vardı. Yine de Ewan, gözden kaybolur kaybolmaz diğer kulübeleri incelemeye koyuldu.

Havaya yayılan yahni kokusu takip ederek ortasında büyük bir taş ocak bulunan kulübeye girdi. Kulübe, babasının şatosundaki mutfağa çok benziyordu. Bir grup kadın İrlandaca, kendi aralarında sohbet ediyorlardı.

Isabel bir süre kapıda durdu ve çekingenliğinden sıyrılmaya çalıştı. Dillerini konuşabiliyor olsaydı bu iş çok daha kolay olacaktı. İrlandaca bilgisi birkaç kelimeden ibaretti ve bunlar da sohbet ortamı için yeterli değildi.

Bu senin görevin, diye hatırlattı kendisine. *Bunlar artık senin de insanların.* Derin bir soluk aldı ve kulübeye girdi. “İyi günler.”

Sohbet birden kesilmiş, kulübeye derin bir sessizlik hâkim olmuştu. Kimse gülümsemedi, ona hoşgeldin demedi. Tersine kadınlar ona sırtlarını döndüler.

Isabel kimseye bakmadan taş ocağın yanında durdu. Kadınlar mesafelerini koruyarak sessizlik içinde çalışmayı sürdürdüler. Ateşin üzerinde asılı olan koyunun yağları akarak ateşi alevlendiriyordu. Isabel ocağın yanındaki bezi alıp, koyunun asıldığı demir çubuğu ara ara çevirmeye başladı. Daha önce eti hiç böyle pişirmemişti ama bu şekilde etin her yanının aynı oranda piştiğini fark etti.

Kadınların bakışları Isabel’i huzursuz ediyordu. Birkaç kelimeliyle sınırlı olan İrlandacası ile aptal durumuna düşmeyi göze alarak “Ben Isabel,” dedi. Sesi fazla zayıf çıkmıştı ama en azından kendisini tanıtabilmişti. Bütün gerginliğine rağmen hafifçe gülümsedi.

Kadınların boş gözlerle kendisine baktığını görünce ismini tekrar söyledi. “Isabel.”

YASAKLI GELİN

Kızıl saçlı bir kadın, arkadaşlarına kısa bir bakış attıktan sonra “Alannah,” dedi. Tekrar arkadaşlarına dönüp bir şeyler söyledi ama onun dışında kimse konuşmamıştı.

Isabel, söyleyecek başka bir kelime bulamayınca kadına başıyla selam vermekle yetindi. Allannah’ın dikkati, ıslak elbisesi üzerinde yoğunlaşmıştı. Kumaşı işaret ederek bir soru sordu. Isabel soruyu anlamamıştı ama ıslak olma nedenini sorduğunu düşünerek cevap verdi.

“Yüzdüm.” Kollarıyla yüzme hareketleri yaparak açıklamaya çalıştığı anda kadınların gözleri irileşti. Bir kaç da sessizce gülmüştü.

Kadınlar tekrar kendi aralarında konuşmaya başladılar. Konunun kendisi olduğunu az çok tahmin edebiliyordu Isabel ve konuşmaları anlamamak canını sıkıyordu. En kısa zamanda İrlandacayı öğrenmek zorundaydı. Bu insanlarla konuşamazsa aralarında bir yer edinmesi imkânsızdı.

Isabel, kendisini eti çevirmekle meşgul ederken iyiden iyiye ısınmıştı ve elbisesi de yavaş yavaş kurumaya başlamıştı. O arada kadınlarda sebzeleri soyup doğrama işine girişmişlerdi.

Isabel onlara yaklaşip yanlarında durduğunda kadınlar hemen uzaklaşmışlardı. Genç kadın gülümseyerek, “Bu işi benim için kolaylaştırmayacaksınız değil mi?” diye sordu.

Eline bir havuç aldı ve etrafına bakmarak bıçak aradı. Kadınlar niyetini anlamaya çalışırcasma dikkatle onu izliyorlardı. Havucu doğramış gibi hareket yaparak derdini anlatmaya çalıştı. Sonunda Alannah ona bir bıçak uzattı.

Isabel havucu soyarken sanki ortada bir sorun yokmuş gibi davranmaya çalışıyordu. Sebze ayıklamak alışkın olduğu bir şey değildi, bu yüzden bir iki kez eli kaydı ve hatta parmağını kesti ama duraksamadan işine devam etti. Kadınların gözlerinin üzerinde olduğunu ve her hareketini dikkatle tarttıklarının farkındaydı ama aldırılmaz görünmeye çalıştı.

Zaten bir süre sonra kadınlar onu incelemeyi kesip işlerine ve kendi aralarında sohbete geri döndüler. Isabel arada kulağına tanıdık gelen kelimeler yakalamaya çalışıyordu ama bu dil sandığından da zordu ve tek anlayabildiği isimler olmuştu.

O sırada, gölgelerin arasından bir kadının kendisine baktığını gördü. Kadının perişan bir görüntüsü vardı, iki yandan örgülü saçları uzun zamandır yıkanmamış gibiydi, yüzü kir içindeydi ve elbisesinin üzerinde lekeler vardı.

Kadın, ona yaralı ve yabani hayvanları hatırlattı. Yaklaşmaya korkuyor gibiydi. Isabel ona hafifçe gülümsemiş ama kadın karşılık vermemişti.

“Isabel,” dedi kendisini işaret ederek. Kadın geriye çekilerek kulübenin köşesine sığındı.

Isabel merakla Alannah’a döndü.

“Sosanna,” dedi Alannah kadını işaret ederek.

O sırada dışardan erkek sesleri duyuldu. Kocasının sesi emirler yağdırıyordu. Isabel, birkaç adamın Norman dilinde itiraz ettiğini duydu. Neler oluyordu?

Yavaşça kapıya yöneldi ve dışarıya baktı. Babasının askerleri sıra sıra dizilmişlerdi. Tam karşılarında da İrlandalılar vardı. İki grup birbirlerinden çok farklıydı. İrlandalılar, Norman askerlerinin aksine zırh giymemişlerdi ve dağınık bir halde duruyorlardı. Bazıları öfkeli gözlemlerini açıkça Normanlar’a dikmişti. Birkaçının yüzünde yaralar ve morluklar vardı.

Patrick, Normanlar’ın karşısına dikildi, çok öfkeliydi. “Ben bir emir verdiğimde, itaat edeceksiniz. Eğer sizleri doyurup, yatacak yer sağlamamızı istiyorsanız, kaleyi yeniden inşa etmemize yardım etmek zorundasınız.”

“Aslında burayı yakıp kül etsek çok daha iyi olur,” dedi Norman askerlerinden biri. “En azından burada yaşamak zorunda kalmayız.”

Isabel, kulaklarına inanamadı. Askerin bu şekilde konuşmaya cesaret etmesi olur şey değildi. Patrick buna nasıl göz yumardı? Böyle bir saygısızlık kabul edilemezdi.

Kulübeden dışarı çıkıp bakışlarını adama dikti. Müdahale edip etmeme konusunda kararsızdı. Bu sonuçta Patrick’in savaşıydı. Ama yine de Isabel bir şeyler söylemesi gerektiğine inanıyordu.

İlerleyerek adamların önünde durdu. Askerlerin çoğu ona yabancıydı ama aralarından bazıları tanıdık gelmişti.

YASAKLI GELİN

“Peki ya aileleriniz ne olacak?” diye sordu sesini yükselterek. Adamların birkaçı dönüp ona baktılar. “Aileleriniz geldiğinde onları toprağın üzerinde mi yatıracaksınız? Burada yaşayacaksanız, kaleyi tekrar inşa ederken yardım etmek zorundasınız.”

Patrick arkasından yaklaşıp kolunu tuttu. “Kale burcuna git,” dedi dışlerinin arasından. Sesinde tehditkâr bir hava vardı ama Isabel dikka- te almadı.

“Babam insanlarımız arasında bir barış anlaşması yaptı,” dedi as- kerlere. “Bundan böyle madem burada yaşayacaksınız, o zaman söyle- nenı yapacaksınız. Karşınızdaki yoldan geçen herhangi biri değil Laochre’nin kralı.”

“Trahern,” diye seslendi Patrick sabırsızlıkla. “Adamlar sırayla ka- rınlarını doyursunlar. Önce bizimkiler, sonra Normanlar. Kavga eden- ler yemek yemeyecekler.”

Kocasının sözleri Isabel’i sarsmıştı. Gerçekten askerleri aç mı bıra- kacaktı? Durum o kadar da kötü olamazdı.

Patrick, Isabel’in kolunu sıkıca tutup sürüklercesine kale burcuna götürdü. Genç kadın, herkesin gözü önünde ona karşı koyup yeni bir soruna sebep olmak istemediğinden sessizce takip etti. Ama içeri gir- diklerinde, kocasına söyleyecek bir çift lafı olacaktı. Özellikle de as- kerlere karşı davranışıyla ilgili olarak.

Patrick binaya girdikten sonra kapıyı kapattı. “Burada ne işin var? Seni anakaraya getirmemeleri için emir vermişim.” Gri gözleri öfke saçıyordu ve dudakları düz bir çizgi halini almıştı.

“Beni kimse getirmedi, kendim geldim,” dedi Isabel çenesini gurur- la kaldırarak. “Çok merak ediyorsan söyleyeyim, adadan buraya kadar yüzdüm. Üstelik su da çok soğuktu.”

“Sen aklını mı kaçırdın? Boğulabilirdin.”

“Hayır kaçırmadım. Ama dışarıdaki adamların, emirlerine itaat edeceklerini sanıyorsan sen kaçırmış olmalısın.” Ellerini iki yanda kal- çalarının üzerine koyup dik dik kocasına baktı. İzlediği yol, çözümünden çok soruna neden olacaktı.

“İtaat edecekler aksi takdirde yemek yemeyecekler.”

MICHELLE WILLINGHAM

“Ve bu da senin otoritene saygı duymalarını sağlayacak öyle mi? Onları aç bırakarak sadece nefret duymalarını sağlarsın saygı değil.”

“Eğer söyleyeceklerin bittiyse seni adaya geri götürüyorum.”

“Hayır bitmedi.” İşaret parmağıyla genç adamın göğsünü dürttü. “Ben senin karınım ve buraya aidim. İhtiyaç duyulduğum yerden uzakta bir adaya değil.”

“Sana burada ihtiyaç yok Isabel.”

“İşte bu konuda yanılıyorsun,” dedi Isabel. “Eğer İrlandalılar ile, Normanlar’ı bir araya getirmek niyetindeysen sana yardım edebilirim. Bu adamları tanıyorum.”

“Onları bir araya getirmeyi hiçbir zaman istemedim.” Ses tonu öylesine soğuk ve sertti ki Isabel bir tokat yemiş hissetti.

“Bu zamana kadar her ne olduysa oldu,” dedi sakın çıkmasına çağırdığı bir sesle. “Önemli olan şu an. Elimizdekileri en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Evliliğimiz de buna dâhil.”

Patrick başını iki yana salladı. “Bizim bir evliliğimiz yok Isabel. Anlaşmamız var.”

Isabel sırtını dikleştirdi. Patrick ona dokunmak için bir harekette bulunmamıştı ama öfkesi neredeyse fiziksel olarak hissedilebilir bir acı veriyordu. Yumruklarını sıkışmış kaskatı duruyordu ama Isabel bu öfkenin ardında yatan asıl nedeni açıkça görebiliyordu. Patrick tüm klanın hayatının sorumluluğunu taşıyordu ve insanlarını hayatta tutmaya çalışıyordu.

Isabel ona doğru bir adım attı ve ellerini, sıkış yumruklarının üzerine koydu. Patrick, onun bu davranışı karşısında şaşırılmıştı.

“Ben yanlış bir şey yapmadım. Beni bu şekilde hor görmem için bir neden yok.”

Patrick’in yumrukları gevşemişti ama geri çekilmedi. “Emirlere itaat etme konusunda pekiyi değilsin.”

“Belki. Ama böyle mesafeli bir evliliğimiz olmasını istediğinden emin misin? En azından arkadaş olabiliriz.”

Patrick’in yüzünde yine soğuk bir ifade belirdi ve ellerini geri çekti. “Başka şekilde olması mümkün değil.”

YASAKLI GELİN

“Neden?” Sorunun ne olduğunu anlayamıyordu bir türlü. “Bir eş olmaya uygun değil miyim?”

Patrick, bakışlarını önüne eğdi. “Başka biri için olabilirsin ama benim için değilsin.”

Sözleri bir bıçak gibi keskindi ve Isabel bir an ne yapacağını bilemedi. Gözyaşlarına zorlukla hâkim oluyordu ama yalvaracak değildi. Isabel’i istemiyorsa, bu onun bileceği bir şeydi.

“Ateşin yanında otur da elbisen kurusun. Seni adaya götürmek için geri geleceğim.”

Isabel omuzlarını saran bir sıcaklık hissetti. Başını kaldırıp baktığında Patrick gitmişti. Ama gitmeden önce pelerininin Isabel’in omuzlarına sarmıştı.

Bedeninin sıcaklığıyla, teninin kokusunu hissedebiliyordu. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Bir an için bile olsa klanın bir parçası olabileceğini düşündüğü için kendisinden başka kızacağı kimse yoktu.

~ Yedinci Bölüm ~

EĞER annesi hayatta olsaydı, bir kadına, bu şekilde davrandığı için Patrick'in canına okurdu. Tahta kazıkları yerlerine çakarken bütün öfkesini kazıklardan çıkarıyordu. Isabel, aralarında barış olmasını istemişti. Hatta arkadaş olmalarını.

Bu gayet masum bir istektir ama Patrick, arkadaş olabileceklerine inanmıyordu. Çok farklı hayatları vardı.

Başını kaldırıp kale burcuna baktığında Isabel'in kapının önünde durduğunu gördü. Islak ve buruşuk elbisesiyle bile bir kraliçe gibi görünüyordu. Patrick'e eskiçağ kadın savaşçıları hatırlatıyordu. Korkusuz ve cesur.

Kanalı yüzerek geçtiğine halen inanmıyordu. Bu kadar gözü kara olması akıl alır gibi değildi. Ve Tanrı biliyor ya, Patrick fena halde ona doğru çekildiğini hissediyordu. Isabel'le asla aynı yatağı paylaşmayacağını biliyordu ama bu Patrick'in onu arzulamasına engel değildi. Masum dokunuşlarıyla, vücudunu inanılmaz bir ihtiyaç dalgası sarıyordu. Derin kahverengi gözleri, narin yüz hatları ve altın rengi saçla-

YASAKLI GELİN

nıysa aklını başından alıyordu. Dudakları yasak meyve gibi çekici ve baştan çıkarıcıydı.

Patrick hışımla kazığa vurdu ve çatlayıp ikiye ayrılmasına neden oldu. Ağzının içinde bir küfür savurarak kazığı bir kenara fırlattı.

“Sevgili kardeşim, senin bu tip işler yapmaman gerek. Unutma ki sen bir kralısın,” dedi Trahern.

Lanet olsun ki bunu, Patrick de farkındaydı, ama bir soylu gibi kenara çekilmek ona göre değildi. Başkaları kan ter içinde çalışırken tah-tında oturup onları izleyemezdi.

“Çalışmaya ihtiyacım var.” Yerden tokmağını aldı ve başka bir ka-zık çakmaya başladı.

Daha sadece bir saat önce Normanlar, Baginbun Koyu’nda bağlılık yemini etmişlerdi. Askerler durumdan hiç hoşnut değillerdi ve öfkeleri gözlerinden okunuyordu. Bu ileriye atılmış bir adımdı ama Patrick hiç birine güvenmiyordu. Bağlılık yemini karşılığında onlara bir çatı altın-da yaşama sözü vermişti. Adamlar belki de sıfır çadırlarda yatmaktan bunaldıkları için bağlılık yemini etmeyi kabul etmişlerdi.

Ettikleri yeminin onlar için bir önemi olduğuna inanmıyordu Patrick. Sadece Thornwyck’e sadıklardı, MacEgan klanına değil.

Trahern, kale burcunun girişinde duran Isabel’e baktı. “Isabel’in Ennisleight’de kalacağım söylemiştin.”

“Öyle olması gerekiyordu. Kanalı yüzerek geçmiş.”

Trahern hayretle bir ısıklık çaldı. “Doğrusu soylu bir kadından beklemeyeceğim bir hareket. Karının yürekli bir kadın olduğunu kabul etmek gerek.”

“Emirlerime itaat etmiyor, verdiğim talimatlara uymuyor. Böyle devam ederse, itaat etmeyi öğrenene kadar onu zincirlemek zorunda kalacağım.”

Trahern keyifle güldü. “Yerinde ben olsaydım kardeşim, onu yata-gıma zincirlerdim.”

Isabel’i, yatağında çıplak ve elleri bağlı olarak düşünmek çok tehli-keliydi. Ona yapmak isteyebileceği şeyleri hayal etmek hiç zor değildi. Onun, Ennisleight’de kalması gerekiyordu. Sürekli gözünün önünde

olması baştan çıkarıcı ve tehlikeliydi. “Üzerindekiler kurur kurumaz onu adaya geri götüreceğim.”

“Neden geri götürüyorsun? Kimseye bir zararı yok.”

Her şeyden önce, Patrick kendisine güvenemiyordu. Isabel burada kaldığı takdirde arzusunu dizginleyemeyerek ona sahip olmaktan korkuyordu.

“Onun klanın bir parçası olmasını istemiyorum. Buralarda fazla kalmayacak zaten. Lughassa Festivali’nden sonra onu bırakacağım. O zamana kadar Normanlar’dan ve Thornwyck’ten de kurtulmuş oluruz.

Kardeşinin yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. “Umarım sen haklı çıkarsın ama İngiliz topraklarında evlendiğini unutma. Ondan boşanmak, sandığın kadar kolay olmayacaktır.”

“Kilise konseyine sunulacak yeterli miktarda rüşvetle her şey mümkün.” Normanlar’ın kanunları ve adetleri Patrick’in umurunda değildi. “Kraliçenin, bir klan mensubu olması insanlarımız için en doğrusu. Bunu sen de biliyorsun.”

“İstediyin bu mu?” diye sordu Trahern düşünceli bir tavırla.

Kardeşi söylediklerinden çok daha fazlasını anlamıştı. Isabel’i ne kadar arzuladığını biliyormuş gibiydi. “Önemli olan halkımız için neyin iyi olduğu.”

Trahern yerden bir kazık alıp kardeşine yardıma koyuldu. “Isabel evliliğinizin kalıcı olmadığını biliyor mu?”

“Hayır. Henüz bir şey söylemeye gerek yok. Bırak istediği şeye inansın. Ona özgür olacağına dair söz verdim. Ennisleigh’de her türlü özgürlüğe sahip.”

Trahern başını iki yana salladı. “İçimden bir ses karının durumu sessizce kabullenmeyeceğini söylüyor. Bence onun da söyleyecek birkaç sözü olacak.”

“Her ne söyleyecekse, bu akşam söyleyebilir. Adaya gittiğimizde onunla konuşacağım.”

“Bence konuşmaktan daha fazlasını yapmalısın. En azından bu kötü ruh halinden sıyrılmana faydası olur.”

YASAKLI GELİN

Kardeşinin neyi ima ettiğini elbette anlamıştı. Ama Isabel’le yatacak değildi. Bir çocuklarının olması riskini göze alamazdı. Ayrıldıktan sonra onları birbirlerine bağlayacak herhangi bir şey olsun istemiyordu.

Ayrıca, onu dokunulmamış ve bakire olarak göndermek çok daha onurlu bir davranıştı. Ona uygun bir Norman lordunun, bakire gelini olabilirdi. Farkında olmadan yumruklarını sıktı. Bir başka erkeğin ona dokunması düşüncesi bile içini öfkeyle dolduruyordu.

“Onu geri götürmem gerek.” Patrick çaktığı kazığın sağlam olup olmadığını kontrol edip tokmağı yere bıraktı.

“Benden, sana bir tavsiye Patrick.” Dirseklerini çitlere dayayıp gülen gözlerle ona baktı Trahern. “Satranç takımını da yanına al.”

“Neden?”

“Görünüşi kurtarman gerek,” dedi Trahern göz kırparak. “En azından aynı yatağı paylaşıyor musunuz gibi görünmelisiniz. O uzun gecelerde, vakit geçirmek için satranç takımına ihtiyacın olacak.”

“Asıl senin bir kadına ihtiyacın varmış gibi görünüyor.” Patrick arkasını dönüp uzaklaşırken kardeşi neşeli bir kahkaha attı.

“Açıkçası itirazım olmazdı.”

Patrick omzunun üzerinde ters bir bakış attı. “Önümüzdeki iki hafta için yiyecek ve içeceğe ihtiyacı olacak. Erzakları hazırlatıp ata yüklet. Ben Isabel’i getirmeye gidiyorum.”

Kardeşiyle şakalaşmak, Patrick’in sinirlerini biraz yatıştırmıştı. Ana binaya geri döndüğünde genç kadını büyük salonda buldu. Elinde uzun saplı bir süpürge, duvar köşelerindeki örümcek ağlarını temizliyordu. Uzun saçları halen biraz nemliydi ve daha yeni banyo yapmış gibi görünmesine neden oluyordu. Çok narin ve lanet olsun ki çok baştan çıkarıcı bir görüntüsü vardı.

Dişlerini sıktı ve dikkatini ondan uzaklaştırmaya çalıştı. “Gitme zamanı geldi. Üzerindekiler kurudu mu?”

Isabel süpürgeyi aşağı indirerek omuzlarını silkti. “Yeterince kuru.” Dönüp etrafına göz gezdirdi. “Şuradaki duvarı yıkıp salonu genişletmelisin. Böylece herkesi içeride toplayabilirsin.”

“Neden böyle bir şey yapayımı ki?”

MICHELLE WILLINGHAM

“Burayı, Erin’in en kuvvetli şatolarından biri haline getirmen mümkün. Müthiş bir potansiyeli var.”

“Burası bir kale, şato değil.” Kalesi, o güne dek gördüğü Norman kalelerinin yarısı büyüklüğündeydi ve onların tarzını kopyalamak gibi bir niyeti yoktu. Büyük salonu değiştirmekle ilgili fikri genç adamı hazırlıksız yakalamıştı. Tavsiye ettiği türde bir değişimi gözünde canlandırmakta zorlanıyordu. “Kalenin yapısı bu haliyle gayet iyi. Değiştirmeye ihtiyac yok.”

“Ben bu fikrine katılmıyorum. Son saldırıda burayı savunamadın. Babamın şatosunu gördün. Bu binanın yapısında yapacağın birkaç değişiklikte çok daha geniş bir alana sahip olabilirsin.”

“Bu da kalenin içindeki alanın daralmasına neden olur. Halkımın yerleşim alanlarını daraltmayacağım.”

“Söylediğim bu değildi. Önce kaleyi genişlet, arazi bunun için müsait. Kaleyi çevreleyen kazık duvarların yapımını tamamladığında onları kireçli suyla boya. Uzaktan taş duvar gibi görünecektir. Düşmanların saldırıya geçmeden önce bir kere daha düşünür.”

Tavsiyeleri akla yatkın, hatta işe yarar görünüyordu ama kalenin saldırılara karşı zayıf olduğunu dile getirmesi hoşuna gitmemişti. “Bu tarz değişiklikler yapmaya ihtiyacımız yok. Sahip olduklarımızı tamir edeceğiz ve adamlarımızı daha iyi birer asker olabilmeleri için eğiteceğiz.”

“Bu binanın duvarları sağlam. Toplantılar için de eğlenceler içinde gayet uygun. Birkaç ufak değişiklikte çok ferah ve geniş olabilir. Kutlamalar bu salonda yapılabilir.”

“Evimi bir Norman kalesine dönüştürecek değilim. Bu kale bir asırdan uzun bir süredir sapa sağlam ayakta.”

“Geçen yazı kadar öyleydi,” dedi Isabel yumuşak bir sesle. “Bu kadarla kalacak mı sanıyorsun? Pembroke Kontu daha fazla toprağa sahip olmadan vazgeçmeyecektir. Çok daha fazla Norman askeriyle birlikte gelecek.”

Patrick de bunun farkındaydı ama büyükbabasının inşa ettiği duvarları yıkmayı düşünemezdi bile. Bu duvarlar gerek Norveçliler’in gerekse diğer birçok işgalcinin saldırılarına karşı koymuştu.

YASAKLI GELİN

“Onlar için hazırlıklı olmalıyız,” dedi Isabel.

Biz? Sanki klanın yanında yer alıp, onlarla beraber savaşacakmış gibi konuşmuştu.

“Neden bizim yanımızda yer almak istiyorsun? Öz babana ihanet edebilir misin?”

Isabel’in yüzünde bir an için kararsız bir ifade belirdi. “İşin o noktaya gelmemesini umuyorum.” Gülümsemeye çalıştı. “Ayrıca babamın, Laochre’ye tekrar saldırmaması için bir neden yok. Senin karın olarak...”

“Kraliçem olduğuna inanıyor,” diyerek sözünü kesti Patrick. Isabel’i korumak için tüm bunlardan uzak tutmaya çalışmıştı. Eninde sonunda tekrar saldırılar başlayacaktı ama asıl ürkütücü olan kalede yaşayan Normanlar’ın karşı saflarda yer alacak olmalarıydı.

Isabel, pelerine sıkıca sarıldı. “Benimle neden evlendiğini iyi biliyorum ama yardım etmeme neden izin vermediğini anlamıyorum. Bu insanlara karşı bir görevim, sorumluluğum var. Ennisleigh’de kaldığım sürece bir şey yapamam.”

Isabel, ona doğru birkaç adım attı. Patrick’in içinde istenmeyen arzular uyandırıyor, kendisini sorgulamasına neden oluyordu. Bakışları bir kez daha dudaklarına takıldı. Yumuşak ve dolgun dudakları Patrick’in aklını başından alıyordu. *O senin karın*, diye haykırıyordu adeta bedeni. *Ve çok güzel bir kadın.*

“Senin zarar görmeni ya da incinmeni istemiyorum,” dedi.

Yalancı, diye suçladı vicdanı. Asıl arzularına kaşı koyamayarak ona sahip olmaktan korkuyordu.

“Artık gitmeliyiz.” Elini genç kadına uzattı.

“Bekle.” Isabel, bakışlarını öne eğerek elini tuttu ama gitmek için bir harekette bulunmadı. “Bugün çocukları gördüm. Benimle onları kurtarmak için evlendin.”

Patrick elini sıkıca kavrayan narin parmakların kısılcacından kurtulmak istedi. Elinin teması tüm bedenini alev alev yakıyordu adeta. “Bunu evlendiğimiz gün söylemiştim.”

“Ama tam olarak seni anlayamamıştım.” Isabel bu insanların yaşadıklarını anlamamıştı ve anlaması da mümkün değildi. Bugüne kadar böyle bir şey ne yaşamış nede tanık olmuştu. “Onlara yardım etmek

istiyorum,” dedi. “Çeyizimi aldirmek için kimseyi yollamadın değil mi?”

“Eşyalarına burada ihtiyacımız yok.”

“Peki ya altın ve gümüşlere?” diye sordu genç kadın. “Erzak stoğu yapmak için kullanılabilirler.”

Ondan ya da ailesinden bir şey istemiyordu Patrick. Teklifinin iyi niyetli olduğundan şüphesi yoktu ama yine de kabul edemezdi. Halkı için erzak sağlamak onun göreviydi, Isabel’in değil. Üstelik burada kalıcı bile değildi. Patrick, onu bu şekilde kullanamazdı.

“Çeyizine ihtiyaç yok.” Isabel’den birkaç adım uzaklaştı. “Hadi gidelim.”

“Eğer beni Ennisleigh’ye götürürsen, yüzerek geri dönerim.”

Patrick bunun boş bir tehdit olmadığını anlayacak kadar tanımıştı artık onu. “Trahern, seni zincirlememi tavsiye etmişti. Düşünüyorum da aslında hiç fena fikir değil.”

“Hele bir dene İrlandalı, çok pişman olursun.”

Isabel’le birlikte dışarı çıktığında insanların bakışlarını fark etti. Kadınların gözleri nefret doluydu, erkeklerse kuşkuyla bakıyorlardı genç kadına.

Kimse gülümsemedi, selam da vermedi. Isabel çenesini kaldırdı ve umursamaz bir tavır takındı. Ama elinin titrediği ve kimseyle göz göze gelmemek için bakışlarını boşluğa diktiği Patrick’in gözünden kaçmadı.

Bir çocuk Isabel’i işaret ederek “Kraliçemiz mi o?” diye sordu.

Annesi hemen susturdu çocuğu. “Hayır, o bir Norman. Tıpkı diğerleri gibi.”

Patrick, kadının sözlerini düzeltmedi. Isabel, karısı olabilirdi ama halkı için halen düşmanlardan biriydi. Ona acımak yerine kendisine bunu hatırlatması gerekiyordu. Isabel’i insanların uzak tutmak zorundaydı ama en çok kendisinden uzak tutmalıydı.

Ruarc, kulübesinin hemen dışında durdu, içeriden tuhaf bir ses geliyordu. Eli hemen hançerinin üzerine gitti ve kapıyı açtı.

YASAKLI GELİN

Sosanna, duvarın dibinde dizlerinin üzerine çökmüş ağlıyordu. Ruarc hemen yanına koştu.

“Ne oldu? Canın mı yanıyor? Şifacıyı çağırayım mı?”

Sosanna başını iki yana salladı ve duvara yaslandı. Eli karnına inmişti ama bir şey söylemedi.

Ruarc, yerden kalkmasına yardım edip onu şiltesine götürdü. Sosanna’yı bu kadar solgun ve güçsüz görmek içini acıtıyordu. Kardeşi yavaş yavaş ölüyordu adeta ve Ruarc, bunu durdurmak için hiç bir şey yapamıyordu.

Sosanna’nın üzerindeki eski elbise dikkatini çekti, başka elbiseleri olduğu halde son zamanlarda üzerinde hep bu eski püskü şey vardı. Üstelik artık elbisenin kuşağını da bağlamıyordu. Ruarc kaşlarını çatarak kardeşini daha yakından inceledi. Birden uzanıp karnına dokundu.

Sosanna’nın yüzü korkuyla kasıldı. Ruarc da dehşete kapılmıştı, nefes alamıyordu. Kardeşi hamileydi, bir bebek bekliyordu. Karnının büyüklüğüne bakılırsa bebek en geç yaz sonunda dünyaya gelecekti. Nasıl bu kadar kör olabilmmişti, daha önce nasıl fark edememişti?

“Bunu sana kim yaptı?” diye sordu öfkesine hâkim olamayarak. “Bunu sana yapan pisliğin adını söyle gidip girtlağını keseyim.”

Sosanna bir şey söylemedi, söylemesine de gerek yoktu. Ruarc, kardeşine bunu yapanın Normanlar’dan biri olduğunu zaten biliyordu.

“Sosanna?” Çok daha yumuşak bir ses tonuyla konuştu bu sefer.

Tek damla yaş yanağından aşağı süzülürken Sosanna, arkasını döndü. Aylardır süren sessizliğini bozmamıştı.

Ölüm bile Normanlar için fazlaydı. Ruarc yumruklarını sıkarak öfkeyle kulübeden dışarı attı kendisini. Bir düşman askeri bulmak sadece birkaç saniyesini almıştı. Gözünü kan bürümüşü, öfkesini dizginleme-ye bile gerek duymadan adamı yumrukladı.

Asker şaşırmıştı hatta karşılık vermeden önce bir an tereddüt bile etti ama sadece bir an. Ruarc, adamın yumruğunu savuşturup bu kez kaburgalarına vurdu. Hiçbir şey umurunda değildi, mantığı onu terk etmişti. Kardeşine zarar veren adamın canını yakmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Bu adamlardan biri kardeşinin masumiyetine leke

sürmüş, onurunu ayaklar altına almıştı. Onu sessiz ve kâbus gibi bir yaşama esir etmişti. Bunun hesabını vereceklerdi.

Ağzında kan tadı vardı, şiddetli birkaç da yumruk yemişti ama durmadı. Tüm gücüyle askere vurmaya sürdürdü. Eğer bir kılıcı olsaydı, hepsini seve seve kılıçtan geçirebilirdi.

Başka bir Norman askeri araya girdi. Onları ayırmak niyetinde olduğunu fark edince Ruarc bir tekme darbesiyle onu da yere indirdi. Sonra kendi etrafında dönüp bir başkasını yumrukladı. Biri arkadan üzerine atıldı, kaburgalarından birinin kırıldığını hissetti. Dönüp adamın çenesine bir yumruk indirdi.

Sonra sert bir şeyle kafasına vuruldu. Gözleri karardı ve dizlerinin üzerine, yere düştü. Birileri kollarından tutmuş onu sürüklüyordu. Sonra yere oturmaya zorlayıp bir direğe yasladılar ve bileklerini arkadan bağladılar.

“Kralın kaleye geri dönene kadar burada kalacaksın,” dedi Bevan MacEgan. “Ama bu yarın şafaktan önce olmayacak. Tanrıların sana merhamet etmesi için dua etmeye başlasan iyi olur kuzen çünkü Patrick merhamet etmeyecek.”

Ruarc başını kaldırıp Bevan’a baktı. “Kız kardeşimi incittiler. Ona zarar verdiler. Ona yaptıkları için hepsi yakılmalı.”

Bevan’ın bakışlarında anlayışlı bir ifade gördü. Bu kadar insan içinde onu en iyi anlayacak kişi kuzeniydi. İşgalciler Bevan’ın da karısını öldürmüşlerdi.

“İntikamı alınmalı, bunu hak ediyor,” dedi Ruarc öfkeyle. “Hepsi ölmeli.”

Bevan doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturarak Norman askerlerine baktı. Sosanna kulübenin kapısında durmuştu, yanakları yaşlardan ıslanmıştı ve elleri karnının üzerindeydi.

“Katılıyorum,” dedi Bevan bakışlarını Sosanna’nın karnından ayırmadan. “Normanlar’ın hesap vermeleri gereken çok şey var.”

Patrick adaya doğru kürek çekerken Isabel, kayığın iki kenarına sımsıkı yapışmıştı. Kendisini cezalandırılmak üzere olan bir çocuk gibi hissediyordu. Kocasının yüzü öfkeden kasılmıştı.

YASAKLI GELİN

“Bu kadar uzağa yüzdüğüne inanamıyorum,” dedi Patrick ters bir sesle. “Boğulabilirdin.”

“Evet. Boğulabilirdim.” Isabel ortamı biraz yumuşatır umuduyla hafifçe gülümsedi ama kocasının ifadesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. “Yolu yarıladığımda ben de farkına vardım. Ama artık geri dönmek için çok geçti.”

“Bir daha sakın böyle aptalca bir şey yapmaya kalkışma,” diye uyardı onu Patrick.

“Bir daha sefere, bir kayık ödünç alırım.” Tabi bulabilirse. Bu sığukta kanalı bir kez daha yüzerek geçmeye hiç niyeti yoktu.

“Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak.”

Isabel artık bundan sıkılmaya başlamıştı. Patrick’in onu korumak için değil, kontrol etmek için böyle emirler verdiğine inanıyordu.

“Bundan o kadar emin olma.”

Patrick’in yüzü gölgelendi. Kürek çekmeyi bıraktı ve gözlerini penç kadına dikti. “Ne kanıtlamaya çalışıyorsun Isabel?”

Isabel, kocasının yoğun bakışlarından huzursuz, titreyen ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. Çelik grisi gözlerdeki öfke genç kadının içini ürpertiordu.

“Beni sürgüne göndermeyi seçen bir adamın buyruğu altında olmayı reddediyorum.”

“Öyle mi?” Patrick kürekleri bırakıp kollarını dizlerine dayadı.

“Öyle.” Her şeye rağmen kocası yakışıklı bir savaşıydı. Bu kadar öfkeli olmasaydı, nasıl biri olurdu acaba? İrlandalı kadınların, onu nasıl süzdükleri Isabel’in gözünden kaçmamıştı.

“Benimle evlenmeden önce kimseyle sözlenmiş miydin?” diye sordu Isabel birden.

Patrick başını iki yana salladı. “Neden sordun?”

Çünkü kadınlar onu büyük bir arzuyla süzüyorlardı. “O kadar da çirkin sayılmazsın,” dedi. “Üstelik kralsın.”

“O kadar çirkin sayılmaz mıyım?” Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Oysa ben canavar bir barbar olduğumu sanıyordum.”

Isabel onaylarcasına başını salladığında Patrick'in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Dikkatli bakışlarından huzursuz olan genç kadın hemen konuyu değiştirdi.

“Erin akşamları çok güzel oluyor.”

“Öyle.” İfadesi yumuşamıştı. Gri gözleri Isabel'in üzerinde sesi boğuk ve baştan çıkarıcıydı. “Çok güzel.”

Isabel'in yanaklarına kan hücum etti ve hemen gözlerini kaçırdı. Kararan gökyüzü ve onları çepe çevre saran deniz, her şeyden uzakta bambaşka bir dünyadaymış hissi veriyordu.

Onunla öpüşmek nasıl bir duygu olurdu acaba? Isabel dehşetle ağzını eliyle örttü ve bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Babasının tehdidi halen kulaklarında yankılanıyordu. Patrick'in çocuğuna hamile kalmasını istiyordu. Kızının halen bakire olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktı?

“Benimle evlenmeyi istemediğini biliyorum,” dedi Isabel. “Ama söylediklerimde ciddiydim. En azından arkadaş olabiliriz.”

Patrick bir süre sessizce ona baktı, sonra tekrar küreklere uzandı. “Trahern, görünüşü kurtarmak için bu gece seninle kalmamı istiyor.”

Isabel'in aklındaki tam olarak bu değildi ama bu da hiç yoktan iyiydi. Eğer birlikte biraz vakit geçirir, sohbet ederlerse bu sert ve soğuk görüntünün altında nasıl bir adam olduğunu öğrenebilirdi.

“Benimle vakit geçirmek zorunda kalman senin için büyük bir fedakârlık olmalı.”

“Tahmin bile edemezsin,” diye homurdandı Patrick.

Isabel elini, denize daldırıp bir avuç dolusu suyu Patrick'in yüzüne attı.

Patrick'in yanaklarından aşağı tuzlu su süzülürken ifadesi sertleşmişti. “Bu yaptığın çok çocukçaydı.”

“Söylediğin şey hiç hoş değildi,” karşılığını verdi Isabel.

Birkaç saniye sonra genç kadının yüzü de Patrick'in fırlattığı suyla ıslanmıştı.

“Aramızda zaten bir savaş var,” dedi Isabel elini tekrar denize sokarak. “Bir yenisini başlatma.”

YASAKLI GELİN

Isabel bir şey yapmaya fırsat bulamadan genç adam üzerine atılıp ellerini yakaladı. Bacakları, genç kadının bacaklarını kısıp almıştı ve bedenleri birbirine değiyordu. Bir damla su Patrick'in boynundan aşağı damlayarak Isabel'in göğüslerinin üzerine düştü. Bakışları Patrick'in ağızına takıldı. Muntazam dudaklarının sadece görüntüsü bile içini ürpertiordu.

Kayığın hafif hafif salınmasıyla Patrick'in bedeninin ağırlığını daha çok hissetti. Hissettiği bir şey daha vardı; kocasının, onu arzuladığının kanıtı.

Patrick bir koluyla genç kadını sardı ve hafif hafif sırtını okşadı. Isabel artık ne soğuğu hissediyordu ne de havadaki nemi. Tüm vücudu alev almıştı adeta. Tenini, teninde hissetmek istiyordu.

Patrick, onu öpmeyecekti, bu gözlerinden açıkça okunuyordu. Isabel'i öpmemek için kendisiyle mücadele ediyordu adeta. Ama onu serbest de bırakmamıştı. Kocasının ellerinin vücudunda hissetmek istiyordu, üzerinde, gezinmesini, onu okşamasını. Buna ihtiyaç duyuyordu ama Patrick kendisini tutuyordu.

Isabel ona daha da sokuldu. Patrick'in ona vermeyi reddettiği her şeyi istiyordu. Hafifçe yüzünü kaldırdı ve kocasını öptü.

~ Sekizinci Bölüm ~

İSABEL'İN dudaklarının yumuşak dokunuşuyla Patrick'in bedenini bir arzu dalgası sardı. Bu yasak güzelliğin tadına doya doya varmak için adeta dudaklarına yapıştı. Beyninin içinde yankılanan uyarıları duymazdan geldi. Bu sinir bozucu kadını öpmek için günlerdir yanıp tutuşuyordu ve kısa bir süre için bile olsa kendisini bundan mahrum etmeyecekti.

Isabel'i, onu öpmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama şikâyetçi değildi ve onu bırakmaya niyeti yoktu. En azından açlığını doyurana kadar.

Büyük bir arzuyla dudaklarını diliyle okşadı, emdi. Isabel'in dudakları aralandığında dilini ağzının içine kaydırıp yavaşça. Dilleri buluştuğu anda acı verecek derecede sertleştiğini hissetti. O anda, üzerindeki her şeyi çıkarıp, kayığın içinde onunla sevişmekten başka bir şey düşünmüyordu. Arzu kor bir alev gibiydi ve Patrick yanmak hatta kavrulmak istiyordu.

YASAKLI GELİN

Dudakları, genç kadın yanaklarına kaydı. Yanaklarım, kulağının arkasındaki hassas kısmı öptü. Dudaklarını boynuna yapıştırdığında Isabel titrek bir soluk alarak inledi.

“Patrick,” diye fısıldadığında Patrick, tekrar dudaklarına uzanarak onu susturdu. Hiçbir şeyin bu anı bozmasını istemiyordu.

Isabel’in elleri tuniğin altına kayarak göğsünü okşamaya başladı Patrick’in direnci kırılmak üzereydi. Isabel’le sevişmesinin gerçekte bir sorun teşkil etmeyeceğini, kimseye bir zararı olmayacağını bile düşünmeye başlamıştı. Zamanı geldiğinde onu yine terk edebilirdi ve Isabel artık bakire olmasa da başka bir adamla evlenebilirdi.

Ama hamile kalırsa, bir çocukları olursa, bu Patrick’i sonsuza dek ona bağlardı. Yeminini bozamazdı, Isabel, onun kanından bir çocuk doğurmamalıydı. Arzusuna boyun eğdiği takdirde, kontrolü Normanlar ele geçirirdi. Halkının Normanlar’ın boyunduruğu altına girmesine asla izin veremezdi. Isabel’e bir çocuk vermek demek, Edwin de Godred’e teslim olmak demektir. Bunu asla yapamazdı.

Yavaşça geri çekildi Patrick. “Üzgünüm.”

Isabel’in dudakları öpülmekten şişmişti. Titrek parmaklarıyla boynuna dokundu. Adeta Patrick’ten korkuyormuş gibi bakıyordu. Korkmalıydı da. Kontrolünü kaybetmesi an meselesiydi çünkü.

“Bunu yapmamalıydım,” diye fısıldadı Isabel.

“Hayır. Yapmamalıydın.”

Patrick’in sert cevabı, genç kadının utançla gözlerini yummasına neden olmuştu. Isabel’in duygularını incittiğini biliyordu ama onu teselli etmek gelmedi içinden.

Patrick arkasına baktığında, akıntının kayığı kıyıya sürüklediğini fark etti. Hiç düşünmeden kayıktan atladı ve arzu ateşini soğuk suda söndürmeye çalıştı. Dondurucu su etkisini hemen göstermişti ve bu yüzden, iliklerine kadar işleyen soğuğu büyük bir minnetle karşıladı.

Kayığı kıyıya kadar çekti ve Isabel’in inmesine yardımcı oldu. Kayığı, dalgaların ulaşamayacağı bir noktaya kadar sürükledi ve içi erzak dolu olan iki büyük bohçayı yükledi. Sonra arkasına bile bakmadan kaleye doğru yürümeye başladı.

Isabel'in, bir süre yerinden kıpırdamadığının farkındaydı ama tepki vermedi. Sessizce tepeyi tırmandı. Adımları sakın, görünüşü umursamazdı. Isabel'in ayak seslerini duyana kadar soluğunu tuttuğunu kimse anlayamazdı. Kale duvarlarından içeri girer girmez duraksamadan kulübeye yöneldi.

İçeri girdiğinde elindekileri bırakıp taş ocağın başına geçti. Ateşi yakması biraz zamanını almıştı ama sonunda kuru dalları tutuşturmayı başardı. Kapının kapanma sesini duyduğunda, ateş daha yeni yeni canlanmaya başlamıştı.

Isabel girişte durup bir süre onu izledi. Altın rengi saçları loş ışıktaki bile parlıyordu. Isabel'le aynı kulübede bütün bir gece nasıl geçirdi?

“Yiyecek neyimiz var?” diye sordu Isabel bohçaların yanına çökerek. Yüzünün rengi halen yerine gelmemişti.

“Trahern'in neler koyduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok. İki hafta idare edecek kadar erzak hazırlatmasını istemiştin.”

Patrick ateşin yanında durmuş, ısınmaya çalışırken Isabel de bohçaları açmaya koyuldu. Birkaç saniye sonra genç kadının keyifle güldüğünü duyarak şaşırdı.

“Bir tarak!” Isabel'in yüzü ıslı ıslı aydınlanmıştı. Bir hazine bulmuşçasına mutlulukla gülümsüyordu. Patrick'in kaşları çatıldı. Bu kadar basit bir ihtiyaç aklının ucundan bile geçmemişti. Isabel ıslı ıslı gözlerle tırağa bakıyordu. Bu halini gören, Trahern'in ona bir çuval dolusu altın gönderdiğini sanırdı.

“Yiyeceklerden ne haber?” diye sordu.

“Ekmek ve kuru elma var. Biraz da et.” Gülümsemesi yüzünü aydınlatmıştı. “Ve bir de tarak. Tanrıya şükürler olsun.”

Bohçayı olduğu yerde bırakıp ateşin yanına geçti ve yere çöktü. Saçlarını tek omzunun üzerinden aşağı sarkıtarak nazikçe taramaya başladı.

Patrick, hayatında ilk defa bir kadının saçını taramanın nasıl bir şey olduğunu merak etti. Isabel'in saçlarının ipek gibi yumuşak olduklarına şüphesi yoktu. Altın rengi saçları göğüslerini örterken, çırlı çıplak yatağa uzanmış halde düşündü Isabel'i. Vücudu anında tepki vermişti bu hayali görüntüye.

YASAKLI GELİN

Trahern'in satranç takımını da bohçaya koymuş olması için dua etti aksi takdirde bu gece bir kere daha yüzmesi gerekebilirdi.

Ruarc, bileklerindeki deri bağcıklardan kurtulmaya çalışıyordu. Bevan, onu belden yukarısı çıplak bir halde, orada bırakmıştı. Soğuk rüzgâr çıplak teninde çam iğneleri etkisi yapıyordu. Bağcıklardan kurtulmaya çalışırken bileklerini yaralamıştı ve ellerine doğru kan süzülüyordu. Dudağı patlamış, yüzü şişmişti, kafasının arkasındaysa korkunç bir ağrı vardı. Ama bunların hiç biri umurunda değildi. O anda tek endişesi kız kardeşiydi.

Kısa bir süre önce Sosanna yanına gelmişti. Saçlarını okşayıp, yamağına dokunmuştu. Gözlerinde hüznün ve acı vardı. Birkaç saniye sonraysa kalenin dışına çıkmıştı.

Ruarc, arkasından seslenmiş, geri dönmesi için adeta yalvarmıştı ama Sosanna onu hiç duymamış gibi davranmıştı. Arkadaşlarına, Sosanna'nın arkasından gitmelerini, onu kaleye geri getirmelerini söylemişti ama hepsi onu duymazdan gelmişti.

Normanlar'dan biri olan Sör Anselm'in, Sosanna'yı takip ettiğini görünce akli başından gitmişti. Bu lanet olası direktan kurtulmak zorundaydı. Aylar önce Sosanna'yı inciten adam, Norman komutanı olabiliirdi. Bunun tekrar olmasına izin veremezdi.

Koluna doğru yayılan şiddetli ağrıyla soluğu kesildi. Kurtulma çabaları, bağları daha da sıkılaştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Ruarc'ın bağırmaktan sesi çatlaklaşmıştı. Sonunda Bevan yanına geldi ve elindeki kupayı ağzına dayayarak biraz bira içirdi kuzenine.

“Kız kardeşim,” dedi Ruarc kısık bir sesle. “Gitti. Sosanna'nın arkasından birini gönder.”

“Peşine önceden birini takmıştım zaten. Diğer kadınlarla birlikte tarlaya gitti. Durumu gayet iyi.”

Ruarc bunu duyduğunda biraz ferahladı. “Yine de kadınlardan birini onu kontrol etmek için gönderir misin? Az önce tek başına kaleden çıktı. Onun için endişeleniyorum.”

Bevan başıyla onayladı. Sosanna onun da kız kardeşi sayılırdı, zarar görmesini istemezdi. “Patrick’e bebekten bahsedeceğim,” dedi sende buz gibi bir öfkeyle. “Bunu ona yapmanı mutlaka bulacağız.”

“Onun kanını istiyorum.”

“Emin ol ben de. Patrick’in de farklı hissedeceğini sanmıyorum. Sosanna bizim de kardeşimiz sayılır.” Bevan bir kumaşa sardığı ekmekten bir parça koparıp Ruarc’ın ağzına tıktı. “Ye! Ve Patrick’e sana bunları verdiğimden sakın bahsetme. Sabah kendimi bu direğe bağlı bulmak istemiyorum.”

Bevan az sonra ana binaya geri dönmüştü. Ruarc bitkin bir halde başını öne eğdi. Uzun ve soğuk bir gece olacaktı. Kız kardeşinin iyi ve güvende olması için dua etti içinden.

“Hamle sırası sende.” Patrick, piyonunu ileri sürdü ve Isabel’in hamle yapmasını bekledi. Karısı, tam karşısında oturuyordu. Satranç takımı aralarındaki alçak masanın üzerindeydi. Yapacağı hamleye karar vermeye çalışırken, Isabel’in kaşları çatılmıştı.

Patrick bir önceki oyunu son anda almayı başarmıştı. Isabel çok iyi bir satranç oyuncusuydu ve ona karşı oynarken ciddi anlamda konsantre olması gerekiyordu. Ama Isabel ne zaman masaya eğilse, elbisesinin yakasından görünen göğüs kıvrımları bir anda bütün dikkatini dağıtıyordu.

En kötüsü, teninin tadı halen dudaklarında, dilindeydi. Eğer bir Norman olmasaydı, bu geceyi satranç oynayarak geçirmek yerine onunla saatlerce sevişir, vücudunun her kıvrımı tek tek keşfederdi.

“Şah.”

Şah mı? Kahretsin. Patrick hayretle satranç tahtasına baktı. Son bir umut veziri sürdü ama oyun sadece birkaç hamle sonra Isabel’in zafriyle sonuçlandı. Oyunu almanın mutluluğuyla ıslıl ıslıl gülümsedi genç kadın.

“Yine oynamak ister misin?” diye sordu Isabel.

Oynamak istiyordu ama satranç takımıyla değil. “Hayır.”

Ayağa kalkıp gerindi. Isabel’i düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Halkına karşı sorumlulukları vardı ve adamlarının yanında olmak

YASAKLI GELİN

verine o burada oturmuş karısıyla satranç oynuyordu. İşin kötüsü bundan zevk alıyordu.

Aylardır ilk kez gevşediğini hissediyordu. Zorlu ama keyifli bir oyun olmuştu. Isabel zeki bir rakipti. Üstelik gözü karaydı ve risk almaktan korkmuyordu. Bu hoşuna gitmişti Patrick'in.

Birden suçluluk duygusu sardı içini. Isabel'in babası, insanlarını öldürmüştü. Onunla burada vakit geçirmesi çok yanlıştı.

"Patrick?" Isabel, genç adamın koluna dokundu. Gayet masum bir hareket olmasına rağmen Patrick'in arzuyla sarsılmasına neden olmuştu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Patrick.

"Bilmiyorum ama biz... Konuşabiliriz," dedi çekingen bir sesle. "İğzer varsa bizim için tarçın çayı hazırlayabilirim." Parmaklarını teninde hissetmek Patrick'in aklını başından alıyordu. "Seni daha iyi tanımak istiyorum."

"Bu iyi bir fikir değil." Bakışlarını Isabel'den uzaklaştırdı. Onun yakınlarında olmak çok tehlikeliydi. Kollarının arasında bir kadının sıcaklığını hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve Patrick mantıklı düşünemiyordu. "Benden uzak dur Isabel." Birden dönüp aç gözlerle genç kadına baktı "Seni kendi haline bırakmaya çalışıyorum ama benim de kontrolümün bir sınırı var."

Bu Isabel'i çok şaşırtmış görünüyordu. Dokunuşlarının Patrick üzerindeki etkisini fark edemeyecek kadar masum olabilir miydi gerçekten.

"Üzerindeki ıslak kıyafetleri çıkarsan iyi olacak. Bu şekilde rahat edemezsin."

Patrick dikkatli gözlerini yüzüne dikti. Yanakları kızarmıştı. Nasıl bir oyun oynuyordu? Patrick'ten yatağını paylaşmasını mı istiyordu?

"Kıyafetlerimin üzerimde kalması daha iyi." Aslında en iyisi hemen kulübeden çıkıp sonraki bir saati buz gibi suyun içinde geçirmesiydi. Bedeninin Isabel'e tepkisi rahatsızlık verici boyutu bile aşmıştı.

"Ben, senin karınım," diye fısıldadı Isabel. "Ben buradayım diye bu sıkıntıyı çekmen çok anlamsız."

Sıkıntısının, ıslak kıyafetlerle ilgisi yoktu. Sıkıntısının asıl kaynağı içini kavurup duran arzuydu.

“Eğer rahatsız olacaksan bakmam,” dedi Isabel.

Patrick hafifçe gülümsedi. “Bakmak isteyeceksin.”

Isabel, daha önce Patrick’i gülümserken hiç görmemişti. Azizler aşkına, gülümsediğinde inanılmaz yakışıklı oluyordu. Vahşi bir cazibesi vardı ve her nedense bu Isabel’i korkutmadı. Tersine onu gerçekten çok daha yakından istemesine neden olmuştu.

Akıllıydı, insanlarına korkunç derecede bağlı ve sadıktı. Çoğu zaman bundan dolayı öfkelense bile onun, özellikle bu yönüne hayrandı Isabel ama onun hakkında bildikleri bundan ibaretti.

Alçak bir tabureye oturup genç adama sırtını döndü. Onun çıplakken nasıl görüldüğünü merak ediyordu ama bunun için dönüp bakmasına gerek yoktu. Az çok tahmin edebiliyordu. Güçlü kasları, muntazam bir fiziği vardı. Hayal gücünün hızla çalışmaya başladığını fark ettiğinde yüzü utançla yandı. Neyse ki Patrick, aklından geçenlerden haberdar değildi.

Patrick onunla yatmayacağını söylemişti ve o güne dek sözünü tutmuştu. Başlangıçta bunu sorgulamamıştı çünkü işine geliyordu. Ama zaman içerisinde onun çocuğunu doğurması beklenecekti.

Patrick, ona karşı kayıtsız gibi görünmüyordu. Kayıkta onu beceriksizce öptüğünde, karşılığı oldukça tutkulu olmuştu. Ama sonra durmuş ve Isabel’le aynı kayıkta daha fazla kalmaya tahammül edemiyormuşçasına kendisini buz gibi sulara bırakmıştı.

Isabel durumu yanlış anlamış olabilir miydi? Patrick, ondan uzak durmasını, kontrolünün sınırları olduğunu söylemişti. Sebep Isabel’i arzulaması mıydı? Onuru yüzünden mi Isabel’le arasına mesafe koymaya çalışıyordu?

Patrick’in kıyafetlerini çıkardıktan sonra şilteye uzandığını duydu. Ona, kendisini sunmaya cesareti edebilir miydi? Isabel testiye uzanıp kök birasından iri bir yudum aldı. Cesarete ihtiyacı vardı. Kocasının dokunuşlarını teninde hissetmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Bir zamanlar korktuğu bir erkeğe karşı böylesi bir özlem duyması çok tuhaf-

YASAKLI GELİN

1. Ayağa kalkıp Patrick'e baktı. Şiltenin üzerinde sırtı ona dönük yatıyordu. Yün battaniye çıplak bedenini beline kadar örtmüştü.

Isabel cesaret toplamak için derin bir soluk aldı ve içinden dua etti. İmen sonra elbisesini eteklerinden kaldırıp çıkarttı. Üzerinde sadece çarısı şeffaf içliğı kalmıştı. Çıplak ayak şilteye doğru yürüdü. Dikleşmiş göğüs uçları ince kumaşa sürüyor, kasıklarına doğru hafif bir sızının yayılmasına neden oluyordu. Derin bir soluk aldıktan sonra içliğini de sıyrıp çıkardı ve şiltenin hemen yanında çırıl çıplak durdu.

“Patrick?”

“Ne oldu?” Patrick yatakta döndü ve onu gördüğünde gözleri arzıyla koyulaştı. Isabel, şiltenin yanında dizüstü çöktü ve Patrick'in koyu renk saçlarına dokundu.

Patrick bileğini tuttu ama geri çekmedi. “Ne yapıyorsun Isabel?” İlk nefesi genç kadının bileğini okşuyordu.

“Birkaç hafta içerisinde babam, artık bakire olmadığının kanıtını isteyecek. “Bunu şimdi yapmayı tercih ederim.”

Bakışlarını bir an olsun genç kadının çıplak teninden ayırmadı Patrick. Ona dokunmamıştı ama bakışları da aynı etkiyi yapıyordu zaten. Yanağında bir kas seğirmeye başladı. Arzularını bastırmaya çalışıyordu sanki. “Bunu istemiyorsun Isabel,” dedi alçak bir sesle. “Ben de öyle.”

Genç kadın ne söyleyeceğini bilemedi. Tüm bedeni buz kesmişti birden. Gözlerine hücum eden yaşların akmaması için üstün bir çaba harcıyordu. Onun önünde ağlayarak daha fazla alçalmayacaktı.

Patrick'in fikrini değiştirdiğini düşünmekle aptallık etmişti. Onu çekici bulmadığı gün gibi açıktı.

“Isabel,” dedi genç adam boğuk bir sesle.

“Hayır. Bir şey söyleme.” Aceleyle elbisesini üzerine geçirdi ve Patrick'ten mümkün olduğunca uzak bir köşeye oturdu. Hissettiği öfke ve utançla tüm bedeni titriyordu.

Patrick'in kıyafetlerini giydiğini duydu ama dönüp bakmadı. Birkaç dakika sonra hemen arkasında kocasının varlığını hissetti. Ardından sıcak bir el yavaşça çenesine dokundu.

Isabel, elini itti. “Beni yalnız bırak. Beni istemediğini gayet açık bir biçimde dile getirdin.”

Patrick inkâr etmeyince son umudu da yerle bir oldu.

“Böylesi çok daha iyi, güven bana.”

“Kalene geri dön,” dedi Isabel soğuk bir tavırla. “Bir daha seni görmek istemiyorum.”

Şafakta, Sör Anselm atının sırtında, ağaçların gölgeleri arasında gizlenerek uçurumun kenarında duran genç kadını izliyordu. Onu Sosanna diye çağırıyorlardı. Önceki gece, onu kalenin dışında yürürken görmüştü ama bir saat içinde evine geri dönmüştü.

Şafaktan hemen önce bir kere daha çıkmıştı evinden. Onu tek başına bu kadar uzaklara getiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu Anselm ama iyi bir şey olmasını beklemiyordu. İçinden bir ses gözlerini onun üzerinden ayırmamasını söylüyordu.

İrlandalı adamın yüzündeki öfkeyi ve endişeyi görmüştü. Ruarc, önceki gece birden fazla askerinin yaralanmasına neden olmuştu ve doğrudan verilmiş bir emre itaatsizlik etmişti. Cezalandırıldığına memnun olmuştu Anselm. Kral Patrick’in kurallarının her iki taraf için de geçerli olduğunu gösteriyordu bu. Ama o dondurucu soğukta direğe bağlı olduğu halde, Ruarc’ın tek endişesinin kız kardeşi oluşu farklı bir açıdan bakmasını sağlamıştı. Onun için duyduğu korku Anselm’i bile etkilemişti. Sosanna’yı ikinci kez takip etmesinin sebebi de buydu. Ruarc’ın korkularının gerçek olacağını hissetmişti.

Atından indi ve genç kadına doğru yürümeye başladı. Uçurumun kenarındaki kayaların üzerinde durmuş, aşağıdaki karanlık sulara bakıyordu.

Onu ürkütmemeye çalışarak “Merhaba,” dedi yumuşak bir sesle.

Sosanna’nın gözleri panikle irileşti ve uçurumun kenarına bir adım daha yaklaştı. Anselm, silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. “Sana bir zarar vermeyeceğim. Ben Sör Anselm Fitzwater.”

Yüzündeki ifadeyi görünce onun Norman dilini bilmediğini hatırladı Anselm. Kendisi de tek kelime İrlandaca bilmiyordu.

YASAKLI GELİN

Sosanna elini karnının üzerine koydu ve bir adım daha attı. Anselm sessiz bir küfür savurdu. Sosanna aşağı atlamaya kalkarsa bu mesafeden onu engelleyebilmesi mümkün değildi. Kardeşi canına kıyarsa, Ruarc'ın bir savaş başlatmasına kimse engel olamazdı.

Anselm, bir kumar oynadı ve olduğu yere çöktü. “Biliyorum beni anlamıyorsun ama uçurumun kıyısından uzaklaşırsan sana minnettar olurum.”

Sosanna'nın yüzü daha da soldu ve karanlık denize ürkek bir bakış attı. Aklından neler geçtiğini bilebilseydi her şey daha kolay olacaktı.

Anselm yumuşak bir sesle konuşmayı sürdürdü. Bir konudan bir diğerine atlıyordu. Önemli olan ne anlattığı değil nasıl anlattığıydı şu durumda. Konuşurken bir yandan da Sosanna'yı inceliyordu. Kirli ve perişan görüntünün altında çok etkileyici bir güzelliği vardı. Çıkık elmacık kemikleri ve dolgun pembe dudaklarıyla çok çekiciydi.

Mavi elbisesinin altında belli olan ilerlemiş hamileliği neden bu şekilde davrandığını açıklıyordu ama Anselm, MacEgan'm klanının hamileliği yüzünden Sosanna'yı dışlayacağına inanmıyordu.

Orada ne kadar süre oturup, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamayan genç kadınla konuştuğunu bilmiyordu ama Sosanna'nın korkusu biraz yatışmış gibiydi. Onu ürkütmemeye çalışarak yavaşça ayağa kalktı ve kendisiyle birlikte kaleye dönmesini işaret etti. Sosanna başını iki yana salladı.

“Ruarc,” diye hatırlattı Anselm ve bileklerini birbirine kenetledi. Kardeşinin adını duyunca rengi soldu genç kadının. Üzgün gözlerle tepeye doğru baktı.

“Gel.” Atının yularını tuttu. “Ata binmek ister misin?” Sorusunu hareketleriyle açıklamaya çalıştı. Sosanna bir kez daha başını iki yana salladı.

“Nasıl istersen?” Anselm, genç kadın ilk adımı atana kadar bekledi. Sonra hafif bir ısıklık çalarak atının yanında yürümeye başladı. Sosanna yavaş ve temkinli adımlarla arkasından geliyordu.

Uçurumdan uzaklaşana kadar rahatlayamamıştı Anselm. Sosanna çok narin bir kadındı. Neler yaşamış olduğunu tahmin edebiliyordu

ama komutasındaki askerlerden birinin bundan sorumlu olduğuna inanmak istemiyordu.

Halen peşinden geldiğinden emin olmak için arkasına baktı. Sosanna yürümeyi kesmiş, öylece duruyordu. Gözlerinde dehşeti ve korkuyu gördü Anselm. Bakışlarını takip etti ve adamlarından küçük bir grubun antrenman yaptıklarını fark etti.

Süvarilerden biri atını ileri doğru sürdü. Adam belli ki sadece Anselm'le konuşmak istemişti. Komutan elini kaldırıp onu durdurdu ama artık çok geçti. Sosanna birden dönüp uçuşuma doğru koşmaya başladı. Anselm atına atlayıp hızla peşinden gitti. Aralarında çok az bir mesafe vardı.

Sosanna birkaç saniye içerisinde uçuşumun kenarına varmıştı. Gözlerinde büyük bir korkuyla ona baktı ve hemen sonra uçuşumdan aşağıya atladı.

Tanrım. Anselm atından inip uçuşumun kenarına koştu. Denizin üzerinde Sosanna'nın elbisesini gördüğünde hiç düşünmeden buz gibi soğuk suya daldı. Metrelerce yükseklikten düşüp, sert bir zemine çarpmış gibi hissetti ilk anda ama kendisini çabuk topladı.

Hızla Sosanna'ya doğru yüzdü ve belinden tutup başını sudan çıkardı. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu. Ona sarıldığında en ufak bir tepki bile vermemişti. Nefes alıyor muydu? Sosanna'nın başını suyun üzerinde tutmaya çalışarak kıyıya yüzdü.

Kıyıya vardıklarında, genç kadını kumların üzerine yatırdı. "Nefes al," diye yakardı hafifçe yanaklarına vurarak. Lanet olsun çok solgundu. Onu nasıl kurtarabileceğini bilmiyordu.

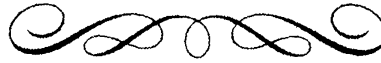
Tanrı yakarışını duymuş olmalı, Sosanna az sonra öksürmeye ve yuttuğu suyu çıkarmaya başladı. Bedeni yaprak gibi titriyordu. Kesik kesik de olsa soluk almaya başladığında Anselm ona sıkıca sarıldı. Hayatında hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu.

Kollarının arasında yığılıp kaldığında, Anselm, onu yavaşça kaldırıp kucağına aldı. Sosanna'yı Laochre'ye götürdüğü takdirde, Ruarc olanları duyacaktı ve büyük ihtimalle Anselm'i suçlayacaktı. Ruarc'ın vahşi öfkesi, iki taraf arasında sağlanmaya çalışılan barışın sonu ola-

YASAKLI GELİN

çaktı şüphesiz. Anselm, Sosanna'ya yardım etmek istiyordu ama bunun bedeli savaş olmamalıydı.

Etrafına bakındığında kıyıda bağlı duran küçük kayığı gördü. Sosanna'yı nereye götürmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

~ Dokuzuncu Bölüm ~

İSABEL'İN kolları artık isyan ediyordu ama inatla duvarın üzerine bir taş daha yerleştirdi. Günün yarısını dış duvarın yıkılan kısımlarını tamir etmekle geçirmişti. Duvarların büyük kısmı tahtadan yapılmıştı ama üç tane daha kale burcu inşa edecek kadar kaya ve taş vardı adada. Bir başkasının kulübesinde yaşamaktan son derece rahatsızdı bu yüzden kendi sığınağını tamir etmeye karar vermişti.

Ayrıca çalışmak, aklını Patrick'ten uzaklaştırıyordu. Aslında gönlünden geçen bu kayalardan birini kafasına indirmekti. Onu bir Norman değil de kadın olarak görmediği için aklı başına gelen kadar tekrar tekrar vurmak istiyordu kafasına.

Adalıların bakışlarından da oldukça rahatsızdı. Hiç biri onunla konuşma zahmetine girmemişti ama bir yandan kendi işleriyle meşgulken bir yandan da onu izlemeyi ihmal etmiyorlardı. Kendisini göz hapsedymiş gibi hissediyordu.

Elinin tersiyle alındaki terleri silerken küçük bir hareket dikkatini çekti. On yaşlarında küçük bir kız ona doğru birkaç adım attı. Sarı saç-

YASAKLI GELİN

ları örgülüydü, üzerinde gri, yıpranmış bir elbise vardı ve ayakları da çıplaktı.

Kız hızlı hızlı İrlandaca bir şeyler söyledi. Söylediklerinden tek kelime bile anlamamıştı ama kilden yapılma bir bardak uzattığında kelimeleri anlamasının da bir önemi kalmamıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi büyük bir minnetle. Kök birası sıcaktı ama ilk kez biri, Isabel’e karşı misafirperver davranmıştı. Kök birasını bitirdikten sonra gülümseyerek bardağı küçük kıza geri verdi. Duvarı işaret ederek “Yardım etmek ister misin?” diye sordu.

Kız geriye, annesine baktı. Kadın başını iki yana salladığında Isabel hayal kırıklığını göstermemek için bakışlarını kaçırdı ve işine geri döndü.

Güneş tepeye çıktığında bir şeyler yemek için mola verdi. Tam da o sırada heyecanlı konuşmalar duydu. Çocuklar kale kapısından içeri koşarken bir yandan da bağırarak bir şeyler söylüyorlardı.

Isabel doğruldu ve Sör Anselm’i, genç bir kadını taşıyarak yaklaşmakta olduğunu gördü. Her ikisi de sırlıslıkladı. Onun neden Ennisleigh’ye geldiğini merak bile etmedi, hemen koşmaya başladı. Solgun yüzü görür görmez tanıdı, Laochre’den Sosanna’ydı bu.

“Ne oldu?”

“Uçurumdan aşağıya atladı,” dedi Anselm gergin bir tavırla. “Erkek kardeşi İrlandalı asilerden biri. Ona ne olduğunu öğrenirse adamlarımı suçlayacaktır.”

Isabel, Anselm’in endişesini anlıyordu. “Onu kulübeye getirin. Siz ateşi yakarken ben de onunla ilgilenirim.”

Adalılar Sör Anselm’i peşinden kulübeye kadar gelmişlerdi. Kapıyı açıp Anselm içeri girene kadar bekledi ama diğerlerinin içeri girmesine engel oldu.

“Endişelenmeyin,” dedi Isabel. Kadınlardan biri öne çıktı ve hareketlerle içeri girmek istediğini anlatmaya çalıştı. Küçük kızın annesiydi bu.

Kendi gözleriyle görmeden, Sosanna’ya yardım etmek niyetinde olduğuna inanmayacaklarını fark etti Isabel. Kenara çekilerek anne kıza içeri girmelerini işaret etti. “Gelip bana yardım edin.”

Birlikte çalışırlarsa belki ona güvenmeye başlayabilirdi. Kadın te reddüt etmeden kulübeye girdi hemen ardından da kızıyla Isabel. Anselm, Sosanna'yı şiltenin üzerine yatırmıştı.

Isabel kendisini ve Norman şövalyesini tanıttı. Kızın adının Orla, kadıninkinin de Annle olduğunu öğrendi.

Annle, Sosanna'nın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve bir şifacı- nın tecrübeli elleriyle genç kadının vücudunda kırık ya da başka bir yara olup olmadığını kontrol etti. Isabel sessizce yanında oturmuş Sosanna ve bebeğinin iyi olması için dua ediyordu.

“Bu ne zaman oldu?” diye sordu Sör Anselm’e.

“Bir saat kadar önce. Kaleden ayrıldığını gördüm ve takip ettim.”

“Başka bilen var mı?”

Sör Anselm başını iki yana salladı. “Bildiklerini sanmıyorum ama onun kayıp olduğunu ve benim kayıklardan birini aldığımı fark edecek- lerdir.”

“Gidip Patrick’e haber verir misiniz? Sosanna’yla Ennisleigh’de il- gileneceğimizi söyleyin ona.”

“Sizce bu iyi bir fikir mi? Kral, kazadan beni sorumlu tutabilir. Onun uçurumdan atladığını bir tek ben gördüm.”

“Ona zarar vermeniz için bir neden yoktu. Ve Sosanna’yı buraya kucağınızda getirdiğinizi hepimiz gördük.” Sör Anselm’e gitmesini işaret etti. “Siz gidin. Biz Sosanna’ya bakarız.”

Bakışları Sosanna'nın üzerinde bir süre öylece durdu Anselm. *Önemsiyor*, diye düşündü Isabel bunu gördüğünde. Her nedense Sör Anselm, Sosanna için gerçekten endişeleniyordu.

“Daha sonra gelip onu görebilirsiniz,” dedi Isabel nazikçe ve dışarı kadar ona eşlik etti.

Anselm gittikten sonra Annle ile birlikte halen bilinçsiz bir biçimde yatmakta olan Sosanna'yı soydular. Teni buz gibiydi ve en ufak bir tepki bile vermiyordu. Annle bir elini genç kadının karnının üzerine koyduğunda Isabel’de aynı şekilde avucunu karnına dayadı ve bekle- meye başladılar. Bir süre sonra çok hafif bir kıpırtı hissetti elinin altın- da.

YASAKLI GELİN

İlk defa hamile bir kadının karnına dokunuyordu ve bebeğin kıpırtısını hissetmek hem heyecan verici olmuştu, hem de ürkütücü.

Annle, Sosanna'nın üzerini örtüp ocağın yanında ısınan taşları kumaş parçalarına sarıp yatağın içine koydu. Daha sonra Isabel'e beklemesini işaret ederek kulübeden çıktı.

Isabel yerinden kalkıp ateşin başına geçti ve birkaç odun daha ilave etti. Annle geri döndüğünde elinde büyükçe bir sepet vardı. Kurutulmuş birkaç otları birlikte havanı Isabel'e uzattı ve işaretlerle otları ezmesini söyledi. Isabel bu bitkileri biliyordu, bunlardan yapılan merhem morluklarla ezikleri kısa sürede tedavi ediyordu.

Isabel hepsi toz haline gelene kadar ezdikten sonra havanı şifacıya verdi. Annle içine sıvı bir karışım ilave etti ve karıştırdı.

Birlikte Sosanna'nın vücudundaki küçük kesik ve morluklara merhem sürdüler. Bu noktadan sonra Sosanna'yı sıcak tutmaktan başka yapabilecekleri bir şey kalmamıştı.

Annle, ocağın üzerine küçük bir kazanla su astı ve sepetindeki sebzeleri masanın üzerine çıkarttı. Isabel'e küçük bir bohça uzattı ve hareketlerle ne yapmasını istediğini anlattı.

Isabel, bohçayı açıp bezelyeleri gördüğünde Annle'in sebze çorbası yapmak niyetinde olduğunu anladı. Ona, bu mevsimde İrlanda'da daha başka hangi sebzelerin yetiştiğini sormak istiyordu ama soramıyordu. İçi öfkeyle doldu. İrlandacayı bir an önce öğrenmesi gerekiyordu ama kimse bu konuda yardımcı olmuyordu. Şansını bir kez de Annle ile denemek istedi ve tahta bir kâseyi işaret ederek "Kâse ne demek?" diye sordu. Kâseyi tekrar işaret etti.

"Kâse?"

"*Babhla?*"

Isabel kâseyi kaldırdı. "*Babhla?*" Annle başıyla onayladığında ısıltılı gülümsedi Isabel. Sonunda bir şey öğrenmişti. Bu en azından bir başlangıçtı. Odanın içerisinde dolaşarak çeşitli eşyaları işaret etmeye başladı. Annle İrlandaca isimlerini söylediğinde Isabel tekrarlıyordu. Annle başta biraz tereddüt etmişti ama sonrası Isabel'in sorduğu her şeyin İrlandaca karşılığını söyledi.

Birkaç saat sonra, adalılardan bazıları Sosanna'yı ziyaret için geldiler. Onlar kendi aralarında konuşurken Isabel söylenenleri dikkatle dinliyor bazı kelimeleri anlamaya çalışıyordu ama ne kadar çabalarsa çabalasın neden bahsettiklerini anlaması mümkün değildi.

Sonunda Patrick de geldi. Kulübenin girişinde durduğunda güçlü bedeni sanki tüm kapıyı kaplamış, içeri giren ışığı engellemişti. Yüzünde birkaç kesik vardı ve sanki biriyle kavga etmiş gibi eli de sargılıydı. Sosanna'nın halini gördüğünde ifadesi daha da ciddileşti.

Isabel, sorulan soruları anlamamıştı ama Patrick, Annle'in verdiği cevaplardan tatmin olmuş görünüyordu. Ardından herkesin dışarı çıkmasını istedi. Isabel tam çıkmak üzereyken onu durdurdu.

"Senin kalmanı istiyorum."

"Gitmemin iyi olacağını düşünmüştüm," diye mırıldandı Isabel. Önceki gece olanlardan sonra utancından Patrick'le göz göze gelmek dahi istemiyordu.

Patrick omuzlarına sardığı koyu kırmızı pelerini çıkardı ve Sosanna'nın yatağının yanına oturdu. "Anselm sana ne anlattı? Sosanna'nın düşmesinden o mu sorumluymuş?"

"Sosanna düşmemiş. Atlamış. Anselm de onu kurtarmak için peşinden denize dalmış." Patrick gözlerindeki kuşkulu ifadeyi görünce gözleri kısıldı. "Bana inanmıyorsun."

"Hayır, inanmıyorum."

Isabel'in içi öfkeyle doldu. Patrick nasıl bu kadar kör olabilirdi. Sosanna'nın çektiği acıyı nasıl görmemişti? Zavallı kadının tecavüze uğramış olabileceği hiç mi aklına gelmiyordu? Karnındaki bebek, yaşadığı her gün o kâbusu hatırlatıyordu ona.

"Onu buraya Anselm getirdi," diye hatırlattı Isabel. "Sosanna'yı o kurtardı."

"Düşmesini engellemeliydi."

"Ne yapması gerekiyordu? Onu havada yakalaması mı?"

"Tek başına orada olmamalıydı."

Öfkesinin altında alında endişe yatıyordu Isabel bunu fark edince geri adım attı. Bir kâseye çorba doldurup Patrick'e uzattı. "Sosanna acı

YASAKLI GELİN

çekiyor. Ve sebep sadece bebek ya da fiziksel yaraları değil. Ne kadar zamandır konuşmuyor?”

“Geçen yazdan beri.” Sosanna’nın konuşmamasının nedenlerini sorgulamadığı için kendisine kızıyordu Patrick. Normanlar’ın kaleye girmesine izin verdiği günden sonra Sosanna daha da içine kapanmıştı. Bebekten haberi olsaydı, onu Ennisleigh’ye çok daha önce getirirdi. Ona tecavüz eden adam o anda bile aralarında olabilirdi.

“Bebek yaşıyor mu?” diye sordu.

Isabel başıyla onayladı. “Kısa bir süre önce hareket ettiğini hissettim.”

Bunu duymak Patrick’in içini rahatlatmıştı. Sosanna’nın her zaman giydiği şekilsiz elbiseden karnı belli olmadığından bebeğin ne zaman doğacağını tahmin etmek zordu. Ama Isabel, bebeğin hareket ettiğini hissettiğine göre, doğuma çok fazla zaman olamazdı.

“Anselm onu getirdiğinden beri kendine geldi mi hiç?”

“Hayır.” Isabel kollarını göğsünde kavuşturarak ocağın yanında durdu. “Ama ona biraz çorba içirmeyi başardık.

“Bu iyi. Bu gece onunla kal, yarın tekrar geleceğim. Ruarc onu görmek isteyecektir.”

“Sosanna’ya olanları ona anlattın mı?”

“Hayır, henüz anlatmadım.” Ruarc artık direğe bağlı değildi ama kilit altında tutuluyordu. Patrick cezasını bir gün uzatmıştı. Onun bir savaş çıkarmasını engellemeye çalışıyordu. Ama Sosanna, Ruarc’ın kardeşiydi ve onu görmeye hakkı vardı.

“Sosanna’nın yanına kimse girmesin,” dedi Patrick. “Annle ve senin dışında kimsenin ona yaklaşmasını istemiyorum.”

“Norman askerlerinin ona zarar verdiğine inandığın halde onunla ilgilenmemi mi istiyorsun?” Hayretle kocasına baktı Isabel. “Beni gördüğü anda çılgılık atmaya başlayacaktır.”

“O halde hiç konuşma,” dedi Patrick. “Gerçekte kim olduğunu anlamasın.”

“Beni daha önce gördü, Norman olduğumu biliyor. Ayrıca ona yalan söyleyecek değilim.” Isabel, ondan uzaklaşıp ocağın üstünde kaynayan suyla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı. “Neredeyse iki haf-

MICHELLE WILLINGHAM

tadır buradayım. Bu süre zarfında beni herkesten uzak tuttun. Bu şekilde devam etmek istemiyorum. Ne dilinizi biliyorum ne de adetlerinizi.”

Patrick ona her şeyi açıklamak istiyordu. Babasının ziyaretinden sonra bu evliliği sona erdirmek niyetinde olduğunu söylerse Isabel ne tepki verirdi acaba?

“Seni İngiltere’ye geri götürmemi mi istiyorsun?”

“Aptal olma. Böyle bir şeyin asla mümkün olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

Patrick ayağa kalktı ve ona yaklaştı. “Mümkün olsaydı, dönmeyi ister miydin?”

Isabel başını kaldırıp ona baktı. “Ben de her kadının istediği şeyi istiyorum. Bir aile. Kendime ait bir yuva.” Bakışlarında hüznün ve pişmanlık vardı. “Gerçek bir evlilik.”

Patrick özür dilemedi. Isabel, lanet olası bir pazarlığın kurbanı olduğu için üzgündü ama imkânsızı istiyordu.

“İstedliğini sana veremem.”

“Hayır.” Sesi üzgündü genç kadının. “İstedığimi verebilirsin ama vermeyeceksin. Ve ben nedenini hiç anlamıyorum.”

“Gel biraz yürüyelim.” Isabel’in cevap vermesini beklemeden kapıya yöneldi. Isabel gerçekleri duymaktan hoşlanmayabilirdi ama ona karşı dürüst olmak en doğrusuydu.

Patrick, peşinde Isabel’le birlikte kayalık bir tepeye doğru yürüdü. Burası genç adamın adada en sevdiği yerlerden biriydi. Bu kayaların üzerinde durup denizi izlemek çok hoşuna gidiyordu. Kendisini dünyanın zirvesinde gibi hissetmesini sağlıyordu bu.

“Normanlar’dan nefret ettiğini biliyorum,” dedi genç kadın. “Ama yaşadıklarınızın sorumlusu ben değilim. Babamın yaptıklarından dolayı beni suçluyorsun.” Kayaların üzerinde küçük bir düzlüğe oturdu. Omuzları düşmüştü.

“Geçen yaza kadar klanı, kardeşim Liam yönetiyordu ve çok da başarılıydı. O öldükten sonra Ruarc da krallık için aday olduğu halde halkım Liam’ın yerini doldurmam için beni seçti.”

“Ya diğer kardeşlerin?”

YASAKLI GELİN

“Bevan’ın böyle bir arzusu hiç olmadı. Özellikle de karısı ve kızının ölümünden sonra. Trahern de Liam’ın yerini almanın benim görevim olduğunu söyledi.”

Isabel’le arasına mesafeye koyarak yere oturdu ve kollarını dizlerine dayadı.

“Aslında sen ve ben sandığından daha çok benziyoruz. İkimiz de kendi kanderimizi kontrol edemiyoruz.”

Isabel, bu konuşmanın gidişatını sevmemişti. “Ben böyle bir yaşam tarzını kabul etmiyorum. Herkes yaşamını istediği yönde şekillendirme gücüne sahip. Sen bile.”

“Ben bir kralım. Gücüm halkıma ait.”

“Sen bir kraldan çok uşak gibisin.”

“Haklı olabilirsin. Ama onlara yardım etmek için ne gerekiyorsa onu yapıyorum.” Yerden küçük bir taş aldı.

“Peki, ben ne yapabilirim?” diye sordu Isabel.

Patrick, taşı denize doğru fırlattı ve omuzlarını silkti. “Şimdilik Sosanna ile ilgilenabilirsin.”

“Ya sonra?” Patrick’in gizlediği bir şeyler varmış gibi bir hisse kapılmıştı.

Genç adam ayağa kalktı ve sırtını ona döndü. “Isabel, burası sana uygun bir yer değil. Bu evliliği yok sayamam, insanlarımin hayatı bu evliliğe bağlı çünkü. Ama baban festival sonunda buradan ayrılan kadar yanımda yer alırsan, istediğin şeye kavuşman için gerekeni yaparım. Sana saygı ve özen gösterecek bir adamla evlenip yuva kurmanı sağlarım.”

Bu Patrick’ten duymayı beklediği en son şeydi. Evliliklerini iptal etmekten mi bahsediyordu? En azından ona neden dokunmadığını açıklıyordu bu. Daha önceden olsa mutluluktan dans ediyor olurdu ama şimdi içi acıyordu.

Kollarını bedenine doladı. “İstediğin bu mu?” diye sordu alçak sesle. “Benden kurtulmak mı?”

Gri gözler genç kadının yüzünde dolaştı. “Bu en doğrusu.” Isabel yaklaştı. “Senin de istediğin bu, öyle değil mi?”

MICHELLE WILLINGHAM

“Elbette,” dedi Isabel kendisini zorlayarak. İçindeki fırtınayı Patriek fark etsin istemiyordu. “Ama kilise buna asla izin vermez.”

“İmkânsız değil.”

“İmkânsız gibi bir şey. Babam...”

“O zamana kadar baban da askerleri de gitmiş olacak.”

Tüm yaşadıklarından sonra bu evliliğin yakında sona ereceğini öğrenmenin onu mutlu etmesi gerekirdi ama yerine, bilinmeyen bir geleceğin korkusu sarmıştı içini. Ne yapacaktı? İngiltere’ye mi dönecekti? Yoksa Erin’de mi kalacaktı?

“Ne kadar süre daha karın olarak kalacağım?”

“Kısa kadar.”

“Sonra nereye gideceğim?”

“Nereye istersen.” Uzanıp Isabel’in elini tuttu ve başparmağı ile hafif hafif üzerini okşadı. “Tanıdığım birçok klan reisi, kral var. Bir Norman olmana aldırmayacak birçok erkek var. Sana baktıklarında gördükleri tek şey çok güzel bir kadın olacak.”

Güzel öyle mi? Patriek, Norman kanı taşıması dışında hiçbir şeyle ilgilenmemişti. Onu tanımak için çaba bile harcamamıştı.

“Karşılığında senden istediklerim var,” dedi. “Madem bir süre daha burada yaşayacağım, çeyizimin Ennisleigh’ye getirilmesini istiyorum. Ve bir şey daha.”

“Söyle.”

“Norman askerlerinin ailelerini de getirtmeni istiyorum.” Patrick itiraz etmek için ağzını açtığı anda omzuna dokunarak onu durdurdu. “Önce söyleyeceklerimi bir dinle. Askerler neredeyse bir yıldır eşleri ve çocuklarını görmediler. Eğer ailelerini getirtirsen adamların en azından işbirliğini kazanacaksın.”

“Benden hayatlarını rahat bir hale getirmemi istiyorsun.”

“Evet.”

Patriek’in yüzü öfkeyle karardı ve genç kadın farkında olmadan bir adım geriledi. “Bu adamlar, halkımı öldürdüler Isabel. Onları rahat ettirmek için en ufak bir şey bile yapacak değilim.”

Normanlar’ı asla affetmeyeceği çok açıktı. Belki savaş sona ermişti ama çatışma sürüyordu. Aslında MacEgan klanını ve kralına sırtını

YASAKLI GELİN

dönüp zamanı dolana kadar Ennisleigh'de umarsız bir hayat sürmek en iyisiydi. Ama bu Isabel'e uygun bir davranış değildi. İnsanların ihtiyaçlarına sırtını dönemezdi.

Bir şekilde klan halkını işbirliği yapmaya ikna edip, Normanlar'ın da desteğini kazanırsa belki bir gelişme sağlayabilirdi. O arada, buna değip değmeyeceğini düşünmekten alamadı kendisini.

Daha başlayamadan bitmiş bir evlilik uğruna savaşmak ne kadar doğrudu?

~ Onuncu Bölüm ~

ERTESİ sabah, Patrick ve adamları kale dışında antrenman yapan Normanlar'ı izliyorlardı. Bevan hemen yanında durmuş adamların bütün hareketlerini dikkatle inceliyordu.

"Daha güçlüler," dedi Patrick. "Ama daha yavaşlar. Zırhları hareketlerini yavaşlatıyor."

"Öyle," diye onayladı Bevan. "Ama adamlarımızı üzerlerinde zırhla eğitmemizde fayda var. Ağırlık kas gelişimlerini hızlandırır." Kardeşiyle göz göze geldi. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu. Fazladan ağırlığa alıştıkları takdirde günün birinde çok daha hızlı olabilirlerdi.

"Bunun için yeterli bütçemiz var mı?" diye sordu Bevan.

"Hayır." Adamların her birine zırh yaptırmak ciddi bir masraf gerektiriyordu. Isabel'in çeyizinden değerli bir şeyler çıksa bile Başpiskoposa rüşvet vermek için onlara ihtiyacı vardı.

"Gelinin için ne kadar başlık parası ödedin?"

"Norman ordusunu ağırlamayı ve doyurmayı kabul ettim. Bir kraliçe için bile fazla bir bedel bu."

YASAKLI GELİN

Normanlar'ı izlemeyi sürdürdüler. Patrick daha önce de bu tip eğitümlere şahit olmuştu ama onu asıl endişelendiren adamlarının buna verdikleri tepkiydi. Arkalarına yaslanmış, bir yandan kök birası içerken bir yandan da kendi aralarında şakalaşıyorlardı.

Patrick öfkeyle adamlarına doğru yürüdü. “Onlar gibi dövüşmeyi öğrenmeden ve savaş stratejilerini anlamadan, onları nasıl yenmeyi planlıyorsunuz?”

Ruarc ileri çıktı. “Onları yenmek için stratejiye ihtiyacımız yok. Tek ihtiyacımız bir fırsat.”

Patrick sesini alçalttı. “Ve pek yakında o fırsat elinize geçecek.”

Ruarc alaycı bir şekilde gülümsedi. “Sana inanmıyorum. Sen de onlardan birine dönüşmeye başladın.” Adamlara dönerek sesini yükseltti. “Bir Norman ile evlendi. Şimdi de onların bizden daha iyi savaşçılar olduklarına inanıyor.”

“Daha iyiler,” dedi Patrick hırsla. “Siz oturup bira içerken onlar da da güçleniyorlar.”

“Peki, sen ne yaptın?” diye sordu Ruarc. “Onları bizimle birlikte yaşamaya davet etmek dışında hiçbir şey. Bizim yemeğimizi yiyorlar, erzaklarımızı kullanıyorlar ve şimdi de onlar için evler inşa ediyorsun.”

“Burada uzun süre kalmayacaklar,” cevabını verdi Patrick hiç tereddüt etmeden. “Nefretin gözünü köreltiyor.” Ruarc sınırlarını zorluyordu.

“Ben kör değilim.” Ruarc birasının tamamını tek seferde içti. “Ve klan halkının da gözleri açılmaya başladı. Onlar da seni, benim gördüğüm gibi görmeye başladılar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen bir hainsin.”

Patrick kuzeninin yakasına yapıştı ama Ruarc doğrudan boğazına sarılmıştı. Bunun üzerine, kuzeninin zaten yaralı olan bileklerine yapışıp tek bir hareketle onu kendisinden uzaklaştırıp yere yapıştırdı. “Burada gereğinden fazla problem yarattın zaten. Seni buradan sürmem gerekir.”

Adamlar huzursuzca kıpırdandılar. Patrick onların kuşkularını gözlerinden okuyabiliyordu.

MICHELLE WILLINGHAM

“Hadi yap o halde,” dedi Ruarc bileklerini ovarak. “Senin klana nasıl ihanet ettiğini izlemektense buradan ayrılmayı tercih ederim. Hangi kral kız kardeşinin onurunu korumaya çalışan bir adamı hapseder?”

Patrick’in ifadesi daha da sertleşti. Ruarc henüz kız kardeşinin intihar girişiminden haberdar değildi. “Sosanna şimdi güvende.”

“Şimdi mi?” Ruarc’ın bir anda rengi soldu. “Ona ne oldu?”

“Şu anda Ennisleigh’de ve tamamen iyileşene kadar da orada kalacak.”

Ruarc öfkeli bir küfür savurdu. “Durumu ne kadar kötü? Eğer Normanlar...”

“Kardeşin hayatta ve birazdan seni yanına götüreceğim. Isabel onunla ilgileniyor.”

“Sosanna’yı düşmana mı emanet ettin?”

“Sosanna’yı karıma emanet ettim. Şifacıyla birlikte kardeşinin yaralarına pansuman yapıyorlar ve bir an evvel sağlına kavuşması için çabalıyorlar. Sosanna kendi canına kıymaya çalıştı.”

Ruarc’ın öfkesi durulmak yerine daha da artmıştı. Kılıcını çekip çıkarttı. “Eğer beni hapsedemeseydin, onu kurtarabilirdim.”

“Kılıcı yerine koy,” diye uyardı Patrick. “Ayrıca, kız kardeşini kurtardığı için Sör Anselm’e teşekkür etmelisin.”

Kuzenin yüzü daha da gerildi. “Haklısın.” Ses tonu ürkütücü derecede sakindi. “Ona teşekkür etmeliyim,” diyerek Sör Anselm’e doğru yürüdü.

Patrick niyetini anlayıp müdahale etmeye fırsat bulamadan Ruarc Norman şövalyesinin üzerine atıldı. Sör Anselm, saldırıyı kolayca bertaraf etmişti. Ruarc’ın kılıç darbelerine karşısında zorlanmadan kendini savunuyordu. Ruarc ise tam tersine tüm gücünü ve öfkesini ortaya koymuştu.

Sör Anselm, Ruarc’ın her hamlesini kılıcıyla engelliyor ama karşı saldırıda bulunmuyordu. Tek yaptığı kendini korumaktı. Patrick, kuzenin yorgun düştüğünü görebiliyordu. Norman istese kolayca işini bitirebilir bu saçmalığa son verebilirdi ama Ruarc’ı küçük düşürecek bir şey yapmaktan özellikle kaçınıyor gibiydi.

YASAKLI GELİN

Ruarc güçlü bir adamdı ama şövalye muazzam bir savaşçıydı. İki taraftan da adamlar etraflarına toplanmışlardı. Patrick adamlarının Ruarc'ı cesaretlendirici tezahüratlarını duyduğunda gerildi. Norman komutanının yenilmesini ne kadar çok istedikleri gün gibi açıktı. Bütün umutlarını Ruarc'a bağlamışlardı sanki. Amaç bu olmasa da, kılıçların her teması, iki grup arasındaki uçurumu daha da açıyordu. Çok geç olmadan bu kavgaya bir son vermeliydi.

Bevan'ın yanına gitti. "Onları durdurmalıyız."

"Durduramazsın. Bunun için artık çok geç." Kardeşinin ses tonu, onun da Ruarc'ın kazanmasını istediğini gösteriyordu. Bevan da barış istemiyordu, olabileceğine de inanmıyordu zaten.

Patrick kılıcını çekip iki adamın arasına girdi ve kuzenin bir sonraki hamlesini engelledi.

"Yeter," dedi alçak sesle ve komutana döndü. "İyi dövüştün. Sen ve adamların için en iyi kök biralarımızdan göndereceğim." Tekrar Ruarc'a döndü. "Şimdi birlikte Ennisleigh'ye gidiyoruz. Kardeşinin durumunu kendi gözlerinle görebilirsin."

Ruarc'ın gözleri öfke saçıyordu. "Senden bir şey istemiyorum."

"Eğer Sosanna'yı görmek istiyorsan sahile gel." Arkasını dönüp uzaklaşırken adamlarının kendi aralarında homurdandıklarını duydu.

İçlerinden birinin "Onlardan biri olmaya başladı," dedi.

"Ne bekliyordun ki?" dedi bir diğeri. "Bir Norman ile evli."

Patrick birden durup adamlara döndü ve tek tek yüzlerini inceledi. "Yüzüme söylemek istediğiniz bir şey mi var?"

Bir kaç kızırdı ama kimse konuşmadı. Patrick göz temasını kesmeden uzunca bir süre onlara baktı. Bu adamlar için her şeyden vazgeçmişti ve onlar birer bire Patrick'e sırtlarını dönmeye başlamıştı.

Bu insanlar onun ailesi, dostlarıydı ama ondan şüphe duyuyor, ne yapmaya çalıştığını anlamıyorlardı. En kötüsü artık Patrick'e güvenmiyorlardı.

Patrick hızla oradan uzaklaşırken Sör Anselm'in bakışlarını fark etti. Norman şövalyesi sakın bir ifadeyle bir süre gözlerinin içine baktı ardından saygıyla başını eğdi. Bu çok beklenmedik bir şeydi.

Doğrusu, Patrick de hiç istemediği halde Sör Anselm'e saygı duymaya başladığını hissediyordu. Sosanna için yaptıkları bir yana az önce Ruarc'ı kolayca küçük düşürebilir, adamların önünde rezil edebilirdi. Bunun için yeterince güçlü ve tecrübeliydi. Ama sadece kendisini savunmakla yetinmiş, karşı atağa geçmemişti. Ve maalesef Patrick'in gözündeki değeri arttırmıştı.

Kahretsin, bu adamları buradan uzaklaştırması gerekiyordu, onlara saygı duyması değil. Onları tekrar düşmanı olarak görmeye başlamalıydı.

Isabel, kale burcunun çevresindeki yıkık kısımları tamir etmeyi sürdürdü. Bu sefer ona adalı çocuklar da eşlik ediyorlardı. Gerçi erkek çocuklar duvarı yeniden yapmaktan çok birbirlerine taş atmayı tercih ediyorlardı ama genç kadın aldırmadı. Tekrar insanlarla bir arada olmak güzel bir duyuydu.

Isabel onları dinliyor, Annle'in öğrettiği kelimeleri yakalamaya çalışıyordu. Çocuklar konuşma çabalarına başta gülüyorlardı ama sonra ona basit cümleler öğretmeye başladılar.

Öğlen saati güneş adanın üstünde yükseldiğinde Annle'in ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Sosanna nasıl?"

Annle hafifçe omuzlarını silkti, bu bir değişiklik yok demekti. Sosanna birkaç kez gözlerini açmış ama hiç konuşmamıştı. Yüzünde halen korkunun izleri vardı. Sadece karnına dokunup bebeğinin hareketini hissettiğinde biraz olsun sakinleşiyordu.

Annle yavaş ve tane tane konuşarak kalenin girişini işaret etti. Isabel sadece iki kelime anlayabilmişti. Kayık ve adamlar. Ellerini elbisesinin eteğine sildi.

"Patrick mi geldi?"

Annle başıyla onayladı. Isabel girişe baktığında Patrick'in içeri girdiğini gördü. Yanında da koyu renk saçlı bir savaşçı vardı.

Annle bir şeyler mırıldandı. Isabel, söylenenlerden sadece kocasıyla gelen adamın adının Ruarc olduğunu ve Sosanna'nın yakını olduğunu anlamıştı.

YASAKLI GELİN

Adalıların büyük bir kısmı onu selamlamıştı. Onlarla konuşurken bile Patrick'in gözleri genç kadını aramıştı. Yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı.

Isabel, arkasını dönüp işine kaldığı yerden devam etti. Bu sayede Patrick'le karşı karşıya gelmekten de kurtulabilirdi. Ama ümitleri, duvarın üzerine düşen gölgeyle son buldu.

“Sosanna nasıl?” diye sordu Patrick.

“Bu durumda olabileceği kadar iyi. Bebeği hasat zamanı dünyaya gelecek.”

“Lughnasa,” diye mırıldandı Patrick.

“Evet, Lughnasa.” Bu genç kadına babasının hatırlatmıştı. Edwin, kızının bu evlilikten bir çocuk sahibi olacağına inanarak gelecekti. Isabel boğazının kuruduğunu hissetti. Ona ne söyleyeceğini bile bilmiyordu.

“Kız kardeşini görmesi için Ruarc'ı getirdim,” dedi Patrick. “Ruarc kuzenim olur.”

Ses tonuna bakılırsa kuzeniyle ilgili sorunları vardı. “Ondan pek hoşlanmıyor gibisin.”

“Sürekli problem çıkarıyor. Aslında onu uzaklaştırmalıyım.”

“Ama o aileden biri,” dedi Isabel. Kocasının yüzündeki sıkıntılı ifadeyi gördüğünde Ruarc'ın klandaki yerinin onunkinden daha sağlam olduğunu anladı.

“Bu sabalı babana bir haberci yolladım ve çeyizini göndermesini istedim.”

Isabel hafifçe başını salladı ve “Teşekkür ederim,” dedi.

Patrick elini duvarın üzerinde dolaştırdı. “Burada çok iyi bir iş çıkartmışsın.”

“Zamanın çabuk geçmesini sağlıyor.” Yerden bir büyükçe bir taş aldığında Patrick hemen atılıp taşı elinden aldı ve duvarın üzerine koydu. Ellerin kısıcık teması belki onun için bir şey ifade etmiyordu ama Isabel ellerinden vücuduna doğru bir sıcaklığın yayıldığını hissetti.

“Gidip Sosanna'yı gör,” diye mırıldandı.

Patrick tereddütle gözlerinin içine baktı. Isabel içinde kopan fırtınaya rağmen gözlerini kaçırmamıştı ama kocası yanından ayrılır ayrılır

maz titreyen parmaklarını ovmaya başladı. Bu adamı daha yakından tanıyabilmeyi gerçek anlamda karısı olabilmeyi isterdi ama görünen o ki bu asla mümkün olmayacaktı.

Bakışları karşı kıyıya kaydı. Oradaki insanlar Isabel'i asla kraliçeleri olarak kabul etmeyeceklerdi. Onlar kabul etmediği sürece Patrick'in kabul etmesi zaten mümkün değildi.

Ruarc kulübeye girdi. İçerdeki tek ışık taş ocaktaki ateşten yükseliyordu. Kız kardeşi sırtı ona dönük, kolları karnına dolanmış yatıyordu.

Sessizce kardeşine yaklaştı. Onu uyandırmaktan korkuyordu ama yanına geldiğinde boş gözlerle duvara baktığını gördü.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı ama özür dilemenin yetersiz olduğunu biliyordu. Düşmana duyduğu öfke ve intikam gözünü öylesine kör etmişti ki kız kardeşinin içinde bulunduğu durumu fark etmemişti. Vahşetin ve şiddetin sonucu olan bir bebek taşıyordu. "Hepsi benim hatam. Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama bunu birlikte göğüsleyeceğiz."

Sosanna'nın gözleri yaşlarla dolmuştu, Ruarc uzanıp elini tuttu. "Laochre'den ayrılmak ister misin? Seni buradan çok uzak bir yere götürebilirim."

Sosanna başını iki yana salladı. Sessiz gözyaşları Ruarc'ı içini parçalıyordu. Kardeşinin acısını dindirememek onu kahrediyordu.

"Sana yardım edeceğim," diye söz verdi. "Ve o pisliği bulup öldüreceğim."

Genç kadın başım öne eğdi ve hafifçe elini sıktı. Ruarc, her ne pahasına olursa olsun kız kardeşinin intikamını alacağına yemin etti.

Isabel'in kolları, dirseklerine kadar tahta kâsenin içine gömülü, ekmek hamurunu yoğuruyordu. Pişirdiği somunlardan birini masanın üzerinde soğumaya bırakıp yeni bir tane yoğurmaya başlamıştı. Annle, ekmeği mayalamak için özel bir karışım vermişti ona ve Isabel sonuçtan çok memnun kalmıştı.

YASAKLI GELİN

Hırsım almak istercesine yumrukladı hamuru. Aptalın tekiydi. Tüm olanlardan sonra halen Patrick'in kollarının arasında olmanın hayalini kurduğuna inanamıyordu.

Hışım la ekmek hamurunu yoğurmayı sürdürdü. Bir süre sonra hamuru bir top haline getirerek üzerini örttü ve tekrar kabarması için ocanın yanına koydu.

Kulübenin girişinde ayak seslerini duyunca başını kaldırıp baktı genç kadın. Patrick içeri girip kapıyı kapatır kapatmaz bakışları masanın üzerindeki ekmek somununa takılmıştı.

“Ekmeği sen mi yaptın?”

Isabel başıyla onayladı. “Bir parça ister misin?”

Patrick umursamazca omuz silkmişti ama somuna bakan gözlerinde açlık vardı. Isabel, sıcak ekmekten birkaç dilim kesti. Üzerinden buharlar yükselen dilimi ona uzattığında, yüzünde beliren çocuksu ifadeye pölmemek için kendisini zor tuttu genç kadın.

Patrick, ekmekten ilk ısırığını aldığı anda zevkle gözlerini yumdu. Sanki hayatının en güzel anını yaşıyormuş gibi bir ifade belirmişti yüzünde. Anlaşılan kocası taze ekmeği diğer erkeklere oranla daha fazla seviyordu.

Patrick büyük bir zevkle dilimin tamamını yedikten sonra ona doğru bir adım attı.

“İyi olmuş mu?”

“Bugüne dek yediklerimin en iyisi.” Bakışları tekrar masanın üzerindeki somuna kaydığında Isabel, başını çevirip gülümsemesini gizledi.

“Eğer istersen daha çok var.”

Patrick'in yüzünde beliren gülümseme, Isabel'i çok hazırlıksız yakaladı. Yakışlı olmanın yanı sıra baştan çıkarıcı bir çekiciliği vardı. Patrick MacEgan, Isabel'in başını döndürüyordu.

Patrick ekmeğe uzandığında onu durdurdu. “Ama bir bedeli var.” Aslında bunu söylemeyi düşünmemişti. Ne bedel biçeceğini bile bilmiyordu. Ondan ne isteyebilirdi ki? Bir öpücük daha mı? İstese ne olacaktı? Patrick onu bir kez daha geri çevirecekti.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Patrick boğuk bir sesle.

MICHELLE WILLINGHAM

Isabel, beni öp demeyi istiyordu ama cesaret edemedi. Sessizlik uzadığında Patrick ona iyice yaklaştı ve tekrar sordu.

“Bedel olarak ne istiyorsun Isabel?”

Ses tonundaki bir şeyler her nedense Isabel’i kestiği dilimlere bakmaya itti. Onun çoktan bir dilim daha aldığını fark etti. Patrick şeytani bir gülümsemeyle ekmekten bir ısırık aldı.

“Hile yaptın.”

“Elbette hile yaptım.” Dilimden bir parça koparıp Isabel’in ağzına verdi. “Ama bak seninle paylaşıyorum.”

Isabel bir yandan lokmasını çiğnerken bir yandan da kötü kötü kocasına bakıyordu. Arzularını dile getirememişti. Belki de böylesi en iyisiydi.

~ On Birinci Bölüm ~

AKŞAM, geceye döndüğünde Patrick artık gitme zamanının geldiğini biliyordu. Isabel onun için bir yemek hazırlamış, yemekten sonra da satrançta ona meydan okumuştı.

“Artık gitmeliyim,” dedi pelerinine uzanarak.

“Tekrar kaybetmekten korkuyorsun değil mi?” diye sordu Isabel dalga geçercesine. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Patrick ona uyarı dolu bir bakış attı. Birçok adamını huzursuz eden bakışına Isabel’in tepkisi alayla gülümsemek olmuştu.

Bu kadarı da fazlaydı. Tekrar tabureye oturdu. “Sadece bir oyun.”

Isabel’in gülümsemesi genişledi. “Kaybetmeye hazır olun Kral Patrick.”

“Bu sefer değil.” Taşları yerleştirmeye başladı. Bu kez beyazları seçmişti. Piyonlardan biri elinde satranç tahtasına vurarak hamlesine karar vermeye çalışıyordu.

“Bu seferkinde bir de iddia olsun,” dedi Isabel.

Patrick bu fırsatı kaçırmak istemedi. “Tamam. Eğer kaybedersen bütün bir gün boyunca senden istediğim her şeyi yapacak, talimatları itirazsız yerine getireceksin.”

Isabel sıkılmış gibi gözlerini devirdi. “Beni bu oyunda gerçekten yenebileceğini düşünüyorsan inan bana çok yanılıyorsun.” Başından örtüsünü sıyrıp aldı ve ensesinde topladığı saçlarını açarak omuzlarından aşağı döktü.

“Hani olur da şans eseri kazanırsan, ne istiyorsun?”

Isabel’in yüz ifadesi yumuşadı. “Benimle kalmanı istiyorum. Kocamla bir gece geçirmek istiyorum.”

Sözleri, Patrick’in içindeki arzuyu alevlendirmişti. Kasıklarının sızladığını hissetti. “Seninle aynı yatağı paylaşamam Isabel.”

“Geceleri burası çok ıssız oluyor, kendimi yalnız hissediyorum,” diye itiraf etti Isabel. “Ayrıca yatağımı paylaşmak zorunda değilsin. Sadece bana eşlik etmeni istiyorum.”

Patrick, piyonlardan birini ileri sürdü. Isabel’le yalnız bir gece geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Bedeni ve aklı farklı şeyler talep ederken bu çok tehlikeli bir riskti. Yine de “Öyle olsun,” dedi.

Isabel, şalını omuzlarından aşağıya sıyrıp kenara koydu ve sonra dönüp bir dilim ekmek kesti. Satranç tahtasının üzerine doğru eğilerek ekmeği ona uzattığında Patrick’in bakışları göğüslerine takıldı. “Biraz ekmek ister misin?”

“Hile yapıyorsun,” diye homurdandı ama yine de ekmeği aldı. Bu güne dek yediği en lezzetli ekmekti çünkü.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Gülümsemesini zorlukla bastırıyordu Isabel. Hamlesini düşünürken alt dudaklarını dişlemeye başladı. Başta bunu farkında olmadan yaptığını düşündü Patrick ama sonra dudaklarının üzerinde dolaşan dilini gördüğünde art niyeti anladı. Isabel oyunu kazanmak için gerçekten de hile yapıyordu. Vücudunu kullanarak Patrick’in dikkatini oyundan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kendi kazdığı kuyuya düştüğünü fark edince kendisini nasıl hissedecekti bakalım.

“Burası çok sıcak oldu,” diyerek tuniğini üzerinden sıyrıp çıkardı ve belden yukarısı çıplak, hamlesini yapıp Isabel’in atını aldı.

YASAKLI GELİN

Isabel'in gözleri irileşti ama kendisini toparlaması kısa sürmüştü. Elbisenin önündeki bağcıkları gevşetti. Filini, Patrick'in yolundan çekti ve kumaşı biraz aşağı sıyırarak tek omzunu açığa çıkardı.

"Bu yolla kazanamazsın." Siyah vezire göz koymuştu ve karısı üzerinden başka ne çıkarırsa çıkarsın umurunda değildi o, veziri alacaktı.

"Şah!"

Kahretsin. Patrick farkına bile varamadan Isabel şahını köşeye sıkıştırmıştı. Son bir gayret şahı kaçırdı. Birkaç hamle sonra durumu kurtarmış hatta Isabel'in şahını sıkıştırmıştı.

"Hamle sırası sende," dedi.

Isabel ayağa kalktı. "Susadım. Bir bardak bira ister misin?"

"Oyunu bitirmeni istiyorum. Kazanmak üzereyim."

Isabel umursamaz bir tavırla omuz silkti ve kendisine bir bardak bira doldurdu. Birasını yavaş yavaş yudumlayarak satranç tahtasının önünde yere oturdu. Parmaklarıyla elbisesinin bağcıklarını daha da gevşetti.

"Elbisen üzerinde kalıyor," dedi Patrick dişlerini sıkarak. *Oyuna konsantre ol*, diye uyardı kendisini. Ama kahretsin ki artık kazanmak umurunda değildi. Geceyi, Isabel'le öpüşerek geçirmeyi kazanmaya tercih ederdi.

"Şah mat." Geriye yaslanıp içtenlikle gülümsedi genç kadın.

Kahretsin, bunu nasıl başarmıştı? Kurtuluşu yoktu, oyunu Isabel kazanmıştı. Yine.

Patrick, satranç tahtasını kenara iterken taşlar etrafa saçılmıştı ama aldırmadı. Isabel'in belini kavrayıp hızla kendisine çekti ve son bir saatte ona işkence eden dudaklara yapıştı. Dudaklarının tadı yaptığı ekmekten bile güzeldi.

Isabel'in elleri yavaşça göğsünü okşamaya başladığında irkildi Patrick. Ellerini tuttu ve bininci defa onun bir Norman olmasına lanetler okudu. Onu yatağında istiyordu, vücudunun her köşesini tanımak, sevmek istiyordu.

Bu sadece işleri karıştırdı. Bakire olduğu takdirde başpiskopos evliliğin iptaline ikna etmek daha kolay olurdu.

Büyük bir pişmanlıkla geri çekildi Patrick. "İyi geceler *a stor*."

Isabel sersemlemiş gibi bakıyordu. Kendisi gibi arzu fırtınasına kapılmıştı o da. Ama o anda Patrick daha önemli bir şey fark etti. Ona Galcede sevgilim anlamına gelen *a stor*, diye hitap etmişti. Tanrıya şükür Isabel Galce bilmiyordu.

Isabel hafifçe başını sallayıp “İyi geceler,” dedi.

Patrick şiltelerden birine uzanarak ona sırtını döndü. Isabel’in tenini teninde hissetmek için yanıyordu. Karısının diğer şilteye uzandığını duyuncaya kadar soluğunu tuttuğunu fark etmemişti. Gözlerini yumup uyumaya çalıştı ama saatler sonra bile halen son oyunu oynamayı kabul ettiği için kendisine küfrediyordu.

Şafağın ilk ışıkları kulübenin içine dolarken Patrick yattığı yerden doğru Isabel’in bir süngerle yüzünü ve boynunu yıkamasını izliyordu. Saçları beline kadar uzanıyordu ve üzerinde sadece içliği vardı. Su damlalarının boynundan göğüslerine akmasını izlemek tam bir işkenceydi ve Patrick’in bedeni anında tepki vermişti. Saçlarını kenara itip ensesini öpmek ve onu yatağa sürükleyip saatlerce sevmek istiyordu.

Bunun yerine hızla yerinden kalktı ve kendini kulübeden dışarı attı. Soğuk suyla yüzünü yıkayarak arzularını bastırmaya çalıştı. Soğuk havanın etkisiyle kısa sürede toparlamıştı kendisini. İçeri geri dönüp üzerini giydi, bir an evvel adadan ayrılmazsa, pişman olacağı bir şey yapmaktan korkuyordu.

Laochre’ye dönmek için kaleden çıkmak üzereyken karşı kıyıdan gelen çan sesini duydu. Anakaradan yükselen dumanlar tek bir şeyi işaret ediyordu. Patrick bir küfür savurup koşmaya başladı.

“Neler oluyor?” diye seslendi Isabel hemen arkasından.

“Kaleye saldırı var. O’Phelanlar olmalı. Ne zamandır fırsat kolluyorlardı.”

“Nasıl yardım edebiliriz?”

“Burada kal. Ruarc ve ben hallederiz.” Kuzenin onlara doğru koştuğunu gördü. Birlikte tekneyi hızla suya indirdiler. Az sonra anakaraya doğru yola çıkmışlardı bile.

Isabel öylece durup kocasının arkasından bakarken adalılardan bazıları mızrak ve başka silahlarla birlikte adanın kayalık tarafına yönel-

YASAKLI GELİN

di. Az sonra grup teknelerle denize açılmıştı. Isabel bütün sahili dolaştığı halde tekneleri nerede sakladıklarını bulamamıştı. Ama artık öğrenmişti.

Patrick ve Ruarc, karşı kıyıya çıkarlarken Isabel, ilk kez onun için gerçekten korktuğunu hissetti. Ne kadar aptaldı. Her şeye rağmen Patrick'in yaralanabileceği düşüncesi bile kanını donduruyordu.

Önceki gece, umduğu gibi sonuçlanmamıştı ama artık bir şeyden emindi. Patrick, onu kesinlikle arzuluyordu. Anlayamadığı şey, neden halen Isabel'i kendisinden uzak tuttuğuydu. Onu bir MacEgan olarak kabul etmesi için kocasını ikna etmenin tek bir yolu vardı, bunun için savaşmak.

Hızla kaleye yürüdü ve tereddüt dahi etmeden silahları tuttukları kulübenin kapısını açtı. Savaş baltaları, kılıçlar, mızraklar, oklar ve bıçaklar duvara sıra sıra dizilmişti. Isabel, silahları inceledikten sonra oku almaya karar verdi. İngiltere'den ayrıldığından beri yaya elini sürmemişti ve adalılar silah kullanabildiğini biliyordu.

O sırada Annle girdi içeri. "Hayır," dedi İrlandaca ve peşinden öfkeyle bir şeyler söyledi. Isabel, tek kelime bile anlamamıştı.

"Bunu kullanabilirim," dedi Isabel oku işaret ederek. "Kocamın kalesi saldırıya uğrarken burada oturup beklemeyeceğim."

Adamların savaş çılgınlıkları, atların ve ürkmüş sığırların seslerini bastırıyordu. Patrick, Ruarc ile birlikte hızla kaleye doğru koştu. O'Phelan klanının reisi ve bir düzine adamı kale duvarlarının dışında beklerken diğer adamları MacEgan'larla çatışma halindeydi.

Gün ışığında, göz göre göre sığırlarını çalmaya kalkışmışlardı. Zamanında kendi adamları da diğer klanlardan sığır çalmıştı ama bunu hep gecenin karanlığında yapmışlardı. O'Phelanlar'ın bu yaptığı büyük bir hakaretti. Resmen, karşılarında onları engelleyecek bir güç olmadığını göstermeye çalışıyorlardı.

Mesafeyi hızla kapatmışlardı. Düşmanla aralarında sadece bir sıra ağaç vardı. Ruarc'a sessiz olmasını işaret etti. Kısa bir süre için çatışmalarını bir kenara bırakabileceklerini umuyordu. Karşılarında ortak bir düşman vardı.

Bevan'la Treharn'ın bir avuç adamla birlikte çarpıştığını gördü. Sör Anselm ve askerlerinden iz yoktu. Güçlerini birleştirseler, zafer kesinlikle onların olacaktı. Sör Anselm'in onların yanında yer alıp O'Phelanlar'a karşı savaşıacağına inanmıştı ama ne kadar yanıldığı ortadaydı. Norman komutanına karşı hissettiği tüm olumlu duygular bir anda uçup gitti.

Ruarc, O'Phelanlar'a sağdan saldıracağı işaretini verdi. Bunun üzerine Patrick sola doğru harekete geçti. Gırtlğından yükselen öfke dolu bir haykırıyla O'Phelanlar'dan birine saldırdı.

Az sonra klan reisi Patrick'in üzerine atılmıştı. Kılıç darbesini kendi kılıcıyla engelledi.

“Gözlerimiz seni aradı Kral Patrick. Adamlarının arkasına mı saklanmıştın yoksa?”

“Bu savaşı istediğinden emin misin?” diye sordu Patrick öfkeyle. “Norman askerleri kaledeler.”

“Artık sizin için savaşıyorlar öyle mi?” Donald alaycı bir gülüşle etrafına bakındı. “Peki, şimdi neredeler?”

Patrick içinde taşan öfkeyle kılıcını savurdu. Düşmanına karşı kılıcını kullanabilmek bir bakıma iyi gelmişti. İleriye doğru atıldı. Donal O'Phelan'm keskin kılıcının darbesini kolunda hissettiğinde bile dengesini yitirmedi. Kolundan aşağı kanlar akarken Patrick güçlü bir kılıç darbesiyle reisi geri savurdu. Donal O'Phelan, homurdanırken Patrick sakince adamın saldırmamasını bekledi.

O sırada Donal'm omzuna bir ok saplandı. Reis acıyla haykırırdı. Benzer bir haykırış eline ok saplanan adamından yükseldi hemen sonra bir başkasından.

Patrick, okları atanın kim olduğunu bilmiyordu ama bu avantajı değerlendirdi. “Bir sonraki ok kalbini hedef almadan topraklarımızı terk et.”

Reisin yüzü karardı. “Nasıl bir korkak ağaçların arkasına gizlenip saldırır?” Ağaçlık alana dönüp bağırdı. “Kendini göster.”

Ağaçların arasından bir kadın görüldü. Yayı gerilmiş, oku fırlatılmaya hazır bekliyordu. Yüzü pelerinin başlığıyla gizlenmiş olmasına

YASAKLI GELİN

rağmen Patrick o korkunç kahverengi elbiseyi tamdı. Bu ancak Isabel olabilirdi.

Karısının boğazını sıkmak istiyordu. Hayatını nasıl böyle riske atabilirdi. Düşman onu eline geçirse kadın olsun ya da olmasın hiç tereddüt etmeden öldürürdü.

“Sen de kimsin?” diye sordu Donal O’Phelan.

Isabel pelerinin başlığını indirerek Patrick’e işkence edercesine altın rengi saçlarıyla yüzünü açığa çıkardı. “*Ta se Isabel MacEgan.*”

Karısının İrlandaca konuştuğunu duyunca Patrick şaşkına döndü. Buraya geldiğinde Isabel tek kelime İrlandaca bilmiyordu. Ne zaman öğrenmeye başlamıştı?

Tam o sırada asıl gözden kaçırdığı şeyi fark etti. Isabel kendisini MacEgan olarak tanıtmıştı. Yanlış olduğunu bildiği halde Patrick bundan tuhaf bir biçimde memnuniyet duydu ve göğsü gururla kabardı. Birçok kadından daha büyük cesaret gösterip, onlardan biriymiş gibi düşmanın karşısına çıkmıştı.

Patrick kendini o ana odaklanmaya zorladı ve Donal O’Phelan’a döndü. “O benim karım,” dedi ifadesiz bir sesle. “Eğer bir sonraki oku kalbine yemek istemiyorsan gitmelisin.” Isabel tereddütsüz onu vuracakmış gibi büyük bir güvenle konuşmuştu ama aslında karısının ne yapacağı konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Donal O’Phelan bakışlarını Isabel’e dikti ve öfkeyle homurdandı. Bakışlarını bir an olsun ondan ayırmadan omzundaki oku kavradı ve gözüne bile kırpmadan çıkarıp kıldı. Yarası fena halde kanadığı halde atına binip adamlarına kendisini takip etme emri verdi. Ancak Donal ve adamları gözden tamamen kaybolunca rahat bir nefes alabildi Patrick.

“Kaleye git ve herkes iyi mi kontrol et,” dedi Patrick, kuzenine. “Biz birazdan geliriz.”

Korku ve öfkeden midesi düğüm düğümdü adeta. Isabel’e teşekkür mü etmeliydi yoksa onu cezalandırmalı mıydı bilemiyordu. Ama sadece yanına gelmesini işaret etmekle yetindi.

Düşüncesizliği onlara çok şeye mal olabilirdi. Yaralanabilir hatta ölebilirdi. Öldüğü takdirde klan, bugüne dek yaşadıklarından çok daha

büyük bir vahşet yaşayabilirdi. Bir an için öfkesi korkusundan ağır bastı.

Isabel, yanma geldiğinde yayını indirdi ve endişeyle sordu. “Kimse yaralandı mı? Sürü ne durumda? Kayıp var mı?”

Patrick uzanıp karısının elinden silahını almak için uzandı. “Bu sana ait değil.”

Isabel, yayı sımsıkı kavradı. “Adadaydı, bu durumda bana ait oluyor.”

“Sana gelmemeni emrettim. Güvenli değildi.”

“Gözden uzak durdum,” dedi genç kadın inatla. Bu davranışının nelerle yol açabileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu ve bu yüzden de bir hata yaptığına inanmıyordu.

“Gelmemeliydin.” Isabel’in bileğini sımsıkı kavradı.

“Ama ona engel oldum değil mi?”

“O’Phelan klanının reisini küçük düşürdün. Bu yaptığını kolay kolay unutmayacaktır.”

“O halde buralara kadar gelip sürüyü çalmaya kalkışmamalıydı. Bunu hak etti.” Bileğini kocasının elinden kurtarmaya çalıştı ama genç adama daha da sıkı tuttu.

“Hiçbir yere gitmiyorsun.” Bu gece Laochre’de kalacaktı Isabel. En azından böylece gözü üzerinde olurdu.

Isabel, Patrick’in yatak odasını ilk kez görüyordu. Karyolanın üzerinde koyu mavi bir örtü vardı. Pencerenin önündeyse küçük bir masa ve sandalye duruyordu. Isabel masaya yaklaştığında ahşabın üzerindeki inanılmaz güzellikteki oymaları fark etti. Böyle bir sanat şaheseri yaratmak yıllar sürmüş olmalıydı.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordu merakla.

“Büyük babam yaptı.” Gurur duyduğu sesinden anlaşılıyordu.

Isabel sandalyeye oturdu ve Patrick’le göz göze gelmemek için oymaları incelemeye başladı. Kocasının onu neden yatak odasına getirdiğini bilmiyordu ama gergin ifadesi Isabel’i huzursuz ediyordu.

Köşesinde gri beyaz, büyük bir kedinin uyuduğunu fark edince gülmüsedti. “En azından bu gece fareler için endişelenmeyeceğim.”

YASAKLI GELİN

Patrick ciddiyetini koruyordu. “Endişelenmen gereken çok daha farklı şeyler var.” Boy gösterisi yaparcasına hemen yanında durup genç kadına tepeden baktı.

Isabel sırtını dikleştirdi. Ondan korkmadığını görsün istiyordu.

“Hadi başla. Öfkeli olduğunu biliyorum. Müdahale etmenin bana düşmediğini ve buraya ait olmadığımı söyle de rahatla.”

“Emirlerimin gereksiz olduğuna inanıyor gibi görünüyorsun.”

Isabel sandalyeden kalktı. “Ben çocuk değilim Patrick. Kendi kararlarımı kendim veririm. Yardıma ihtiyacınız olduğuna inandım ve yardım ettim.”

Patrick’in yüz hatlarında en ufak bir yumuşama dahi olmamıştı. “Yaralanabilirdin. Bu kabul edilemez.”

Isabel şüphe dolu bir bakış attı. “Adamlarını bir kadın kurtardığı için öfkeliisin sadece.” Patrick’in onun için endişelendiğine inanacak değildi.

“Ya hedefi kaçırsaydın.”

“Asla hedefi kaçırmam.”

“Yaptığın çok tehlikeliydi. Emirlere uyma konusunda sorunun olduğuna göre cezalısin. Bütün bir gün ve bir gece bu odadan dışarı çıkmayacaksın. Ben izin verene kadar burada kalacaksın.”

Isabel bundan hiç hoşlanmamıştı. Biraz vakit kazanmak için konuyu değiştirdi. “Yaralısın. İzin ver yarana pansuman yapayım.”

“Önemli bir kesik değil. Ve adamlarımla konuşmam gerek.”

“Canını yakacağımın mı korkuyorsun?” diye sordu sonra elinden tutup onu yatağa götürdü. “Otur. Nazik davranacağıma söz veriyorum.”

Patrick, ona inanmış görünmüyordu. Tersine bunun imkânsız olduğunu düşünüyor gibiydi. Onu yavaşça iterek oturmaya zorladı genç kadın.

“Ne yapıyorsun Isabel?”

“Vakit kazanmaya çalışıyorum,” dedi Isabel dürüstçe. “Yaranın pansumanını bitirdiğimden bana emir vermeyi sürdürebilirsin.”

Patrick suratını buruşturdu ve sonra yaralı kolunu uzattı. Isabel, koltundaki deri kolçağı çıkardıktan sonra yaranın sandığı kadar derin olmadığını fark etti. Dikiş atılmasına bile gerek yoktu.

“Göründüğü kadar kötü değil.” Su getirmek için geri çekiliyordu ki Patrick birden uzanıp onu kendisine çekti bacaklarının arasına hapsetti.

“İrlandacayı ne zaman öğrendin?” diye sordu boğuk bir sesle.

“Annle yardım ediyor. Henüz fazla bir şey bilmiyorum.”

Gümüş grisi gözler, gözlerine dikilmişti. İrlanda’daki en güçlü adamlardan biriydi. Her bakışıyla bedenini alev alev yakan yakışıklı bir kraldı ve Isabel onun tek bir dokunuşu için çıldırıyordu.

Yine de kendisini geri çekilmeye zorladı. “Gidip su getireyim.”

Telaşla ondan uzaklaştı. Patrick neden ona bu şekilde bakıyordu? Evliliklerinin sürmesini istemediğini açıkça söylediği halde neden halen onu arzularmış gibi bakıyordu?

Kendine gel, dedi içinden. Bir kez daha onun büyüüne kapılıp kendisini utandırmamalıydı. Konsolun üzerindeki sürahidenden küçük leğene su doldurdu ve kocasının yanına döndü.

Patrick diğer kolundaki kolçakla birlikte tuniğini de çıkarmıştı. Belden üstü çıplak yatağın üzerinde oturmuş onu izliyordu.

Leğeni bir kalkan gibi karnına dayayarak sarıldı. Önlüğünün eteğini suya batırıp kanı temizleye koyuldu.

“Kıyafetini mahvedeceksin.”

“Bu elbiseyle önlüğün yandığını görmekten çok mutlu olurum,” diye cevapladı. “Ama ne yazık ki giyecek başka bir şeyim yok.” Kanı temizlemeyi bitirip önlüğü bir kenara koydu.

“Yok mu?” Sesi boğuk ve baştan çıkarıcıydı. Ayağa kalkıp ona yaklaştığında Isabel, kocasının arzusunun kanıtı olan sertliğini hissetti.

Isabel’i kollarının arasına alıp iyice kendisine çekti. Teninin sıcaklığı genç kadının aklını başından alıyordu.

“Yapma,” diye fısıldadı. Patrick’in dudakları sadece bir nefes uzaklıktaydı.

“Seninle bir bütün olmamı engelleyen tek şeyin damarlarındaki Norman kanı olduğunu bilmelisin. Eğer İrlandalı olsaydın, şu anda yatakta uzanıyor olurdun. Ben de içinde olurdum.”

Patrick’in sözleri genç kadını şok etmişti. Daha bunun şokunu atlatmadan dudaklarını, dudaklarının üzerinde hissetti. Yavaşça ve inanılmaz bir yumuşaklıkla Isabel’in ağzını keşfe çıkmıştı.

YASAKLI GELİN

“Eğer İrlandalı olsaydın, bu elbiseyi üzerinden çıkartırdım.” Elleri yukarı kayıp göğüslerini avuçladı. Başparmaklarıyla göğüs uçlarını okşuyordu. “Seni ağzımın içine alırdım ve diğer her şeyi unutmanı sağlardım.”

Daha önce hiçbir erkek tarafından bu şekilde öpülmemişti. Hiçbir erkek ona bu şekilde dokunmamıştı. Dili ağzının içini keşfetmeye başladığında Isabel hissettiği arzunun şiddetiyle sarsıldı.

Sonra birden Patrick’in öpüşü değişti. Sert ve buyurgan bir hal aldı. Kalçalarını kavrayıp Isabel’i kendisine çekti ve sertliğini kasıklarına dayadı.

Isabel arzuyla kıvranıyordu, anlayamadığı bir açlık tüm bedenini etkisi altına almıştı. Bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissetti ve Patrick’e lanetler yağdırmak istedi.

Sonunda kocasının amacını kavramıştı. Emire karşı gelmesinin cezasıydı bu. Onu deli gibi arzulamak ve tatmin edilmeden bir kenara bırakılmak.

“Ama İrlandalı değilim,” onu kendisinden uzaklaştırmayı zor da olsa başardı. Dizleri titriyordu. Yere düşmekten korkarak yatağın üzerine oturdu.

“Olmadığına sevinmelisin,” dedi Patrick ve başka hiç bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Isabel onu odaya hapseden kapının kilitlendiğini duydu. Titrek bir soluk alarak kendisini yatağa bıraktı.

~ On İkinci Bölüm ~

PATRICK, gece odasına çok geç bir saatte döndü. Isabel'i kendi yatağının üzerinde kıvrılmış uyurken gördüğünde içi bir kez daha arzuya doldu. Ona duyduğu ihtiyaç öylesine şiddetliydi ki canını yakıyordu.

İşlerin bu noktaya gelebileceği hiç aklına gelmemişti. Isabel, Ennisleigh'de kendi hayatını yaşarken, Patrick de kendi işlerine bakacaktı. Plan gayet basitti, evlilikleri iptal edilene kadar Isabel Patrick'ten ve klandan uzakta adada yaşayacaktı.

Bunun yerine Isabel onlar için savaşmıştı. Adada kalmasını emrettiği halde o kalkıp buraya gelmiş ve O'Phelanlar'ın reisini okla vurmuştu. Onun böyle bir becerisi olduğunun farkında bile değildi ama kollarının üst kısmına dikkatle baktığında sık sık antrenman yapan birinin güçlü kaslarına sahip olduğunu görebiliyordu. Reisi öldürmek için değil yaralamak için nişan aldığı açıktı. Üstelik o kargaşanın ortasında yanlışlıkla onlardan birini vurmayacağından emin olacak kadar da kendisine güveniyordu.

YASAKLI GELİN

İnsanlar, Patrick’i çok nadir olarak şaşırtabilirlerdi. Isabel ise bunu çok sık yapıyordu. Çatışmadan zaferle çıkmalarını sağlamanın yanı sıra bir de İrlandaca konuşmuştu. Onun dudaklarından kendi dilini duyabileceği hiç aklına gelmemişti.

Yatağın üzerine oturmak üzereyken durdu. Isabel’in görüntüsü, yatağa yanına uzanıp ona sarılmak istemesine neden oluyordu. Ama yanında uyumaya cesaret edemezdi. Direncinin kırılmak üzere olduğunun farkındaydı onunla sevişmekten başka bir şey düşünemez hale gelmişti.

Yeminini bozamazdı. Isabel’i ne kadar çok arzulasa da onu hamile bırakma riskini göze alamazdı. Yatağın yanındaki sandalyeye yığılınca oturma pozisyonunu yumdu ve Isabel’in cazibesine karşı koyabilecek kadar güçlü olabilmeyi diledi içinden.

Tek bir kişi bile ne planladığını fark ederse, bu sonu olurdu. Ruarc atını hızla sürerken, soğuk rüzgâr yüzüne çarpıyordu. Ortadan kaybolduğu fark edilmeden geri dönmesi gerekiyordu.

Korku ve heyecandan son derece gergindi. Bu yapmak istediği en son şeydi ama gerekliydi. Artık kralına güvenemezdi. Patrick, Normanlar’ı kalenin dışında tutmayı başaramamıştı ve bu yüzden de kardeşinin onuru lekelenmişti.

O’Phelan arazisine ulaştığında biraz yavaşladı. O’Phelanlar’ın düşmanları olduğu inancıyla yetiştirilmişti. Asla güvenilmemeliydi. Birçok defa onlara karşı savaşmış, yara bile almıştı. Ama şimdi onların yardımına ihtiyacı vardı.

Yüreği suçluluk duygusuyla ağırlaştı. Sosanna kendi canına kıymak istemişti ve Ruarc bunun için kendisini suçluyordu. Kız kardeşini koruyamamıştı.

İkisi kardeşten de öteydi, çok yakın arkadaşlardı. Yıllar önce bir anlaşma yapmışlardı. Sosanna onun için bir gelin adayı seçmişti, Ruarc ise Liam MacEgan’ın kardeşi için iyi bir koca olacağına karar vermişti. Ama sonunda ikisi de evlenmemişti. Yaşananlardan sonra Sosanna’yla ilgilenecek birini bulmadan evlenmesi mümkün değildi.

Kardeşi, Norman işgali sırasında hamile kalmamıştı. Her ne oluyorsa önceki kış olmuştu. Savaşta yenilgiye uğradıktan çok sonra.

Sosanna'nın suskuluğunun tek bir açıklaması vardı. Ona tecavüz eden kişi, kalede yaşayan Normanlar'dan biriydi ve zavallı son birkaç aydır her gün o pislikle yüz yüze gelmek zorunda kalmıştı.

Ama kimdi?

Sosanna söylemeyi reddediyordu. Ruarc'm seçeneği kalmamıştı, Normanlar'dan tamamen kurtulması gerekiyordu ama bu o kadar kolay olmayacaktı. Kral Patrick onlardan biriyle evlenmişti.

O'Phelanlar'm reisi Leydi Isabel'in yaptığı şeyden dolayı intikam isteyecekti. Bu da Ruarc'ın işine geliyordu.

Atını kalenin girişine doğru sürdü ve bekledi. Nöbetçilerin onu fark etmesi birkaç saniye aldı ve biri ona doğru bir ok fırlattı. Ruarc kalkanını kaldırarak kendisini korudu. Bunun sadece bir uyarı atışı olduğunun farkındaydı ama bu ziyaretin onun yararına sonuçlanması için dua etti.

Kalkanını ve elini havaya kaldırıp kale kapılarından içeri girdi. Adamlardan bir kaç silahlarını çekmişlerdi ama Ruarc reisin kulübesine dikmişti bakışlarını.

Biri onu yumruklamayı denedi ama bileğinden yakalayıp adama baktı. "Hemen burada bileğini kırabilirim ve sen de bir daha silah kullanamazsın." Adamın rengi atmıştı. Ruarc sesini yükseltti. "Reisiniz Donal O'Phelan'la konuşmak için geldim."

Birkaç dakika sonra büyük taş kulübenin kapısı açılmış ve reis dışarı çıkmıştı. Yarasını gizlemek için omzuna mavi bir pelerin atmıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu memnuniyetsiz bir tavırla.

"Sana bir teklifim var ve bunu seninle özel olarak konuşmayı tercih ederim."

"Her neyse burada söyle. Eminim teklifin adamlarımın da ilgisini çekecektir."

Ruarc, kendinden emin bir tavırla reisin gözlerinin içine baktı. "Kuzenimin tahttan indirilmesini istiyorum. Normanlar kalemizin içine sızdılar ve onları sürecektir askeri güce sahip değiliz. Senden yardımını istemek için geldim."

"Ve seni yeni kral yapmam için öyle değil mi?

YASAKLI GELİN

Ruarc bir şey söylemedi. Kral olmayı elbette istiyordu. Patrick kılıç kullanmakta ondan daha becerikli olmasa, yerine Ruarc kral olabilirdi. Üstelik tahta çıktığından beri her gün antrenman yaptığı için daha da ustalaşmıştı. Ve Ruarc ikinci sırada olmaktan hiç haz etmiyordu.

Ama en azından klana sadakatin ne demek olduğunu biliyordu. Asla Patrick gibi korkakça davranmaz, Normanlarla pazarlığa oturup bir Norman kadını kendisine eş olarak almazdı.

“Eğer Laochre’nin kralı olursam, batıdaki arazi sizin olur.”

Reisin gözleri ilgiyle parlamıştı. “İçeri gel. Detayları içeride konuşalım.”

Isabel, ilk uyandığında nerede olduğunu hatırlaması biraz zaman aldı. Göğsünün üzerinde hissettiği ağırlığın neden kaynaklandığını öğrenmek için gözlerini açtığında gri beyaz kediyle göz göze geldi. Bir süre başını okşadıktan sonra kediye bir kenara itip yataktan kalktı. Uzun zamandır gerçek bir yatakta uyumamıştı ve evlendiği günden beri ilk kez iyi bir uyku çekmişti.

Sandalyenin üzerindeki mavi uzun bir kumaş dikkatini çekti. Yanına gittiğinde bunun yeni bir elbise olduğunu fark etti. Kumaşı yumuşak ve göz alıcıydı. Geniş kol kesimli, ayak bileklerine kadar uzanan içliği, eskiden sahip olduklarına benziyordu. Hemen altındaysa zümrüt rengi bir üst giysi duruyordu.

Gülümsemesine engel olamadı. Artık bir köle gibi giyinmek zorunda kalmayacaktı. Dönüp kediye baktı. “Ne düşünüyorsun? Eski elbise mi yakmalı mıyım?”

Kedi kuyruğunu sallayarak arkasını döndü ve yastığın üzerine kıvrıldı.

“Haklısın. Bu elbisenin gerçekten benim için olduğundan emin olana kadar beklesem iyi olacak.” Ama üzerindeki korkunç elbiseden bir an önce kurtulma arzusuna karşı koyamadı ve hızla soyundu. Çıplak bedeninin üzerine gece mavisi içliği giydi. Son derece yumuşak olan kumaşın tenine teması neredeyse zevkle inlemesine neden oluyordu. Üst giysinin bir korsesi olmadığından üzerine göre ayarlaması biraz

zaman almıştı. Giysi kolsuzdu ve önü karnından göğüslerinin altına kadar bağcıklarla tutturuluyordu.

Isabel bağcıklarla boğuşurken oda kapısı çalındı. “Girin,” dedi genç kadın.

Az sonra kocası girmişti içeri ve sanki Isabel’i daha önce hiç görmemiş gibi tuhaf bir ifade belirmişti gözlerinde. Elbiseyi yanlış şekilde mi giymişti?

“Üzerine yakışmış,” dedi Patrick ve kapıyı kapatıp kilitledi.

“Teşekkür ederim. Bunun için minnettarım.” Gece yaşananlardan sonra nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. Ona bir erkeğin karısına dokunduğu gibi dokunmuş ve sonra çekip gitmişti. Ama şimdi sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

“Dün gece beni odana neden getirdin?” diye sordu.

Patrick ona yaklaşp tam karşısında durdu. “Daha fazla problem çıkarmamı istemedim. Ve söylediğim gibi seni burada bir gün daha tutmak niyetindeyim. Odadan dışarı çıkmayacaksın.”

Isabel dik dik kocasına baktı. “Oldu olacak zincire vur.”

“Fena fikir değil.”

“Ciddi değildim,” dedi Isabel, zincire vurulma düşüncesiyle ürperirken.

“Ama ben ciddiydim.” Isabel’in ellerini tutup iki yanına indirdi. Dokunuşu tenini yakıyordu. Gözlerini yumdu genç kadın.

“Eğer bu evliliğe son vermek niyetindeysen bana dokunma.”

Patrick bir cevap vermek yerine yanağına dokundu sonra elini saçlarında dolaştırdı. Isabel, içinde yükselen arzuya rağmen kendini tutuyor, ona sokulmamak için ciddi bir çaba harcıyordu.

“Benimle ilgili planların ne?” diye sordu.

“Henüz karar vermedim.”

Isabel’i elbisesinin eteklerini sımsıkı kavradı. Patrick gerçekten onu bütün gün burada tutmayı mı planlıyordu? Bütün gün bu dört duvar arasında kalırsa aklını kaçırabilirdi.

“Bırak gideyim,” dedi genç kadın. “İstiyorsan beni Ennisleigh’ye geri götür ama beni bu odada kalmaya zorlama.”

YASAKLI GELİN

“Başından beri Ennisleigh’de kalmanı istedim. Bu senin kendi güvenliğin içindi ama sen itaat etmemekte kararlısın.”

“Ben sadece bana anlamsız gelen emirlere itaatsizlik ederim.”

Patrick ağzının içinde sessiz bir küfür savurdu. “Burada önemli olan tercihler değil Isabel, önemli olan senin güvenliğini sağlamak.”

“Bir insanı kilit altında tutarak güvenliğini sağlayamazsın,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Seni korumak benim görevim. Ayrıca sana bir zarar geldiği takdirde baban hepimizi kılıçtan geçirir.”

“Belki ama sadece savaş için geçerli bir bahane olacağından. Beni önemseydiği için değil.” Patrick bir yorum yapmamıştı. Yüzü ifadesiz ve sertti. “Babamla aranızdaki savaş daha son bulmadı değil mi?” diye sordu Isabel.

Patrick başını hayır anlamında iki yana salladı ve “Evliliğimiz savaş sadece erteledi,” dedi. “Biz henüz teslim olmadık. Normanlar özgürlüğümüzü bizden alamayacaklar.”

“Bunu yapma,” diye yalvardı Isabel. “Adamlarını kaybedeceksin ve babam bedel olarak senin hayatını isteyecek.”

“Hayatımı zaten klan için feda ettim.”

Isabel’in içi öfkeyle doldu, Patrick’in kendisini bu şekilde kurban etmesini aklı almıyordu. “O halde sen zaten ölmüşsün. Başka hiçbir şeyi umursamıyorsun.”

“Bu insanlar benim ailem, benim kanım.”

“Neden kendin için yaşayamıyorsun?”

“Sorumluluklarım hakkında hiç bir şey bilmiyorsun.”

“Haklısın bilmiyorum.” İçindeki acı sesine yansımıştı. “Çünkü öğrenmeme izin vermiyorsun. Evlendiğim adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim, beni klanının bir parçası yapmayacağını.”

Isabel ne yaparsa yapsın, Patrick, onu halen bir düşman olarak görüyordu. Pencereye gidip perdeleri açtı.

“Çektikleri sıkıntıyı görmediğimi mi sanıyorsun? Köşeme çekilip hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmamı nasıl beklersin benden?”

“Yardım edemezsin.”

“Edebilirim. Babamın adamları da öyle. Yardım etmeleri için onlara bir neden ver. Anlaşmazlıkları bir kenara bırakın ve birlikte hareket edin.”

“O kadar basit değil.”

“Basit. İzin ver bu kalenin bir parçası olsunlar. Burayı korumak için bir sebepleri olduğunda sonuna kadar savaşıacaklardır.”

Patrick’in ifadesi birden sertleşti. “Normanlar’ı tanıyorum Isabel. Kardeşimin kalbine kılıcı saplayarak beni kral yapan onlar. Liam’in öldürmelerini izledim ve onları durdurmak için bir şey yapamadım.”

“Savaş sona erdi. Ama klanını kurtarmak için başka bir şansın daha var. Adamları bir araya getir, tek bir güç olsunlar. İşte o zaman Laochre’yi düşmanlarına karşı savunacak güce ve adam sayısına sahip olursun.”

“O’Phelanlar saldırdığında Normanlar hiçbir şey yapmadılar.”

“Adamlarının, onlara nasıl davrandıklarına dikkat ettin mi hiç? Normanlarla konuşmuyorlar.”

“Adamların Norman dilini bilmiyor,” dedi Patrick.

“Ayrıca her fırsatta onları tahrik etmeye çalışıyorlar. Buraya ilk geldiğim gün yüzlerindeki morlukları ve yaraları gördüm. Neden sizin için savaşmadıklarını anlamak zor değil aslında. Çünkü size karşı savaşmakla çok meşguller.” Isabel, ona yaklaşıp ellerini göğsüne dayadı. “Bunu değiştirebiliriz. Dün, mecbur kaldığım takdirde O’Phelanlar’ı öldürmeye hazırdım.”

Patrick’in çenesinde bir kas seğirdi. “Daha önce hiç kimseyi öldürmedin.”

“Hayır, ama öldürebilirim.”

“Klanımız için kendi soyundan birini öldürür müydün?”

“Sen yapar mıydın peki?” Isabel, cevap almak için beklemedi. Geri çekilmek istedi ama Patrick ellerini tutarak uzaklaşmasını engelledi. “Senin düşmanın olmak istemiyorum,” diye fısıldadı. “Ama sen bana da diğerlerine davrandığın gibi davranıyorsun.”

“Dün gece öyle davranmadım.” Isabel’i kendisine çekti ve sırtını okşamaya başladı.

YASAKLI GELİN

“Ben senin karınım Patrick ve bu klanın bir parçası olabilmek için elimden geleni yapıyorum.”

Patrick, hafifçe yanağına dokundu. “Bugüne dek karşıma çıkan en sinir bozucu kadınsın.”

“Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim.”

Genç adamın gözlerinde neşeli bir pırıltı belirdi. “Ben bir kadın değilim *a stor*.”

Isabel alt dudağını dişledi. Bunun o da farkındaydı. “Ne demek istediğimi anladın. Sinir bozucu bir adam.” Patrick sessizce güldü ve genç kadın bu sesin büyüüne kapılmış gibi baktı ona. “Gülmeyi bildiğini hiç düşünmemiştim.”

Patrick’in eli yanağından ensesine doğru kaydı. Nazikçe ensesine ve boynuna masaj yapmaya başladığında Isabel kıpırdamadan öylece durdu. “Bildığım çok şey var Isabel.”

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu genç kadın yavaşça. Patrick çok yakınında duruyordu. Daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

“Ne istediğimi çok iyi biliyorum,” dedi Patrick boğuk bir sesle. “Ama bu, ikimizin de ihtiyacı olan şey değil.” Aniden genç kadını bıraktı. “Birkaç gün seni görmeyeceğim. Yarın Donal O’Phelan’ı görmeye gideceğim.”

“Seni öldürmeye çalıştı,” diye itiraz etti Isabel. Hayatını nasıl böyle bir riske atabiliyordu? Birden tüm bedeni buz kesti. Isabel adamı yaraladığı için görmeye gidiyordu reisi.

“Ona yaraları için bir *corp-dire*, can bedeli borcum var. Bedeli ödeyip barışı tekrar sağlayacağım.”

Isabel duyduklarına inanamıyordu. Laoclire kralı o hırsız için kendisini mi alçaltacaktı? “Sürünü çalmaya çalışıyordu. Barışı hak etmiyor.”

“Normanlarla savaş halindeyken bir de O’Phelanlar ile aramızda bir savaş olsun istemiyorum.”

“O adamla barış yapmak için ayağına kadar gitmeye hazırsın ama babamın adamları söz konusu olduğunda tek bir adım bile atmıyorsun. Neden?”

“Normanlar adamlarımı öldürdü. Sürümü çalmaktan çok daha kötü bir suç bu.”

“Geçmiş i unutup yeni bir başlangıç yapmaya niyetin hiç olmadı değil mi?”

“Hayır. Yapamam.” Kollarını göğsünde kavuşturdu genç adam. “Doğuda, Ath-claith’de yeni işgaller oldu ğu haberini aldım.”

Isabel duyacaklarından korkarak bakışlarını kaç ırdı.

“Üç binin üzerinde insan evlerinden sürülmüşler. Normanlar klan reislerini birer birer tutsak alıyorlarmış.”

“Ne amaçla?” Birinin Patrick’i tutsak alabilece ği düşüncesi bile kan ını dondurmaya yetiyordu.

“İdam.”

“Ve buraya mı geliyorlar?” Sesi titriyordu Isabel’in. Soruyu daha sorarken cevabını biliyordu aslında.

Patrick başıyla onayladı. “Lairgi Limanı’na yaklaştıkları haberi geldi. Onlara karşı koyabilmek için O’Phelan klanının deste ğine ihtiyacımız olacak.”

“Ve babamın askerlerinin de.” Kurtuluşları, adamları bir araya getirip, omuz omuza savaşmalarını sağlamalarına ba ğlıydı.

“Asla bizim için savaşmazlar.”

Isabel, onun haklı olmasından korkuyordu. Düşman muamelesi gördükleri sürece Norman askerlerinin onlar için savaşması olası değildi. “İşgal kuvvetlerinin ne zaman gelmesini bekliyorsun.”

“Her an olabilir. Ve adamlarım hazır değiller.” Isabel’in yüzünde gezinen bakışlarında endişe vardı. “Ennisleigh’de kalmanı bu yüzden istedim. Seni çatışmalardan uzak tutmaya çalış ıyordum. Ama şimdi topraklarımızın tamamen istila edilmesi ihtimali var.” Uzanıp genç kadının elini tuttu. “Seni uzaklara gönderebilirim. Savaştan uzakta olursun.”

Patrick ona bir çıkış yolu sunuyordu, bunu kabul etmesi herkese sırtını dönmesi anlamına geliyordu. Bunu asla kabul edemezdi. Kaderi bu insanlarınkiyle aynı olmalıydı. Kocasının elini sıkıca kavradı. “Korktu ğumu inkâr edecek değilim ama benim yerim burası.”

YASAKLI GELİN

~ On Üçüncü Bölüm ~

PATRICK, gün batımında Isabel'i serbest bıraktı. Kafası o kadar karışık ki düşünmekten zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı genç kadın. Hayatı boyunca başkalarıyla ilgilenmeye, ihtiyaçlarını karşılamaya alışmıştı. Buradaysa kendisini bir yük gibi hissediyordu. Kendisine bir yer edinmek için ne kadar çabalarsa çabalasın Patrick mutlaka karşısına bir engel çıkarıyordu. Belki de vazgeçmek en doğrusuydu.

Patrick, Ennisleigh'ye götürmek için erzak almaya gittiğinde Isabel avlunun diğer tarafındaki Norman askerlerine doğru yürüdü. Sör Anselm, askerlerden birine talimat vermekle meşguldü. Isabel'i gördüğü anda hemen sırtını dikleştirdi ve başıyla selamladı.

"Kraliçe Isabel."

Kraliçe unvanı kulağa bir şaka gibi geliyordu ama Isabel bir şey söylemedi. "Biraz konuşabilir miyiz Sör Anselm?"

"Elbette."

Isabel kale girişinde durdu ve duvara yaslandı. Ewan MacEgan, yukarıda ahşap bir platformun üzerinde oturuyordu. Şüphesiz ne konuşuklarına kulak kesilmişti.

“Saldırı sırasında neden İrlandalılar’a yardım etmediniz?”

Anselm, kollarını göğsünde kavuşturdu ve İrlandalılara baktı. İfadesi sert ve acımazsızdı. “MacEgan’lar kendi yollarını çizdiler kraliçem. Bizi hayatlarında istemiyorlar. Bu durumda onlara yardım etmemeyi tercih ediyoruz,” dedi ve ekledi. “Bizi tahrik etmek için fırsat kolluyorlar. Adamlarım her an sırtlarından bıçaklanma ihtimali nede-niyle sürekli tetikte. Uzak durmak en iyisi.”

Değişen hiçbir şey yoktu ve olacak gibi de görünmüyordu. “İngiltere’ye dönmek istiyor musunuz?” diye sordu.

“Böyle bir emir alırsak, adamlarım bir saat içinde burayı terk etmiş olur.”

“Ya siz? Siz gitmek istiyor musunuz?”

“Benim için kalmak ya da gitmek arasında bir fark yok,” dedi şövalye. “Kılıcım Thornwyck baronunun emrinde. Ama adamlarımın arasında ailesinin özlemini çekenler var.”

“Bu düşmanlığa son vermenin bir yolu var mı?”

“Hayır.”

Sör Anselm’in haklı olabileceğini düşünüyordu ama umudunu yitirmekten de nefret ediyordu. İrlandalılar’ın direnci kolay kolay kırılacak gibi durmuyordu. Adamlar bir önceki savaştan ötesini göremiyorlardı. Geçmişe saplanıp kalmışlardı.

Ama çocuklar için durum farklıydı. Çocuklar kin gütmemezlerdi ve doğalarındaki merak ve ilgi zamanla iki tarafı bir araya getirebilirdi. Askerlerin ailelerini kaleye getirme düşüncesi eskisinden de mantıklı gelmeye başlamıştı. Adamlar bir araya gelmeseler de kadın ve çocuklar bir araya gelebilirlerdi.

Isabel başını kaldırdı. Ewan halen onları dinliyordu. Babasına bir mesaj göndermek için Ewan’a rüşvet verebilirdi. Biraz da şansla, yaz sonunda, babasının askerlerinin kaleyi ve içindekileri savunmak için bir nedenleri olacaktı.

YASAKLI GELİN

Bahar, yaza döndü ve her geçen ay Isabel çevresindeki insanları daha iyi tanımaya, daha iyi anlamaya başladı. Dillerini de daha iyi konu-
şur hale gelmişti. Çok karışık olmadığı sürece Annle ile basit sohbet-
ler edebiliyordu. Adadaki insanlar henüz onunla arkadaşlık etmeye
başlamamışlardı ama en azından artık varlığından rahatsız gibi görün-
müyorlardı.

Sabah erken saatlerde başlayan yağmur, aynı hızıyla devam eder-
ken Isabel de kale burcunda ateşin yanına dokuma yapıyordu. Bir hafta
önce adalıları, kale burcunun çatısının tamerine yardım etmeleri için
ıkna etmeyi başarmıştı. Böylece kulübeyi gerçek sahiplerine bırakıp
buraya yerleşmişti ve zamanının tümünü kale burcunu yaşanır hale
getirmeye vermişti.

Büyük salon, ismi gibi büyük olmasa da Isabel'in ihtiyacını fazla-
sıyla karşılıyordu. Artık bir yatak odası bile vardı. Annle'in kocası,
salonun yanındaki oda için yeni bir kapı yapmıştı. Patrick Laochre'den
birkaç parça eşya göndermişti. Trahern, ona yeni bir sandalye yapmış,
Annle de dokuma tezgâhlarından birini vermişti.

Son bir ay içerisinde Patrick'i sadece bir iki kez görmüştü.
Laochre'deki geceden beri Isabel'den uzak duruyordu. Artık evliliği
hakkında fazla düşünmemeye çalışıyordu genç kadın. Babasının ziyare-
tinden sonra yollarını ayıracaklardı nasıl olsa. Ama yine de onu özlü-
yordu.

O sırada dış kapı birden açıldı ve Ewan girdi içeri.

“Büyük salonu kullanmamız gerek.”

Isabel yünü bir kenara bırakıp ayağa kalktı. “Neden?”

Ewan heyecandan yerinde duramıyordu. “Treharn hikâyeler anlat-
mak için adaya geldi ama yağmur yüzünden toplanma alanını kullana-
mıyoruz. Bu yüzden buraya geliyorlar.”

“Gelenler kim?”

“Adalılar. Treharn en iyi ozanlardan biridir ve paylaşacağı yeni hi-
kâyeleri var.” Ewan gururla gülümserken gözleri de parlıyordu.

Isabel sıkıntıyla alt dudağını dişledi. “Ama onlara ikram edecek ne
yemeğim var ne de içkim.” Erin'e geldiğinden beri ilk kez misafir ağır-
layacaktı ve onlara ikram edebileceği hiçbir şey yoktu. “Bana yardım

etmek zorundasın,” dedi telaşla. “Laochre’ye git ve yiyecek bulabileceğin en kaliteli içkilerden getir. Normanlar’dan yardım iste. Sör Anselm’le adamlarına da haber ver.”

Ewan başını iki yana salladı. “İstediklerini getirebilirim ama klan halkı Normanlar’ı burada istemeyecektir.”

“Onların ne istediği beni ilgilendirmiyor. Bu, her iki tarafın bir araya gelip kavga etmeden eğlenceli bir gece geçirmeleri için iyi bir fırsat. Onları burada istiyorum, İrlandalılarla birlikte.”

Adamlar yeterince sarhoş olursa belki aynı ortamda birbirlerine tahammül edebilirlerdi.

“En azından iki fıçı şaraba ihtiyacımız olacak,” dedi Isabel ve adamların sarhoş olup kavga çıkarmamaları için dua etti.

Dokuma tezgâhını kenara itti ve ortalığı toparlamaya başladı. “O kadar insanı oturtacak yerimiz yok. Ah Tanrım. Ben ne yapacağım?” Kendi kendine söylenirken bir yandan da düşünüyordu. Gözleri Ewan’a takıldı. “Sen neden halen buradasın? Koş. İnsanlar gelmeden dönmek zorundasın.”

Ewan dışarı fırladı ve Isabel ateşi canlandırmak için birkaç odun attı. Meşaleleri yakıp duvardaki metal şamdanların içine oturttu. Salon, meşalelerin ışığıyla aydınlanmış hatta parlamaya başlamıştı.

Pelerini başının üzerine kaldırıp dışarı çıktı. İnsanların oturması için yer ayarlaması gerekiyordu ve bunun için Annle’in yardımına ihtiyacı vardı.

Isabel telaşla Annle’in kapısını yumrukladığında kapıyı açan, kocası Brendan olmuştu. Isabel’in tanıdığı en sakın yaradılışlı ve sıcak adamdı Brendan ve ona nazik davranan birkaç adamdan biriydi.

“Ne oldu?” diye sordu Annle. “Bir sorun mu var?”

“Evet, tabure ve bank bulmak için yardımına ihtiyacım var. Trahern, hikâye anlatmak için adaya geliyor.”

Annle sakince omuz silkti. “Biliyorum, yağmurlu havalarda hep büyük salonda toplanırız.” Soru dolu gözlerle Isabel’e baktı. “Senin için bir sakıncası var mı?”

“Elbette yok. Ama herkesi oturtmak için yeterli yerimiz yok,” diye adeta inledi Isabel. Sosanna, gölgelerin arasından öne çıktı. İnce örgü-

YASAKLI GELİN

ler halindeki açık sarı saçları, bir taç gibi tepesinde toplanmıştı. Basit, yeşil bir elbise vardı üzerinde. Hamileliği iyice ilerlemişti ve ancak eliyle beline destek yaparak yürüyebiliyordu artık.

“Bana yardım edecek misiniz?” diye sordu Isabel her iki kadına da bakarak. Sosanna belli belirsiz bir tebessümle Annle’e döndü.

“Bu senin için önemli, değil mi?” diye sordu şifacı.

Isabel başıyla onayladı. “Yeterli sayıda bank ve tabure bulmam gerek. Yiyecek ve içecekler için Ewan’ı, Laochre’ye gönderdim ama ne zaman döner Tanrı bilir.

“Endişelenme, hallederiz,” dedi Annle sakın bir tavırla. “Gidip herkesi haberdar et ve gelirken banklarıyla taburelerini getirmelerini söyle. Ve tabi yiyecek de.”

“Yiyecek mi? Yemekleri benim ikram etmem gerekmez mi?”

“Herkesে yetecek kadar yemek yapacak kadar vaktin yok. Ayrıca kimse böyle bir şey beklemiyor. Herkes bir kap yemekle gelecektir göreceksin. Hadi git ve konuş onlarla.”

Isabel bunun yerine aslanlarla yüzleşmeyi tercih ederdi ama Annle haklıydı. Adalıların yardımını istemek zorundaydı. En son tek tek kapılarını dolaştığında kimse kapısını açmaya bile zahmet etmemişti. Derin bir soluk aldı ve cesaretini toplamaya çalıştı.

Annle anlayışla gülümseyerek ona sarıldı ve yanağını yanağına yasladı. “Her şey yolunda gidecek endişelenme.”

Isabel, büyük salonda gergin bir biçimde bir aşağı bir yukarı yürüyerek konuklarını bekliyordu. Son bir saat tam bir koşturmaca içerisinde geçmişti. Yardımlarını istemek için kapılarına gittiği ada halkı, kapılarını açmış, talebini dinlemiş ama en ufak bir yakınlık göstermemişlerdi.

Isabel, Patrick’in gelmesini istiyordu. Onu görmek istiyordu. Son aylarda Isabel’den uzak durmuştu ama her hafta erzaklarla birlikte mutlaka bir de hediye göndermişti. Bir seferinde gümüş çerçeveli bir ayna göndermişti. Başka bir seferde, düğünde giydiği elbisesinin renginde tıpkı bir kumaş.

Hediyelerin hepsi de bir kadının kalbini kazanmak isteyen bir erkeğin göndereceği türdeydi. Ama gönderdikleri arasında Isabel'i en derinden etkileyen hediye, gri beyaz kedi olmuştu. Isabel kediye Düşes adını takmıştı ve hemen her gece birlikte uyuyorlardı.

“Biraz şarap iç,” dedi Annle, adamlar fiçıları yerleştirdikten sonra. “Gergin olman için bir neden yok.”

Isabel teşekkür ederek bardağı aldı ve iri bir yudum içti. Brendan ve birkaç adam masaları içeriye taşıyorlardı. Az sonra salonu enfes kokular sarmaya başladı. Her yeni gelen masaların üzerine bir çeşit yemek bırakıyordu. Haşlanmış yumurtayla havuç bile vardı.

Isabel, yemek konusunda problem yaşamayacaklarını fark edince rahat bir soluk aldı. Kalabalık arttı ve insanlar şarap içip, yemeklerin keyfini çıkartmaya başladılar. Isabel girişe yakın bir yerde oturup sırtını duvara yasladı. Artık konuşulanların çoğunu anlamasına rağmen insanların arasına karışacak kadar rahat hissetmiyordu. Adada bütün bir mevsim geçirmişti ama yine de onların gözünde yeri aynıydı.

“Neden gölgeler arasında saklanıyorsun?” diye sordu o özlediği ses. Bir an kalbi yerinden çıkacak sandı.

“Saklanmıyorum.”

Siyah çaları geriye toplanmış, yakışıklı yüzü iyice ortaya çıkmıştı. Üzerinde kırmızı bir tunikle koyu renk bir pantolon vardı ve koyu mavi pelerinini zümrüt bir broşla tutturmuştu. Başındaysa altın tacı vardı ve hafifçe kaymıştı.

“Bu gece gerçek bir kral gibi görünüyorsun,” dedi Isabel.

“Beklenti bu yönde.”

Isabel şarap bardağını kenara bırakıp genç adama uzandı ve tacını düzeltti. “Böylesi daha iyi.”

“Bunu yapmaya cesaret edebilecek başka kimseyi tanımıyorum.”

“Kral'ın tacı eğri durmamalı.” Isabel ona bakmaya korkarak gözlerini yumdu. O sırada boynunda soğuk ve ağır bir şey hissetti ve gözlerini açtı. “Bu ne?”

“Bir hediye.”

Isabel, gümüş bir zincirin ucundaki kenarları işlemeli ametist kol-yeye dokundu. “Bu çok güzel bir şey. Neden bana veriyorsun?”

YASAKLI GELİN

Bakışlarında dalgın hatta mesafeli bir ifade belirdi. “Aslında sana vermek niyetinde değildim ama eşim olarak bu senin hakkın.”

Isabel başını iki yana salladı. “Benim mücevhere ihtiyacım yok.”

“Çeyizin bu sabah Laochre’ye ulaştı. Halkımızın için refahı için çok yardımı olacak. Bu benim sana teşekkür hediyem.”

“Bunu satıp daha çok erzak alabilirsin.”

“Bu anneme aitti,” dedi Patrick. Bu, kolyeyi neden satmadığını açıklıyordu. Ama Isabel, bu kadar değerli bir şey taşımaya layık olmadığına inanıyordu.

“Ben kraliçe değilim Patrick.”

“Hayır, ama bu benim sana minnetimin bir ifadesi. Çeyizinin kalamıyla eşyalarını yarın göndereceğim.”

Isabel onların Laochre’de kalmasını tercih ederdi, kocasının evinde. Aylardır burada yaşadığı halde, Ennisleigh’i kendi evi olarak benimseyememişti.

Patrick’in ellerini saçlarında hissedip irkildi. “Ne yapıyorsun?”

“Bu da sana ait.” Başındaki örtüyü alıp yerine gümüş bir taç yerleştirdi. “Şimdi elimi tut da gidelim.”

Isabel yerinden kıpırdayamadı. “Ben bunu takamam.” O kraliçe değildi, insanların karşısına başında kraliçenin tacıyla çıkamazdı.

“Adalılar bu gece tacı başında görmeyi bekleyecekler.”

Patrick anlamıyordu. Onun için taç, sadece gümüş bir eşyadan ibaretti. Ama Isabel için asla sahip olamayacağı şeyin simgesiydi. Tacı çıkarıp kocasına geri uzattı. “Al bunu. Olmadığım biri gibi davranacak değilim.”

“Sen nasıl istersen.” Patrick tacı aldı ve pelerinin içindeki cebe koydu. “Ama bu yine de sana ait.” Elini tutması için karısına uzattı. “Misafirlerimizi selamlamamız gerekiyor.”

Isabel elini tuttu ama çok gergindi.

“Ewan, Sör Anselm’le birkaç adamını davet ettiğini söyledi,” dedi Patrick ifadesiz bir ses tonuyla.

“Evet. Bize katılmalarını rica ettim.” Bir gece için bile olsa iki tarafın düşmanlığı bir kenara bırakabileceklerini umuyordu. “Böyle bir

eğlencenin hoşlarına gidebileceğini düşündüm. Onları bundan mahrum mu bırakacaksın?”

“Hayır, ama sadece sayıları çok az olduğu için izin veriyorum.”

O sırada, Trahern içeri girdi ve yüzünde sıcak bir gülümsemeyle adalıları tek tek selamladı. Ardından Isabel’e göz kırptı.

Patrick, onu küçük kürsüye çıkardı. Salondaki herkesin gözü Isabel’in üzerindeydi. Boynundaki kolyeyi fark edenler aralarında fısıldaşmaya başlamışlardı. Herkes onun Patrick’in karısı olduğunu biliyordu ama kral toplum içinde ilk kez karısıyla görünüyordu.

“Kardeşim Trahern, hikâyeleriyle gecemizi renklendirmek için geldi,” diye söze başladı Patrick. “Onun ne kadar çok konuştuğunu herkes bilir ama belki güzel şarap ve yemek eşliğinde hikâyelerini dinlemek o kadar sıkıcı olmaz.”

Kalabalıkta gülüşmeler oldu. Isabel kendisini fazlalık gibi hissediyordu, biraz geri çekildi ama Patrick bileğinden yakalayıp onu tekrar yanına çekti. “Leydi Isabel, bizler için bu kutlamayı düzenlemiş. Misafirperverliği için teşekkür etmeyecek misiniz?”

Salona birden sessizlik hâkim olmuştu. Kalabalık grubun hemen arkasında Annle doğruldu ve kadehini Isabel’in şerefine kaldırdı. Ama diğerleri ona katılmamıştı. Isabel utançtan ne yapacağını bilemedi.

Patrick’in gözleri öfkeyle parladı. “Isabel MacEgan’a yönelik her türlü saygısızlık, kralınıza yapılmış demektir.” Bu sözler üzerine bazıları zoraki de olsa misafirperverliği için teşekkür ettiler. Isabel o an, yerin dibine girmek ve bir daha gün yüzüne çıkmamaktan başka bir şey istemiyordu.

Nazik bir şekilde konukları başıyla selamlayıp kürsüden indi. Patrick, Trahern’e başlamasını işaret ederken genç kadın kalabalığın arkasına geçti. Biraz şansı varsa kimse fark etmeden buradan kaçabilirdi. Ama Patrick onu yakaladı.

“Buradan ayrılamazsın,” dedi kulağına eğilerek. “Burada kalmak senin görevin.”

“Ben görevimi yerine getirdim,” diye fısıldadı Isabel. “Beni bu şekilde küçük düşürmek hoşuna gitti mi?”

YASAKLI GELİN

“Hayır,” dedi Patrick dürüstçe. İrlandalı ya da Norman olsun, Isabel bir kadındı ve güzel bir gece düzenlemek için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bundan dolayı bir teşekkürü hak ediyordu.

“Ne kadar çabaladığım fark etmiyorum sanma. Ayrıca, İrlandaca konuştuğunu duymak çok hoşuma gidiyor. Dilimizi bu kadar kısa sürede öğrendiğine inanamıyorum.”

“Başka seçeneğim yoktu. Aksi takdirde sadece otlar ve böceklerle konuşabilecektim.” Isabel büyük bir yudum alarak kadehindeki şarabı bitirince Patrick tekrar doldurdu.

Karısı sessizce şarabını yudumlarken genç adam onu izledi. Altın rengi saçları meşalenin ışığında güneş gibi parlıyordu. Kahverengi gözleri artık eskisi gibi umut dolu bakmıyordu. Bakışlarına hüznün yerleşmişti. İnsanlarının ona davranışlarından hoşlanmamıştı ama bunun olacağını az çok tahmin ediyordu.

Isabel’i aklından uzaklaştırmak için çok uğraşmıştı ama onu düşünmeden geçen tek bir günü bile olmuyordu. Gün içinde kim bilir kaç defa adaya bakıp, Isabel’in o anda ne yaptığını tahmin etmeye çalışıyordu. Ama büyük babasının konutunu tekrar içinde yaşanır hale getirip, İrlandaca öğrenmeye çalışıyor olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Elini yavaşça beline sardığında Isabel’in titrek bir soluk aldığını duydu. Bakışlarında arzu ve özlem vardı, o da Patrick’le aynı şeyleri hissediyormuş gibi bakıyordu. Bunun çok yanlış olduğunu biliyordu ama onu özlemişti.

“Biraz şarap ister misin?” diye sordu Isabel.

Genç adam, karısının kadehini aldı ve şarabından içti.

“Benimkini kastetmemiştim.”

“Seninki hoşuma gidiyor.”

Isabel uyarı dolu bir bakış fırlatıp kadehini geri aldı. Bir süre Trahern’in hikâyelerini dinlediler. Isabel’in ifadesinin yumuşadığını gördü. Biraz daha şarap içmek için karısının kadehine uzandı ama Isabel bu defa hazırlıklıydı ve kadehini ona kaptırmadı.

“Bunun için benimle savaşıacak değilsin herhalde.”

“Belki.” O anda Isabel’i dışarıya sürükleyip yağmurun altında öpmek istiyordu ama bunu yapmak yerine kendisine bir kadeh şarap almak için yanından ayrıldı.

Hikâyeler tüm hızıyla devam ediyordu. Trahern bir şeyler yemek için mola verdiğinde adalılardan bazıları müzik aletlerini ellerine alıp ortamı şenlendiriyorlardı.

Sonunda Normanlar kapıda göründü. Sadece altı adam gelmişti ve Tanrıya şükür silahsızlardı. İrlandalılar ilk anda onları fark etmediler. Normanlar sessizce içeri girip arkaya geçmişlerdi. Isabel, gülümseyerek Sör Anselm’e elini uzattı.

Patrick, insanların verecekleri tepkiden endişeliydi. Normanlar’ı aralarına kabul etmeye yetecek kadar sarhoş olduklarını sanmıyordu. Isabel’in davetine karşı çıkmamasının tek sebebi Sör Anselm’in, Patrick’in adamlarını eğitmeye başlamış olmasıydı. Kısa sürede bu eğitimler etkisini göstermiş, adamları çiftçi ve marangozdan gerçek birer savaşıya dönüşmeye başlamışlardı.

Diğer yandan Norman askerlerinin kaledeki varlığı Pembroke Kontu’nun ordusunu onlardan uzak tutuyordu. Son zamanlarda düzinelerce klan reisinin Norman Lordu, Raymond Le Gros’un emriyle katledildiği haberleri geliyordu.

Patrick, bu katliamdan kurtulan birkaç kraldan biriydi ve bunun tek nedeni de düşmanına kapılarını açmış olmasıydı. Katliamın gölgesi üzerlerinden geçip gitmişti ama adamları bunun farkında bile değillerdi.

“Onların burada ne işi var?” diye İrlandaca sordu adamlardan biri. Suçlayıcı bakışları Isabel’in üzerindeydi. “Ennisleigh bize ait. Onların burada olmaya hakkı yok.”

Isabel bir şeyler söylemesi için Patrick’e baktı, kocası hemen tepki vermeyince ileri çıktı ve genç adam daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan sesini yükselterek adalılara kendi dillerinde cevap verdi. “Onlar benim konuklarım. Burası benim evim ve onları ben davet ettim.”

“Öyle diyor çünkü o da onlardan biri,” dedi bir başkası.

YASAKLI GELİN

Isabel'in rengi attı, ellerini sımsıkı önünde birleştirdi. "Evet, onlardan biriyim. Ama aylardır bu adada yaşıyorum ve kendi evime istediğimi davet etme hakkım var."

Isabel'in açıklaması etkisini çabuk göstermişti. Birkaç erkek ve kadın duruma aldırıyor gibi görünüyordu ama diğerleri salonu terk etmeye başlamıştı bile. Ama en kötüsü, adamları, önünden geçerken bir tanesi bile Patrick'e geleneksel selamlarını vermemişti. Onların kralıydı ama bir anda gözlerinden düşmüştü.

Çocukluk arkadaşlarının, akrabalarının ona sırtlarını dönmeleri çok sarsıcı olmuştu. Isabel'in gözyaşlarını zorlukla bastırdığını gördü. Bu adamları bir araya getirmeye çalışmanın bir faydası yoktu.

Sadece bir avuç adalı kalmıştı salonda. Annle, Isabel'in yanında duruyordu Sosanna'ysa gölgelerin arasından çıkmamıştı.

Patrick, geride kalanlara dönüp, "Eşimin onurunu kırmadığınız için sizlere teşekkür ediyorum," dedi ve sonra kardeşine döndü. "Bir başka hikâye daha anlatır mısın?"

Isabel, kalabalığın arasından geçerek yanına geldi. Kırgın gözlerle ona bakıp, "Hikâyeleri askerler için tercüme eder misin? Benim İrlandacam henüz o kadar iyi değil," dedi.

Patrick, hayır demek istedi. Laochre'ye dönüp bu kâbus geceyi unutmak istiyordu. Normanlar'ın Ennisleigh'ye gelmesi, adalıların büyük bir kısmının güvenini kaybetmesine neden olmuştu. Ama bakışları, ona hayır demesini engelliyordu.

Kendi zayıflığına içinden küfür etti. "Elbette."

Isabel'in yüzü sıcakık bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. Uzanıp yavaşça dokuduğunda, Patrick hafifçe başını çevirip avucunun içini öptü.

"Sen gidip otur," dedi Isabel titrek bir sesle. "Ben de askerler için şarap getireyim."

Norman askerleri ancak yarım fıçı şaraptan sonra gevşeyip eğlenmeye başlamışlardı. Patrick altı hikâye tercüme etti. Isabel bu arada kadehini hiç boş bırakmıyordu. O gece ne kadar şarap içtiğini bilmiyordu ama oda etrafında dönmeye başladığına göre fazla içmiş olmalıydı. Ve bu durumdaki tek kişi de kendisi değildi.

O sırada Sosanna'nın ayağa kalkıp harp'a doğru yürüdüğünü gördü. Bir anda herkesin dikkati onun üzerinde yoğunlaşmıştı. Bir tabureye oturup, arpı bacaklarının arasına kısırdı ve yuvarlak karnına dayadı. Parmakları tellerin üzerinde gezinmeye başladığında salonu hüzünlü bir melodi sardı.

Sosanna'nın arp çalışını dinlemeyeli bir yıldan uzun bir süre olmuştu. Eskiden Laochre'deki eğlencelerde müzisyenlerin arasına katılıp çaldığı hayat dolu melodilerle kadın, erkek herkese ilham olur, insanlar Sosanna'nın şarkılarıyla saatlerce dans ederlerdi. Yaşananlardan sonra sesi gibi müziği de duyulmaz olmuştu.

Bu sefer çaldığı melodi oldukça hüzünlüydü ve dinleyen herkesi büyülemişti. Ama içlerinden sadece Sör Anselm, Patrick'in dikkatini çekti. Şövalye, Sosanna'yı bir erkeğin, ilgi duyduğu bir kadını izler gibi izliyordu. Bunun sonu iyi değildi ama Patrick yine de bir şey söylemedi.

Şarkı sona erdiğinde Isabel ayağa kalktı ve yanına geldi. "Kral'ın bana ayıracak birkaç dakikası var mı acaba?" diye sorarak Patrick'in önünde reverans yaptı.

"İsteğin nedir Leydim?"

"Gel." Patrick'i elinden tuttu ve büyük salonun yanındaki odaya götürdü onu. İçeri girdiklerinde genç adam kapıyı kapattı.

Patrick daha bir şey sormaya fırsat bulamadan Isabel kollarını boynuna doladı. "Beni öpmeni istiyorum."

"Bu iyi bir fikir değil." Ona dokunmak, saçlarının arasında ellerini gezdirmek istediği halde kendisini tuttu. Her şeyi bir kenara bırakıp sadece onunla olabilmeyi o kadar çok istiyordu ki bu genç adamı korutuyordu. Çok güzeldi, tıpkı bir melek gibiydi.

"Bende bir sorun mu var?" Yanağını kocasının yanağına yasladı. Patrick herkesin ve her şeyin canı cehenneme demek ve karısını yatağa götürmek istiyordu. Genç kadını kollarıyla sarıp, saçlarının kokusunu derin derin içine çekti.

"Hayır, yok."

Isabel, onu öptüğünde geri çekilmedi. Tersine, kral olduğunu kısa bir süre için bile olsa unutup kollarının arasındaki kadını doya doya

YASAKLI GELİN

öptü. Artık gerçeği kabullenmek zorundaydı. İstese de Isabel'i düşmanı olarak göremiyordu. Karısından vazgeçmek istemiyordu. Başka bir erkeğin ona dokunduğunu düşünmek dahi istemiyordu. Ona sadece kendisi dokunmalıydı.

Dudaklarını, şakağına bastırdı. "Sevgili olamayız Isabel. Çok riskli, hamile kalabilirsin."

"Hamile kalmamı engellemenin yolları var."

Patrick bir süre sessiz kaldı. Sonra başını geri çekip Isabel'in yüzüne baktı. "Günün birinde, bir başka adamın karısı olacaksın," dedi kendisini zorlayarak. "Bir başkası sana dokunacak."

"Ben başkasını istemiyorum," dedi Isabel, onu öpmek için dudaklarını yaklaştırdı. "Seninle kalmak istiyorum."

Bunları yüksek sesle dile getirmek istememişti ama gerçek buydu. Onunla kalmak, onunla yaşamak ve onunla birlikte bu topraklara barışı getirmek istiyordu.

"Eğer kral olmasaydım, hiçbir kuvvet seni, benden alamazdı."

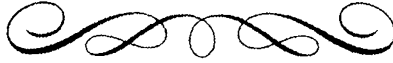
O anda çok önemli bir gerçeği kavradı Isabel. Bir seçim yapması gerektiğinde, Patrick daima klanını seçecekti. Görevi her şeyden önce geliyordu.

"Sen bir kralsın," dedi Isabel parmak uçlarıyla tacına dokunarak. "Ve hep kral olacaksın."

Kendisini zorlayarak bir adım geri çekildi. Kocasının gitmesine izin vermek hayatı boyunca yaptığı en zor şeydi.

Patrick gittikten sonra uzunca bir süre öylece dikilip boş gözlerle ahşap duvara baktı. Asla sahip olamayacağı bir erkeğe âşık olmaktan daha büyük bir aptallık var mıydı?

~ *On Dördüncü Bölüm* ~

YAZ çabuk geçmiş, Lughnasa'ya az bir zaman kalmıştı. Mısırlar büyümüş, başaklar hasada hazır hale gelmişlerdi. Patrick araziye gözden geçirirken iki atının yaklaştığını gördü. Turuncu ve kırmızı rengi kıyafetleri O'Phelan klanından olduklarının işaretiydi.

Adamların neden geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Haftalar önce Donal O'Phelan, aldığı yaraya karşılık teklif ettiği can bedelini kabul etmemişti.

Eli kılıcının üzerinde adamların yaklaşmasını bekledi. İki adam atlarından inip onu saygıyla selamladılar. O sırada kendi klanından iki adamı, koşarak yanlarına gelmiş, Patrick'in hemen arkasında yerlerini almışlardı.

"Reisimiz selamlarını gönderdi," diyerek söze girdi adamlardan biri. "Yarın gün batımında, Amadan tepesinde sizinle görüşmek istediğini haber vermemizi istedi."

"Ne hakkında görüşmek istiyormuş?" O'Phelan'ın iyi niyetli bir yaklaşımında bulması mümkün değildi.

YASAKLI GELİN

“Klanlarımız arasında barış ve ittifak istiyor. İyi niyetinin bir göstergesi olarak size bu hediyeği gönderdi.” Adam atının yularını Patrick’e uzattı. Formunun zirvesinde olan gri renkteki at göz alıcı bir güzelliğe sahipti ama Patrick’in atı kabul etmeye niyeti yoktu.

“Donal’a onunla görüşeceğimi söyleyin. Ama atma ihtiyacım yok.” Patrick adamlara gitmelerini işaret etti ve gözden kaybolana kadar arkalarından baktı.

Arazide dolaşırken halkın Lughnasa için yaptıkları hazırlıkları izledi. Genç kızlar kır çiçeklerinden çelenkler yapıyorlardı. Erkekler yarışmalara hazırlık için atış talimleri yapıyor, eğimlerini mükemmel hale getirmeye çalışıyorlardı. Birçoğu festivalde düzenlenecek yarışmalarda rekabet edecekti.

O anda aklına Isabel geldi. Ok atmaktaki ustalığı inanılmazdı. Yarışmaya katılacak olsa adamlarını yeneceğine şüphe yoktu ama karısı bile olsa bir Norman’ın kutlamalara katılmasını kimse hoş karşılamazdı.

Bu gelenek, Eireann’ın kendisi kadar eskidi ve halkını kızdırmak istemiyordu ama karısını kutlamaların dışında tutmak da hoşuna gitmiyordu. Isabel, iyi bir eş olmak için çok çabalıyordu.

Patrick bir süre önce Isabel’e bir kayık tahsis etmiş, istediği zaman anakarayı ziyaret etmesi için izin vermişti. Ama karısı bir kez olsun Laochre’ye gelmemişti. Sosanna’nın doğumunun yaklaşmış olmasını sebep gösteriyordu ama Patrick her nedense Isabel’in onunla bir araya gelmekten kaçındığından şüpheleniyordu.

Karısı, eğlence gecesinden sonra adalılarla da arasına mesafe koymuştu. Annle, Isabel’in eskisi gibi diğerlerini ziyaret etmediğini kendisi ve Sosanna dışında kimseyle görüşmediğini söylemişti.

Mutsuz olmasının tek sorumlusu Patrick’ti. Isabel çok daha iyi bir kocayı ve bundan çok daha güzel bir hayatı hak ediyordu. Atına bindi ve Laochre’ye dönmek için yola koyuldu. Amadan tepesine kaydıkları. Lughnasa Festival’i sabahında, klan halkı tepeye tırmanıp, Bereket Tanrısı, Crom Dubh’a şükranlarını sunmak için mısır yapraklarını toprağa gömeceklerdi.

O sırada açık denizde beyaz bir kıpırtı dikkatini çekti. İlk anda avlanan martılar olduğunu düşündü ama elini gözlerine siper edip daha dikkatli baktığında kıpırtının kaynağının kıyıya doğru yol alan üç tane gemi olduğunu fark etti.

Gelen Thornwyck Baronu'ydu, bundan en ufak şüphesi yoktu. Güzel bir gün, bir kâbusa dönüşmek üzereydi.

Adamları yanına gelip onunla birlikte yaklaşan gemilere baktılar.

“Silahlanalım mı kralım?” diye sordu içlerinden biri.

“Evet,” dedi Patrick tereddüt etmeden. “Ama ben saldırı emri vermeden kimse harekete geçmeyecek. Öncelikle baronun niyetinin ne olduğunu öğrenelim.”

Bu anın geleceğini başından beri biliyordu. Bu yüzden adamların savaş eğitimine bu kadar ağırlık vermişti. Gerektiğinde düşmanla savaşmaya hazırlardı ve eğer bu savaştan zaferle çıkarlarsa bütün Normanlar, topraklarını terk edeceklerdi. Sonsuza dek.

Karısı da dâhil olmak üzere.

Bunun, Patrick'i rahatlatması gerekirdi aslında ama tam tersine içinde bir boşluk hissetmesine neden olmuştu.

Adamlarına dönüp, “Ben Baron'la görüşmeye gidiyorum,” dedi. “Laochre'yi savunmak için hazırlıklı olun.”

Atını hızla sahile doğru sürdü. Baronu bir süre Laochre'den uzak tutabilirse, hazırlıkları tamamlayabilmeleri için adamlarına zaman kazandırabilirdi. Edwin, kızıyla Ennisleigh'de görüşürse, Patrick de bu arada niyetini öğrenebilirdi.

Isabel, gemileri gördüğünde gülümsemesine engel olamadı ve onları karşılamak için hemen tekneyle denize açıldı. Güvertede askerlerin eşlerini ve çocuklarını gördüğünde gülümsemesi daha da genişledi. Babasından onlarla birlikte gelmemesini özellikle rica etmişti ama her zamanki gibi kendi bildiğini okumuştı Baron.

Tüm ihtişamıyla geminin pruvasında duruyordu. Üzerinde altın ve gümüşle süslenmiş en iyi zırhı vardı. Isabel, onu son gördüğünden beri saçları biraz daha beyazlamış, yüzündeki çizgiler derinleşmişti.

YASAKLI GELİN

Kızını gördüğünde gülümsemek bir yana ifadesinde en ufak bir değişiklik bile olmamıştı. Isabel'in korkuyla midesi kasıldı, tekneyi çevirip adaya dönmek için kendisini zor tuttu.

İlk gemiye yaklaştığında adamlardan biri güverteye çıkmasına yardımcı oldu ve hemen sonra tekneyi güvenli bir şekilde kendi gemilerine bağladı.

“Baba,” dedi karşısında durup reverans yaparak. O sabah, gümüş kolyesini taktığına şimdi çok memnundu. Beyaz içliği ve yakut rengi üst giysisiyle gerçek bir kraliçe gibi görüldüğüne şüphe yoktu.

Edwin tepeden tırnağa onu süzdükten sonra kaşlarını çatı.

“Laochre kraliçesi neden karşılamaya tek başına geliyor? Hem de tekneyle.”

Isabel soruyu dikkate almadı. “Bunları daha sonra konuşuruz.” Dönüp kadınlarla çocuklara gülümsedi. “Gelmenize çok sevindim. Hepiniz Erin’e hoşgeldiniz. Önce Ennisleigh’deki daha küçük olan kaleye gideceğiz. Orada dinlenip, temizlenebilirsiniz. Bu arada ben de kocalarınızı, gelişinizden haberdar edeceğim.”

Edwin kolundan tutup kendisine çevirdi. “Neden Laochre’de değilsin? Kraliçe olarak...”

“Kraliçe olarak, kadınlarla çocukları götürmek için en uygun yerin neresi olduğuna karar verme hakkına sahibim.” Dizleri titrediği halde payet soğukkanlı konuşmayı başarmıştı. Onları Laochre’ye götürmek göze alamayacağı bir riskti. Daha şimdiden açıklaması gereken çok şey vardı. Patrick, askerlerin ailelerini gördüğünde hiç mutlu olmayacaktı. Neyse ki Edwin yanında sadece bir düzine şövalyeyle gelmişti.

“Açıklaman gereken çok şey var sevgili kızım,” dedi Edwin. “Karıya çıktığımızda kocanla konuşmak istiyorum.”

Isabel başını öne eğdi. “Siz nasıl uygun görürseniz lordum.”

Kadınlardan biri önünde diz çöküp saygıyla başını eğdi. “Buraya getirilmemizi sağladığınız için herkes adına size çok teşekkür ederim Leydi Isabel. Bir yıldan uzun bir süredir kocalarımızı görmüyoruz ve onları çok özledik.”

“Yanlarına şimdi gidemez miyiz?” diye sordu genç annelerden biri. Kucağında küçük bir bebeği vardı. Babasının henüz görmediği bir bebek olmalıydı, yaşı dolmamıştı.

“Kocalarınız şu anda talimde,” dedi Isabel. “Ama onları gün batımından sonra görebileceksiniz.”

Ennisleigh sahiline ulaştıklarında, Isabel aileleri doğruca kale burcuna götürdü. Tarlalarda çalışan adalılar geldiklerini görmüşler ama sırtlarını dönmüşlerdi. Isabel onlara ihanet etmiş gibi yüzüne bile bakmamışlardı.

Isabel, korkusunu gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Bu yaptığının daha büyük problemler yaratmaması için dua ediyordu.

Genç kadın, sonraki bir saat boyunca yemek dağıtımına yardım etti, çocukları oyun oynamaları için dışarı gönderdi ve daha küçük olanlar için yataklar hazırlanmasına yardımcı oldu. Herkesin ihtiyacı karşılandığında Edwin oturduğu yerden kalktı.

“Özel olarak konuşacağız.”

Isabel’in bundan kaçışı yoktu. Büyük salonu boylu boyunca geçip yatak odasının girişinde durdu ve babasının içeri girmesini bekledi. Odasının duvarlarında kendi elleriyle dokuduğu kilimler asılıydı. Bir zamanlar üzerinde uyuduğu saman dolu şilte gitmiş, yerini meşe ağacından bir karyola almıştı. İşlemeli koyu mavi yatak örtüsü, kaz tüyü yatakla birlikte çeyizinin bir parçasıydı.

Odadaki koltuğu işaret etti. “Şuraya oturabilirsin.”

Babası yüzünde keyifsiz bir ifadeyle ayakta durmayı sürdürdü. “Kocan nerede?”

“Laochre’de olmalı.” Isabel odadaki sandalyelerden birine oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. Sinirleri biraz yatışmıştı ve gerçeği saklamak için bir neden göremedi. “Ben burada yaşıyorum.”

Edwin’in yüzü karardı, ifadesi sertleşti. “Bu evliliği sen kraliçe olaysın diye ayarladım, sürgün olaysın diye değil.”

“Bu evliliği, Laochre’nin kontrolünü elinde tutmak için ayarladın. Ama adamlarımızla İrlandalılar halen birbirlerine düşman.” Gözünü

YASAKLI GELİN

bile kırpmadan babasının gözlerinin içine bakıyordu genç kadın. “Ben buraya geldiğimden beri değişen bir şey olmadı.”

“Bir krallığı idare etmeyi beceremeyeceğini bilmem gerekirdi.” Edwin kollarını göğsünde kavuşturup başını, hoşnutsuz bir tavırla iki yana salladı. “Ama artık bir önemi yok. Birkaç güne kadar Pembroke Kontu’nun ordusu burada olacak ve ben de onlara katılacağım.”

Bir başka savaşın olacağı düşüncesiyle Isabel’in kalbi sıkıştı. “Ne istiyorlar?”

“Fetih,” dedi Edwin buz gibi bir tavırla. “Pembroke Kontu, Kral Dermot MacMurrough’un krallığını yeniden kurmasına yardım etmek için geliyor. Karşılığında Dermot, kızını Kont’la evlendirme sözü verdi.”

Isabel, hiç tanımadığı halde, İrlandalı kadın için üzülmüştü ama onu endişelendiren mesele başkaydı. “Laochre’ye saldıracaklar mı?”

Babası gözlerini kıstı. “Bu, kocanın işbirliğine ne kadar gönüllü olduğuna bağlı.” Öfkesi daha da artmıştı. “Ama gördüğüm kadarıyla anlaşmamızın şartlarını yerine getirmemiş.”

“Benimle evlendi. Şartın bu değil miydi?” Babasının daha başka ne istediğini düşünmeye bile korkuyordu.

“Onun çocuğunu taşıyorsun.”

Isabel başını iki yana salladığında babası bir doğru tahminde daha bulundu.

“Ve halen bakire olduğuna bahse girerim.” Kızının renginin solduğunu gördüğünde bir küfür savurdu Edwin. “Bunu beklemem gerekirdi.”

Odaya yaklaşan ayak seslerini duyduğunda Isabel ayağa kalktı. Kapı hızla açıldı ve son derece öfkeli görünen kocası girdi içeri. Isabel nefesinin daraldığını hissetti. Patrick, onu elleriyle parçalara ayırmak ister gibi bakıyordu.

Bir şey söylemeden kapıyı kapattı. Öyle ürkütücü görünüyordu ki Isabel korkudan ne diyeceğini bilemedi.

“Merhaba.”

MICHELLE WILLINGHAM

Patrick'in bakışları Isabel'in bütün özgüvenini yerle bir etmişti. "Onun burada ne işi var? Dahası Norman kadınlarıyla çocuklar burada ne arıyorlar?"

Isabel ne söylerse söylesin, öfkesini daha da alevlendireceğini bildiğinden nasıl bir cevap vermesi gerektiği konusunda kararsızdı. Onun yerine cevabı Edwin verdi.

"Hasat zamanı geleceğimi ve anlaşma şartlarına uyup uymadığımı kontrol edeceğimi söylemiştim."

"Beraberinde daha fazla Norman getireceğini söylememiştin ama," dedi Patrick öfkeyle. "Anlaşmamızda bu yoktu."

Isabel bunun kendi fikri olduğunu itiraf etmek üzere ağzını açtı ama Edwin bir kez daha araya girdi ve Patrick'in karşısına dikildi.

"Anlaşmamızda kızımın bakire olarak kalması da yoktu ama halen bakire öyle değil mi?"

"Senin kanından bir çocuk asla Laochre tahtına oturmayacak," dedi Patrick.

Babasının yüzündeki öfke öyle şiddetliydi ki Isabel kaçmak ve ikisinden de mümkün olduğunca uzaklaşmak istedi. Kapıya doğru birkaç adım attı ama Patrick yolunu kesti.

"Birkaç güne kadar Pembroke Kontu'nun askerleri bu toprakları istila edecek," dedi Edwin soğuk bir tavırla. "Ama ben istersem, seni rahat bırakacaklar."

"Norman askerlerinin arkasına saklanmayacağım," dedi Patrick dişlerini sıkarak.

"İnsanlarının hayatta kalmalarını istiyorsan ben ne söylersem onu yapacaksın," karşılığını verdi Edwin. "Bu evlilik iptal edilmeyecek."

"Öyle mi?" Patrick'in ses tonundaki alay fark edilmeyecek gibi değildi.

"Bırak beni gideyim," dedi kocasına. "Bu konuşmayı daha fazla dinlemek istemiyorum."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Edwin. "Bu evliliğin gereği hemen şimdi yerine getirilecek. Boşanma söz konusu bile olamaz."

"Baba, lütfen. Bu konu seni ilgilendirmiyor."

YASAKLI GELİN

“Tersine ilgilendiriyor. Bu evlilik bağlayıcı olacak aksi takdirde Kontun adamlarının bu topraklarda istediklerini yapmalarına izin veririm. Bütün klanı kılıçtan geçirseler de umurumda olmaz.”

Isabel’in gözleri doldu. Yığılırcasına sandalyeye otururken her ikisinin de gitmesini ve onu yalnız bırakmalarını diledi. Patrick kapana kısılmıştı. Bu sefer, tartışmayı kazanma şansı yoktu.

Patrick kapıyı açıp öfkeli gözlerini Edwin’e dikti. “Çık dışarı.”

“Seçim senin MacEgan. Kızımın bekâretinin bozulduğuna dair kanıtı derhal görmek istiyorum. Bu evliliği sona erdiremeyeceksin. Ve benim torunum, Erin kralları arasında yer alacak.”

Patrick, babasını odadan çıkmaya zorlarken Isabel gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Edwin geldiğinde olaklardan endişe duymuştu ama bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti.

Patrick kapıyı kilitleyip pelerinini çıkardı. Bir avcı gibi Isabel’e doğru yürüdü.

“Babanın söylediklerini duydun.”

“Lütfen yapma,” diye fısıldadı Isabel. “Bu şekilde değil.”

Patrick, tuniğinin önündeki bağcıkları çözdü. Daha birkaç gece önce Isabel, ona dokunmayı, tenini teninde hissetmeyi arzulamıştı. Ama şimdi, her şey farklıydı. Patrick farklıydı. Bir kez daha soğuk ve ulaşılmaz savaşçıya dönüşmüştü. Isabel, başını çevirdi, gözyaşları hızla yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Patrick omuzlarına dokundu. “Üzgünüm.” Yüzüne düşen saçları geriye itip gözyaşlarını sildi. Ardından onu ayağa kaldırdı.

“Patrick,” dedi ürkek bir sesle. Bütün vücudu titriyordu.

“Sana zarar vermeyeceğim,” dedi sabırsız bir ses tonuyla. Isabel başka bir şey söyleyemeden, dudakları, dudaklarına kapandı. Genç kadın dengesini sağlamak için kocasına sıkıca tutundu. Düşünme yeteneğini tamamen yitirmişti. Dudaklarının sıcaklığı ve vücudunda dolaşan eller daha fazlası için yanıp tutuşmasına neden oluyordu.

Isabel’i büyük bir açlıkla öpmeyi sürdürürken, üst giysisini çıkarıp yere bıraktı. Isabel korkularını bastırmaya çalışıyordu ama kocası iç gömleğin aşağı sıyrıp tek omzunu açığa çıkardığında, örtünmeye çalıştı.

Patrick, ellerini tutup aşağı indirdi ve iki yanında kısıp aldı. Isabel, eğlence gecesinde onu arzulamış, onunla olmak istemişti ama şimdi korkuyordu. Sorumlulukları yüzünden kapana kısılmış, direndiği bir şeyi yapmaya zorlanan bir adam vardı karşısında. Isabel'e dokunmak isteyen kocası değil.

Isabel'i öperken bile bir savaş halindeydi adeta. Genç kadının ellerini kendi göğsünün üzerine yerleştirdi ve Isabel, çılgınca çarpan kalbinin atışlarını hissetti. Ellerini kaslı göğsünden aşağıya doğru kaydırarak kalçalarına indirdi

Sertliği kasıklarına sürttüğünde Isabel'in kadınlığı anında tepki vermişti. Kasıklarındaki sızı artarken ıslandığını hissediyordu.

Patrick tek bir hamleyle onu kucağına alıp yatağı taşıdı. Bu duruma düşmek onu öldürüyordu. Isabel'i çok arzuluyordu, bunu inkâr etmeye çalışmak bile aptallıktı ama bunu yapmaya zorlandığı için isyan ediyordu.

Isabel'in kalçalarını okşadı, bacaklarına doğru kaydığında irkildi karısı. "Şişş," diye fısıldadı ve yavaşça bacaklarını araladı. Önce eliyle okşadı kadınlığını, Isabel zevkle titremeye başladığında bir parmağını içine kaydırıldı. Islaklığını hissettiğinde onun hazır olduğunu anladı.

Pantolonunu çıkarıp bacaklarının arasına uzandı. Karısıyla bir bütün olmak istediği için suçluluk ve öfke kaplamıştı içini. Baron'un emri, onu çileden çıkarmıştı ama ondan da kötüsü Isabel'e dokunmak için çıldırıyordu. Bu anı yaşamaktan zevk almaya hakkı yoktu.

Gözlerini yumdu. Bunu yaptığı takdirde evliliklerini iptal etmek çok daha zor olacaktı ama Isabel'in ipeksi teni ve sıcaklığı bütün nedenleri unutturdu.

Isabel'in bacaklarının arasına yerleşip yavaşça içine kaydı. Canını yakmamak için santim, santim ilerliyordu ta ki narin engelle karşılaşana kadar. Birden abandı ve kırlık engelini aşarak daha da derine kaydı. Isabel'in çığlığı, adeta bir tokat gibi çarpmıştı yüzüne. Canını mı yakmıştı? Başını kaldırıp karısına baktı ve canının yanıp yanmadığını anlamaya çalıştı.

İçinde birkaç kez gidip geldi ama sonra durdu. Yaptığı şey için kendisinden nefret ediyordu. Isabel'e elini sürmeden çarşafın üzerine

YASAKLI GELİN

birkaç damla kan damlatarak çözebilirdi sorunu. Edwin de Godred farkı anlayamazdı.

Ama bencilce, onunla olmak isteyerek bu fırsatı kullanmıştı. Ve Isabel en ufak bir zevk bile alamamıştı.

Patrick, kendine doyuma ulaşma fırsatı vermeden geri çekildi. Çarşafın üzerinde, kaybedilen bekâretin kanıtını gördü.

“Sen iyi misin?” diye sordu zorlukla.

Isabel’in yüzü solgun bakışları yaralıydı. Sırtını ona dönerek oturdu ve içliğini çıplak bedeninin üzerine geçirdi. Sessizliği genç adamın içini dağlıyordu. Yataktan kalkıp hızla giyindi ve çarşafı sıyrıp aldı.

Kapıdan çıkmadan hemen önce durdu ama karısına bakmaya yüzü yoktu. “Üzgünüm,” diye mırıldandı boğuk bir sesle ve yaptığı şey için kendisine lanetler yağdırarak odadan çıktı.

~ On Beşinci Bölüm ~

ISABEL, pencerenin yanında durmuş, dışarıda toplanan kalabalığı izliyordu. Kadınlar, avluda heyecanla kocalarını bekliyorlardı.

Kollarını bedenine sardı, az önce olanlardan dolayı kendisini uyuşmuş gibi hissediyordu. İçi acıyor, kalbi sızlıyordu. Patrick bir sevgili gibi davranarak ona yaklaşmış, arzularını harekete geçirmiş ve sonra birden durmuştu. Bedenleri birleştikten hemen sonra geri çekilmişti.

Neden? Isabel'e dokunmaktan bu kadar mı nefret ediyordu?

Kapının hafifçe vurulduğunu duydu ama cevap vermedi.

"Isabel?" Kapının açıldı ve babası içeri girdi. Onun neden geldiğini bilmiyordu, açıkçası umurunda da değildi. Yeterince zarar vermişti.

"Ne istiyorsun?"

"Siz... Kocan..." Babası doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. Güzel. Yaptıklarından sonra bunu hak ediyordu.

"Evet." Yüzünü babasına döndü. "Oldu. Artık bakire değilim. Evliliğime yeterince karıştın. Bizi rahat bırakmanı istiyorum. Git hangi

YASAKLI GELİN

orduya katılıyorsan katıl ama buraya geri dönme.” Öfkeden boğulacak gibi hissediyordu. “Ve kontu buradan uzak tut.”

Babasının yüzünde huzursuz ve sıkıntılı bir ifade belirdi. “Sadece senin bir kraliçe olmanı istedim. İngiltere’de kalsaydım, Evlenmek için MacEgan kadar güçlü bir adam bulamazdın.”

Bu konuda babasına katılıyordu ama Patrick’in gücü istediği en soy şeydi. Isabel’e değer verecek, onunla birlikte bir aile kurmak isteyecek bir adam istemişti. O bir eş istemişti, kral değil.

“Lütfen git,” diye fısıldadı.

Edwin sanki onu kollarının arasına almak ister gibi bakmıştı ama yapmadı. Yüzü asıldı, omuzları düştü ama sonra başını hafifçe salladı ve onu yalnız bıraktı.

Isabel günün kalanını kadınların yemek yapmalarına yardım ederek geçirdi. Kadınların bir kısmı heyecanla karşı sahili izliyor, kocalarını bekliyorlardı. Isabel ise oldukça gergindi. O gece Patrick’i görüp görmeyeceğini merak ediyordu. Bir yanı onu görmek isterken diğer yanı korkuyordu. Neyse ki babası gitmişti.

Gün batımıyla birlikte ilk tekne kıyıya yanaştı. Isabel, ilk kez Norman askerlerinin gülümsediklerine şahit oluyordu. Kadınlardan bazıları mutluluktan gözyaşlarına boğuldular. Askerlerden birinin yeni doğmuş bebeğine korkuyla karışık bir mutlulukla kucağına almasını izledi. Bebek minik elleriyle yüzüne dokunurken Isabel gözlerini ikisinden alamamıştı.

Patrick’in askerlerle birlikte gelmediğini fark ettiğinde keyfi kaçmış, gülümsemesi solmuştu. Kalabalığın arasında dolaşüyor, herkesin ihtiyaçlarının karşılandığından emin oluyor, bazılarıyla sohbet ediyordu ama heyecanını kaybetmişti. Çocuklar yattıktan sonra çiftler kuytu köşelere çekildiğinde sıkıntısı daha da arttı. Dışarı çıkıp yürümeye başladı. Öpüşen çiftlerin arasından geçerken yüreği sızlıyordu.

Adanın gözlerden uzak kısmına kadar yürüdü ve yere oturup kayaya yaslandı. Dalgaların sesini dinlerken aklında yine Patrick vardı. Onunla konuşabilmeyi diledi. O sabah aralarında geçenleri anlamak istiyordu.

Derken, dileği gerçekleşti ve kocası karşısında belirdi. Bir süre sessizce Isabel'i izledi.

"Gelmeyi düşünmüyordum," dedi sonra.

Isabel, bakışlarını tekrar denize çevirdi. "O halde neden geldin?"

Patrick, dizlerinin üzerine çöktü. "Özür dilemek için." Elini tuttu ve hemen sonra ekledi. "Sana yaptığım şeyi hak etmedin."

Isabel gözlerini yumdu. "Eninde sonunda olmak zorundaydı."

"Ama bu şekilde değil." Yavaşça Isabel'in elini bıraktı. Yüzünde pişmanlık vardı. "Öfkemin beni kontrol etmesine izin verdim." Patrick ayağa kalkıp, sıkıntıyla derin bir soluk aldı. Isabel, kocasının gözlerinde çaresizliği, öfkeyi ama en çok da pişmanlığı gördü. Ve o an anladı ki, Patrick'i teselli edebilecek tek kişi kendisiydi.

Ayağa kalkıp, ellerini omuzlarına koydu. Patrick, ona iyice sokuldu ve bedenini, bedenine yasladı.

"Kadınları neden buraya getirdin? Bunu yasaklamıştım."

"Çünkü halen insanlarımızın birlik olabileceklerine inanıyorum," diye fısıldadı Isabel. "Normanlar'ın, uğruna savaşacakları bir sebebe ihtiyaçları var. Kendi sevdiklerini korumaktan daha önemli bir sebep var mı?"

"Klan halkı onları kalede istemeyecektir."

"Ennisleigh'de kalabilirler," dedi genç kadın.

"Yeterli yerimiz yok. Bir akşam için bile olsa onları yatıracak yer yok."

"Hava sıcak," diye hatırlattı Isabel. "Erkeklerle kadınlar dışarıda kalabilirler. Bu gece ada âşıklerle dolu olacak." Isabel'in bedeni bir kez daha uyandı. Diğer kadınlar gibi, Isabel de kendisini kocasının arzularına bırakmak istiyordu.

Patrick, "Benden istediğin nedir?" diye sordu boğuk bir sesle. Gri gözlerinde kararsızlık vardı.

"Kocamı istiyorum. "Bir kral değil," diye fısıldadı. Soğuk ve mesafeli görüntünün altındaki tutkulu aşığı istiyordu.

"Kral olmaktan vazgeçemem. Bu taşımak zorunda olduğum bir sorumluluk."

YASAKLI GELİN

Isabel de bundan korkuyordu. “Senden bir geceni istesem, kabul eder miydin?” Babasının tehditleri olmadan, kocasıyla birlikte olmak istiyordu. Bir gece için bile olsa her şeyi unutamazlar mıydı?”

“Bu sabah seni incittim.”

“Evet.” Kollarını, kocasının boynuna doladı. “Ama şimdi olanları unutturabilirsin.”

Bu sözlerle Patrick, geri çekilip pelerinini omuzlarından sıyırdı ve çimenlerin üzerine bir battaniye gibi serdi.

“Sadece bir gece.” Saçlarını okşayarak dudaklarını genç kadının şakağına bastırdı. Kulağına İrlandaca, tatlı sözler fısıldarken yavaşça soydu karısını. Hemen sonra kendisi de üzerindekiyi çıkardı. Ay ışığı altında çıplak bir pagan tanrısını andırıyordu.

Isabel’i yünlü kumaşın üzerine yatırıp üzerine uzandı. “Bugüne kadar gördüğüm en güzel kadınsın,” diye mırıldandı dudaklarını boynunda gezdirerek.

Isabel’in göğüsleri gerilmiş, meme uçları sertleşmişti. Patrick’in dudakları aşağıya kayarak meme uçlarından birini buldu ve emmeye başladı. Isabel zevkle inleyip, titredi. Patrick’in elleri vücudunun her yerindeydi.

“İlk gördüğüm andan beri seni istedim,” diye itiraf etti. “Benden kaçmaya çalıştığında bile.”

“Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

“Düşmanın karşısında zayıf düştüğüm için kendimden nefret ettim.” Dudakları diğer göğsüne kaydı. Meme ucunun çevresinde diliyle daireler çizdi, okşadı, emdi. Isabel’in kalçaları içgüdüsel olarak hareket ediyor, kasıklarını Patrick’in kasıklarına sürüyordu.

“Halen düşmanın mıyım?”

“Bu gece değil,” dedi Patrick inlercesine. “Bu gece, aylardır bana çektiydiklerinin acısını çıkaracağım. Yorgunluktan bitap düşene kadar seveceğim seni.”

Isabel bacaklarını iki yana açtı ve kalçalarını kavrayarak kocasını kendisine çekti. Sertliğini bacaklarının arasında hissettiğinde inledi. Patrick, işkence edercesine kadınlığa sürtünmeye başladı. Çıldırıcı bir yavaşlıkla onu tahrik ediyor, kıvranmasına neden oluyordu.

“Patrick,” diye inledi genç kadın. Onu içinde istiyordu. “Lütfen.”

Karısının yakarışına karşılık vermek yerine tekrar göğüslerine uzandı ve genç kadın zevkten çılgılık atana kadar uçlarını emdi.

Isabel’in parmakları, sertliğini kavradığında Patrick’in yüzü gölgelendi ve gırtlığından bir inilti yükseldi. Boğuk iniltisi ilk anda Isabel’i şaşırtmıştı ama bunun zevkten kaynaklandığını anladığında okşamaya başladı.

“Yeter,” dedi Patrick. Genç kadının ellerini iki yanında hapsetti ve tek diziyle bacaklarını iyice açtı. Isabel, kadınlığının üzerindeki baskıyı hissetti önce. Ardından sertliğinin yavaşça içine kaydığını. Sabah hissettiklerinden çok farklıydı bu. Patrick, tamamen içine girip durduğunda Isabel, bir an için bittiğini düşündü. Sonra kocası tekrar hareket etmeye, içinde gidip gelmeye başladı. Zevk dalgaları hızla vücuduna yayıldı ve giderek daha da arttı. Patrick hareketlerini hızlandırdı, sarsıcı bir his sardı genç kadının bedenini ve hemen ardından kasılmaları hissetti. Doruğa yükselirken zevk dolu çılgınlıkları, kocasının dudaklarının altında boğuk bir iniltiye dönüştü.

“Henüz seninle işim bitmedi.” Elleri göğüslerini kavradı. Isabel soluk soluğa kalmıştı. İçindeki vahşice ihtiyaca anlam veremiyordu.

Isabel’i yüz üstü çevirip dizlerinin üzerinde yükseltti. Kalçalarını kavrayarak kendisine çekti ve tekrar içine girdi. Isabel zevkle haykırdı. Patrick göğüslerini kavrayıp, hızla içinde gidip gelmeye başladı. Isabel’in iniltileri, çılgınlara dönüştü ve bir kez daha sarsılarak doruğa yükseldi. Hemen ardından Patrick de zevkle haykırdı ve içine boşalmamak için son anda geri çekildi.

Isabel soluk soluğa kocasının yanına uzandı. Bedeni halen zevk dalgalarının etkisiyle titriyordu. Uzanıp Patrick’e dokundu. Genç adam onu kollarıyla sarıp göğsüne çekti. Baş, kocasının göğsünde yatarken Isabel gözyaşlarına hâkim olmakta zorlanıyordu. Bu tek gecenin her anını değerlendirmeliydi, çok kısa sürecekti çünkü.

Ertesi sabah şafakta, adanın her bir yanında uyuyan sevgililer, çiftler vardı. Patrick, pelerinine sarılmış uyuyan karısının yanında oturuyordu. Gece yaşananların etkisiyle şaşkın ve düşünceliydi. Bir kadınla böyle bir şey yaşayabileceğini bilmiyordu. Daha önce de kadınlarla

YASAKLI GELİN

yatmıştı ama hiç biri bu şekilde hissettirmemişti. Her şeyi bir kenara bırakıp onunla olmak istiyordu ama sorumlulukları buna izin vermiyordu. Ayağa kalktı. Isabel'i uyandırmayı planlamamıştı ama sanki gideceğini hissetmiş gibi hemen gözlerini açmıştı karısı.

“Laochre'ye mi dönüyorsun?”

“Evet.” Onu tekrar öpmek, önceki gece, defalarca sevdiği gibi sevmek istiyordu ama böyle bir şey yaparsa, onu bırakamayacağını biliyordu. “Ben ailelerle ilgili ne yapacağımıza karar verene kadar kadınlarla kal.”

Isabel, pelerini omuzlarından aşağı sıyırdı ve karşısında çıplak kaldı. Teni sabah güneşiyle parlıyor ve adeta Patrick'i günaha çağırıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Giyiniyorum.” Isabel masumca gülümsedi ve elbisesine uzandı. Kumaş çıplak bedenini okşarcasına sararken Patrick dişlerini sıkı.

“İnsanları bir araya toplamalıyız,” dedi Isabel. “Bugün Lughnasa. Kadın, erkek, çocuk herkesin en yüksek tepeye tırmandıklarını söylemiştin”

“Amadan Tepesi'ne,” dedi Patrick ve anakaradaki tepeyi işaret etti. “Ama bu tören sadece klan halkı için.” Normanlar'ın bu törenin bir parçası olmalarını istemiyordu.

“Peki ya ben?” diye sordu Isabel. “Benim de burada kalmamı mı istiyorsun?”

Patrick ne söyleyeceğini bilemedi. Onu klandan uzak tutmalıydı ama her geçen günle birlikte onu daha çok yanında ister olmuştu. Adetlerini öğrenmesini, onların bir parçası olmasını istiyordu.

Sıkıntıyla iç geçirdi. Onun ne istediğinin bir önemi yoktu, klanı için doğru olanı yapmak zorundaydı. “Diğerleriyle birlikte burada kalmalısın. Halkım çok zor bir yıl geçirdi. Kavgadan uzak, eğlenceli bir festival kutlamayı hak ettiler.”

“Bu hep böyle olacak değil mi? Normanlar'a asla aranızda yer vermeyeceksiniz. Bana bile.” Bakışlarındaki acı genç adamın içini parçalıyordu.

“Bu mümkün değil.”

“Dün gecedten sonra, bazı şeylerin değişeceğini düşünmüştüm,” dedi kırılgan bir sesle.

Uzanıp karısının elini avuçlarının arasına aldı. “Üzgünüm.”

Isabel dudağını ısırdı. Patrick’in onu kabul etmesini istemişti ve kalbinin içindekileri göreceğine inanmıştı. Ama çok yanılmıştı. Elini kurtarıp geri çekildi.

“Doğru, sizden biri değilim. Asla bir İrlandalı olamam. Klanının bir parçası olmak için çok uğraştım ama bunun da mümkün olmadığı çok açık.”

Patrick itiraz etmek ister gibi ağzını açtı ama Isabel ona konuşma fırsatı tanımadı. “Endişelenmene gerek yok seni utandırmayacağım. Sahte kraliçen olarak tüm sorumluluklarımı yerine getirmeye devam edeceğim.” Eteklerini toplayıp hızla yürümeye başladı.

Patrick ona yetişip yolunu kesti. “Isabel, bizden çok daha iyisini hak ediyorsun. Keşke bazı şeyleri değiştirebilsem.”

“Buna gücün var,” dedi Isabel. “Ama bu gücü kullanmamayı tercih ediyorsun. Hayatını, onlar yönetiyor.”

“Ne yapmamı bekliyorsun? Görevimden vazgeçmemi mi?”

Isabel bir cevap vermedi. O zaten klanını seçmişti ve söyleyeceği hiçbir şey bunu değiştirmezdi.

Patrick, elini karısının omzuna koydu. “Halen sana özgürlüğünü verebilirim. Başpiskopos boşanma için...”

Isabel daha fazla duymak istemiyordu. Omzunun üzerindeki eli itip koşmaya başladı. Ciğerleri acıyıp, bacakları onu taşımaz hale gelene kadar koştu. Tüm bunları hak etmişti. Bir şansları olacağına inanacak kadar aptaldı çünkü.

YASAKLI GELİN

~ *On Altıncı Bölüm* ~

ÖĞLEDEN sonra, MacEgan klanının tören yürüyüşü sona ermişti. Tepenin zirvesine vardıklarında, kardeşi Thrahern, mısır yapraklarını toprağa gömerken Patrick geride durup beklemişti. Hep birlikte dualar edip bereket tanrısına şükranlarını sunmuşlardı. Şükran töreninden hemen sonra eğlenceler başlamıştı. Yarışmalarda rakipler karşı karşıya gelmiş, içkiler içilmiş yemekler yenmişti. Patrick onlara katılmamış. Yamaçtaki bir kayanın üzerinden festivali izleyip, O’Phelan reisinin gelmesini beklemişti. Birkaç adamı ona eşlik etmek için yanında kalmıştı.

Günbatımından hemen sonra geldi klan reisi. Adamlarına dur işareti verip ileriye çıktı Patrick’i selamladı.

“Klanlarımız karşılıklı birçok defa çatışmaya girdi,” diye söze başladı sonra. “Son çatışmada Isabel MacEgan, beni oklarınızdan biriyle yaraladı. O bir Norman değil mi? Halkını kurtarmak için onunla evlendin.”

Patrick bunu inkâr etmedi. “Benden istediğin nedir?”

Donal bu soruya cevap vermek yerine başka bir noktaya değindi. “Normanlar sayıca sizden çok fazlalar ve klanını yok edecekler. Tabi eğer yardım teklifimi kabul etmezsen.”

Patrick, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Adamlarım herhangi bir düşmanı bozguna uğratmaya yetecek kadar güçlüler.”

“Peki ya benim klanım seninkine katılırsa?” diye sordu Donal. “Normanlar’ın hakkından gelmek için iki katı güce sahip olacaksın.”

Patrick, O’Phelan reisine güvenmiyordu. Donal, hiçbir çıkarı olmadan yardım teklif etmezdi. “Karşılığında sen ne istiyorsun?”

“Karını bir kenara bırak ve kızım ile evlen. Meara oldukça güzel bir bakire ve şu anda evli olduğun Norman’dan çok daha iyi bir kraliçe olacaktır.”

Adamlarının böyle bir evliliği onaylayacağına şüphesi yoktu ama o anda Isabel’in sözleri geldi aklına. *Hayatını onlar yönetiyor*. Klanını kurtarmak için kendini feda edip Isabel’le evlenmişti. Ve bu evlilik hiç de beklediği gibi olmamıştı. Isabel, düşünmeden hareket eden, itaat-siz... Ve tanıdığı en büyüleyici kadındı.

“Şu anda çok daha büyük sorunlar var,” dedi Patrick. “Edwin de Godred, Strongbow’un yeni bir saldırı planladığını söyledi. Gemileri her an burada olabilir. Onlara karşı hazırlıklı olmalıyız.”

“Strongbow’un, adamlarının Laochre’yi işgal etmeyeceklerini nereden biliyorsun?” diye sordu Donal, dalga geçercesine. “Kaleyi ele geçirip tahta, senin yerine Norman bir kral oturtacaklardır.”

“Öyle bir niyetleri olsaydı bunu çoktan yaparlardı. Adamların olası bir işgal için hazırlanmalılar.”

Donal’ın gözleri kısıldı. “Ben olsam Normanlar’a güvenmezdim. Teklifim halen geçerli, karını bırak ve benim kızım ile evlen. Bunu iyi düşün, kararını verince de haber yolla.”

Patrick soğuk bir ifadeyle adama baktı. Bağlılık ve sadakatinden şüphe duyduğu bir adamın sözüne güvenecek değildi. “Ben kararımı verdim. Cevabım hayır.”

Arkasını döndü ve tepeden aşağı yürümeye başladı. O’Phelan klanıyla çok uzun zamandır düşmanlardı ve onlarla işbirliği yapmak için bir neden göremiyordu.

YASAKLI GELİN

Ennisleigh'in ışıkları dikkatini çekti. Her zamankinden çok daha fazla ışık vardı. Norman askerleri, halen aileleriyle birlikteydiler. O sabah adada çok fazla oyalanmamıştı ama askerlerdeki değişiklik dikkatini çekmişti. Bakışlarında öfke yerine memnuniyet vardı. Hatta birkaç tanesi Patrick'i gülümseyerek selamlamıştı. Askerlerin davranışlarındaki bu ani değişim genç adamı şaşırtmıştı.

Isabel, askerlerin ailelerini getirtmekte haklı mıydı? Yanlarında uğruna savaşacak aileleri olduğunda gerçekten Pembroke Kontu'na karşı İrlandalılarla birlik olurlar mıydı?

Eğer Normanlarla aralarındaki uçurumu aşmayı başarırlarsa, tüm Eireann'daki en güçlü kale olacaklarına şüphe yoktu. Isabel bunun mümkün olduğuna inanıyordu. Patrick de böyle bir ihtimal olup olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

Isabel, çektiği acıdan rengi solmuş olan Sosanna'nın yanında oturuyordu. Sosanna'mn doğum sancılarının başladığını ona haber veren Söz Anselm olmuştu. Şimdiyse kulübenin girişinde durmuş endişeli gözlerle Sosanna'yı izliyordu.

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Isabel başım iki yana sallarken gülümsemesini bastırdı. Norman şövalyesi çocuğunun doğumunu bekleyen heyecan içindeki bir baba adayı gibi davranıyordu. "Doğum birkaç saat sürecek."

Şövalye sessizce, kadınların böyle acılara maruz kalmamaları gerektiğine dair bir şeyler homurdandı. Anselm kulübeden çıkmıştı ama Isabel fazla uzaklaşmadığını gördü. İhtiyaç anında yanlarında olmak için kulübenin yakınlarında oyalanıyordu.

Öğleden sonra akşamla birleşti ve Sosanna'nın sancıları sıklaştı. Gece geç saatlerde Sosanna acıyla savaşmaktan iyice yorgun düşmüş her sancıyla birlikte çığlıklar atıyordu.

İrlandaca "Daya, bebeğin doğmasına çok az kaldı," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Sosanna eline yapışıp öyle sert sıktı ki Isabel, parmaklarının kırılacağından korktu. Dişlerini sıkıp acıya katlandı. Zavallı kadının acısıyla kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

MICHELLE WILLINGHAM

Sosanna'nın acısı arttıkça Isabel endişelenmeye başladı. Doğum sırasında ölen kadınlar olduğunu duymuştu ve bu gece böyle bir şey olmaması için sessizce dua etmeye başladı. Bir an için gözü karardı. Kulübenin içindeki sesler sanki çok uzaklardan geliyordu.

“Isabel, dışarı çıkıp biraz hava al,” dedi Annle, bayılmak üzere olduğunu fark ederek.

Genç kadın bunu ikiletmedi; titrek adımlarla dışarı temiz havaya çıktı. Sör Anselm, kulübenin dışında bekliyordu elinde birkaç funda dalı vardı.

“Durumu nasıl?”

“Çok sancısı var.” Isabel üzgün bir tavırla başını iki yana salladı.

Anselm funda dallarını genç kadına verdi. “Bunları kabul edeceğinden şüpheliyim ama ona vererseniz sevinirim.”

“Onu önemişiyorsunuz.”

Şövalye başıyla onayladı. “Benden halen korktuğunu biliyorum. Onu rahatsız etmeyeceğim.”

“Burada yaşadığınız süre zarfında hiç İrlandaca öğrenebildiniz mi?” diye sordu Isabel.

“Biraz.”

“Bebek doğduktan sonra yanına gidip onunla konuşabilirsiniz.”

Anselm'in dudakları hüznü bir tebessümle kıvrıldı. “Bunun olacağını sanmıyorum.”

Isabel, mor çiçekleri kokladı ve şövalyeye gülümsedi. “Bunları ona vereceğim ve sizden olduklarını da özellikle belirteceğim.”

Isabel kulübeye döndü. Doğum başlamıştı ve Sosanna'mn yüzü ıkmaktan kıpkırmızı olmuştu. Isabel yanma oturup elini tuttu ve çiçekleri verdi. “Bunlar Sör Anselm'den,” dedi. “Duaları sizinle.”

Sosanna ıkmırken çiçekler avucunun içinde ezilmiş, parçaları yerlere dökülmüştü. Sonraki bir saat, Sosanna için belki günün en zor saatleriydi. Sonunda bebeğin ilk çığılığı yankılandı kulübede. Üç kadın da bebekle birlikte ağlamaya başladılar. Annle, minik bebeği annesinin karnının üzerine yatırdı.

“Bir oğlun oldu.”

YASAKLI GELİN

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, Sosanna bebeğinin başını okşadı. İki kadın sessizce Sosanna'nın bebeğini okşamasını, parmaklarına dokunmasını izlediler.

“Çok güzel bir bebek Sosanna.”

Genç kadın bitkin bir halde hafifçe gülümsemiş ama bir şey söylememişti.

Yorgun anneyle bebeği uyuduktan sonra genç kadın, kulübeden ayrılıp kale burcuna döndü. İçeri girdiğinde ocakta ateşin yandığını görerek şaşırdı. Alçak bir masanın üzerinde bir kadeh şarap ve tuzlanmış balıkla yeşil fasulyeden oluşan bir yemek onu bekliyordu. Başka bir tabaktaysa üzeri fındık parçalarıyla süslenmiş, şerbetli kek vardı.

Yaklaşan ayak seslerini duyunca Isabel kapıya döndü. Kocasını içeri girip elindeki çuvalı yere bıraktı. Patrick, ona doğru yürürken attığı her adımla Isabel'in kalbi daha bir hızlı çarpıyordu.

Cesaret almak istercesine kadehe uzandı ve şarabından iri bir yudum aldı. Patrick tam karşısında durdu. Ona dokunmamıştı ama öyle yakındı ki genç kadın bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Sosanna'nın bir oğlu olduğunu söylediler.”

“Evet. Çok zor bir doğum oldu.” Isabel, masanın yanındaki büyük minderin üzerine oturdu ve şerbetli keklerden birine uzandı.

“Şimdi iyi mi?” Patrick, karşısındaki mindere otururken genç kadın başıyla onayladı.

Kocasını masanın diğer tarafından onu izliyordu. Sanki Isabel şerbetli kekmiş gibi iştahla bakıyordu genç kadına. Buna rağmen Isabel'e dokunmak için bir harekette bulunmadı.

Isabel dirseğini masaya koyup başını eline yasladı. “Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?”

“Biz. Evliliğimiz.” Ona dokunmak ister gibi elini uzattı ama Isabel geri çekildi. Karşısında sakince oturmak yeterince zordu.

“Ne olmuş bize?”

“Donal O'Phelan seni bırakıp kızıyla evlenmemi istedi.”

Böyle bir şeyi beklemesi gerekirdi. “Ve sen de evet mi dedin?” Sesi sakın çıkmıştı ama sanki kalbine binlerce bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordu.

“Teklifini reddettim.” Patrick oturduğu minderden yavaşça kalktı ve kalkmasına yardımcı olmak için ona elini uzattı.

Isabel her nedense bunun altında bir tehdit sezdi ve elini tutmak yerine kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neden? Barışı sağlamak için evlenmek, hep yaptığın bir şey değil mi?”

Patrick’in yüzündeki sakın ifade yerini karanlık bir ifadeye bıraktı ve genç kadının bileğini tuttu. “Hayır, değil. Buraya gelip teklifinden bahsettim çünkü bunu bir başkası yerine benden duymanı istedim. Ayrıca sana sormak istediğim bir şey var.”

“Ne soracaksın?” Isabel sinirli bir şekilde güldü “Onunla en erken ne zaman evlenebileceğini mi soracaksın?” O kadar öfkeliydi ki bir şeylere vurmak parçalamak istiyordu. Sonunda masaya tekme attı ve tabaklar etrafa saçıldı. “Yoksa düğün için hangi tünığının daha uygun olacağını mı?”

Patrick kollarına yapıştığında Isabel tüm gücüyle savaştı ama parmaklarının kısılcından kurtulmak neredeyse imkânsızdı.

“Halen özgür olmayı isteyip istemediğini sormak için geldim,” dedi genç adam dudaklarını kulağına dayayarak.

“Bunu neden soruyorsun? Daima klanın için en doğrusunu seçeceksin. Ve her ikimiz de beni istemediklerini biliyoruz.”

Patrick bir şey söylemedi ama saçlarını okşamak için uzandı. Isabel geri çekilip başını önüne eğdi. “Burada kalamam.”

“Boşanmak mı istiyorsun?”

Isabel *hayır* diye haykırmak istedi. Tek istediği onunla olmak, yanında kalmaktı. O’Phelan’ın kızıyla evlenmese bile, hep diğer klanlardan benzer teklifler alacaktı. Isabel bu evliliğin süreceğine inanarak kendisini daha fazla kandıramazdı. “Lütfen beni yalnız bırak Patrick,” diye fısıldadı ve gözünden bir damla yaş süzüldü. “Git buradan.”

YASAKLI GELİN

~ *On Yedinci Bölüm* ~

PATRICK, güneş ufukta henüz kendisini göstermeden Ennisleigh kıyılarına varmıştı. Trahern ve Ewan da ona eşlik ediyorlardı. Her biri kendi tekneleriyle gelmişlerdi. Adadaki herkesi Laochre'ye götürmek için çok sayıda sefer yapmaları gerekecekti.

Her geçen gün sınırları daha da geriliyordu. Her iki tarafın da birlikte yaşamaktan hoşlanmayacağını biliyordu ama Normanlar geldiğinde güçlerinin bölünmesini istemiyordu.

Tekneleri kıyaya çekip kaleye doğru ilerlediler. Adaya henüz derin bir sessizlik hâkimdi.

“Ben Isabel’i alacağım. Siz diğerlerini toplayın.” Kale burcundan içeri girdi ve iç içe uyuyan insanların arasından dikkatle yürüyerek karısının odasına yöneldi.

Isabel, yatağında uyuyordu. Saçları yastığının üzerine dağılmış, çıplak bacakları örtünün dışına çıkmıştı. Uyurken, her zamankinden de güzeldi.

Sessizce yatağın kenarına oturdu ve onu uyandırmak için eğilip dudaklarından öptü. Ama dudaklarının tadını aldığı anda her şeyi unuttu. Isabel söz konusu olduğunda kendisini kontrol edemez hale gelmişti. Büyük bir açlıkla dudaklarını kavradı. Elleri teninde, göğüslerinde dolaştı. Meme uçlarını okşadığında Isabel hafifçe inleyerek titredi. Hemen sonra gözlerini açtı ve onu itti.

“Sen ne yapıyorsun?”

“Seni uyandırıyorum.”

“Neden buradasın?”

“Herkesi Laochre’ye götürmek için geldim. Eğer istila hakkında babanın söyledikleri doğruysa, herkese Laochre’de ihtiyacımız var.”

Isabel’in rengi solmuştu ama başını salladı. “Dışarı çıkarsan, giyineceğim.”

“Seni daha önce çıplak gördüm,” diye hatırlattı Patrick. “Ayrıca giyinirken sana yardımcı olabilirim.”

“Sana ihtiyacım yok.”

“Yok mu gerçekten?” diye fısıldadı ve Isabel’i kucağına çekti. Karısı karşı koymayınca içinde yükselen arzuya teslim olup onu tekrar öptü. Kraliçesi olarak yanında yer alamamasına aklı da bedeni gibi isyan ediyordu. Bu çalınmış, kısa anlarla yetinmek zorunda kalıyorlardı.

Kalçaları hafifçe kıpırdandığında Patrick daha da sertleştiğini hissetti. Elini geceliğinin altından sokup göğsünü kavradı. Hemen sonra geceliğini sıyrıp çıkardı ve meme uçlarından birini ağzına aldı. Isabel, kollarının arasında zevkle titriyordu. Patrick’in elleri her yerdeydi, ulaşabildiği her yer öpüyor, diliyle okşuyordu. Buraya neden geldiğini bile hatırlamakta zorlanıyordu. Tek düşünebildiği kollarının arasındaki çıplak kadındı.

Isabel’in elleri, kaslı karnından aşağıya pantolonuna kaydı ve bağcıkları çözdü. Patrick sabırsızca üzerindeki kardan kurtuldu ve kontrolünü tamamen yitirmeden önce onu yatağın üzerine yatırdı. Göğüslerini öpmek için eğildi. Dili ve dudakları göğüslerinin üzerinde gezinirken elini aşağıya kaydırды ve tek parmağını içine soktu. Isabel zevk dolu bir çığlık atarak sarsıldı.

YASAKLI GELİN

Patrick yatağa uzanıp Isabel'i kaldırarak erkekliğinin üzerine yerleştirdi. Isabel çıldırtıcı bir yavaşlıkla, sertliğini içine aldı. Sıcak ve nemli kadınlığı sımsıkı sarmıştı onu.

Patrick kalçalarını kavradı ve aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı Isabel'i. Tırnaklarını genç adamın omuzlarına batırdı ve kalçalarının ritmini ona uydurdu. Onunla sevişirken inanılmaz bir sahiplenme duygusu sardı Patrick'in içinde. Başka hiçbir erkeğin ona dokunmasını istemiyordu. Isabel sadece Patrick'e aitti. Ve her ne kadar imkânsız olsa da kısa bir an için onunla birlikte bir hayatı hayal etti genç adam.

Pozisyonlarını değiştirip Isabel'i tekrar altına aldı ve kalçalarını kavrayıp hızla içine girdi. Tekrar tekrar ve her seferinde daha sert ve hızlı gidip gelmeye başladı içinde. Isabel sarsılarak doruğa çıkarken Patrick şiddetli bir zevk dalgası inledi. O anda ne yaptığını bile fark etmeden içinden çıktı ve Isabel'in üzerine boşaldı.

Bunu hiç düşünmeden yapmıştı. Isabel hayal kırıklığıyla başını çevirdiğinde Patrick içinden kendine lanetler yığdırdı.

“Isabel ben...”

“Bir çocuk istemediğini biliyorum. En azından benden.” Ona hiç bakmadan yataktan kalktı ve bir bez ıslatarak kendisini temizledi.

“Isabel çok üzgünüm. Duygularını incitmek istemedim.”

Genç kadın tek kelime bile konuşmadan üzerini giydi ve saçlarını taradı. Patrick'ten çok kendisine kızıyordu o anda. Arzularının esiri olup bir kez daha kendisini küçük duruma düşürmüştü.

Tekne, anakaraya doğru hafifçe sarsılarak ilerliyordu. Annle ile Sosanna, Norman kadınları ve çocuklarıyla birlikte aynı teknedeydiler. Normanlar, Sosanna'nın bebeğine hayran kalmışlar, ona iltifatlar yağıyorlardı. Sosanna mutluluktan ıslıl ıslıl parlıyordu adeta.

Teknenin pruvasındaki Sör Anselm'in, bebeği izleyen bakışları yumuşak ve sıcaktı. Sosanna'ya gülümsediğinde, genç kadının yanakları kızardı.

Isabel ikinin arasında arkadaşlıktan öte bir şey olup olmadığını merak etti. Dizlerini karnına çekip karşı kıyıya baktı. Patrick diğer adamlarla birlikte kürek çekiyordu ama gözleri sürekli Isabel'in üzerindeydi.

Kocasının, bir kadın olarak onu arzuladığından şüphesi yoktu ama maalesef ona karşı olan hisleri bununla sınırlıydı.

Kıyıya ulaştıklarında, Norman kadınları yeni bir yuvaya kavuşma heyecanını yaşıyorlardı. Çocuklar koşarak önden gittiler ve otlardan oluşan öbeklere takılıp düştüklerinde kahkahalarıyla ortalığı çınılattılar. Isabel çocuklar hakkında haklı çıkmıştı. Düşmanlık nedir bilmiyorlardı.

Patrick, iki atla birlikte yanına geldi ve Isabel'i kaldırarak eğerin üzerine oturttu. Ardından kendi atı Bel'e bindi. Bir süre sessizce yan yana yol aldılar. Patrick'in yüzünde dalgın bir ifade vardı.

"Laochre'de ne kadar kalacağız?" diye sordu Isabel alçak sesle.

"İstila sona erene kadar. Birlikte kalmamız daha güvenli."

"Peki ya insanlarımız birbirleriyle kavga ederlerse?" Özellikle Ruarc'a hiç güvenmiyordu. Sör Anselm'in kolunda yavaşça yürüyen Sosanna'ya kaydı bakışları. Kız kardeşini bir Normanla birlikte görse Ruarc, öfkeden çılgına dönerdi büyük ihtimalle.

"Senin yardımına ihtiyacım olacak. Kadınlar, barışın sağlanması için önemli bir etken olabilir."

"Elimden geleni yaparım."

Patrick başka bir şey söylemedi ve önüne bakmaya devam etti. Laochre'ye yaklaştıklarında Isabel, kaleyi genişletme çalışmalarını görerek şaşırdı. Son birkaç hafta içerisinde, kaleyi çevreleyen yüksek çitler, taş görünümü kazandırmak için beyaza boyanmıştı. Tam da Isabel'in tavsiye ettiği gibi.

"Görünüşe göre bir hisar inşa ediyorsun," dedi Isabel değişime hayret ederek. Tamamlanmasına daha çok zaman vardı belki ama eski kaleyi geniş bir avlu haline dönüştürme çalışmaları açıkça görülüyordu. Normanlar için üzerleri sıvanmış, hasırdan dikdörtgen barakalar yapılmıştı.

"Bu değişimi onayladığın anlamına mı geliyor?"

"Evet," dedi genç kadın heyecanını gizleyemeyerek.

"Sör Anselm, inşaatı planlamak için adamlarından birini yardıma gönderdi."

"İnşaat ne kadar sürecek?"

YASAKLI GELİN

“Büyük ihtimalle yıllar sürecek. Tabi bu sürede tekrar saldırıya uğramazsak.”

Sonunda iç avluya ulaştıklarında atını ahırda görevli gence teslim edip Patrick’i takip etti. Kale burcundan içeri girdiklerinde Isabel burada da bir takım değişiklikler yapıldığını fark etti. İçerisinin halen iyi bir dekorasyona ihtiyacı vardı ama eskisinden çok daha temiz ve derli toplu görünüyordu. Masalar kenarlara itilmişti ve üzerlerinde yabanmersini dolu sepetler vardı.

“İnsanlarla burada konuşacağız,” dedi Patrick. “Neler olacağını bilmelerini istiyorum.”

“Biz mi?” diye sordu Isabel huzursuzca kıpırdanarak.

“Sen Normanlar’a hitap edeceksin ben de İrlandalılar’a.” Sepetten bir yabanmersini alıp Isabel’in dudaklarına götürdü.

“Beni asla dinlemeyeceklerdir.”

“Onlara kraliçeleriymiş gibi hitap edersen dinlerler.”

Isabel bundan şüpheliydi ama tartışacak zaman kalmamıştı. İnsanlar gelmeye başlamışlardı. Normanlarla adalılar büyük salonu neredeyse doldurmuşlar, omuz omuza duruyorlardı. Isabel, Laochre halkından kimsenin gelmediğini fark etti.

“Ben İrlandaca konuşacağım,” dedi genç adam alçak sesle. “Sen kendi diline tercüme et.”

“Ama benim İrlandacam o kadar iyi değil,” diye itiraz etti Isabel. “Bütün kelimelerinizi bilmiyorum.”

“Yeterince biliyorsun,” dedi elini hafifçe sıkarak Ardından salondaki kalabalığa döndü. “Laochre halkı, yeni bir istila ile karşı karşıya kalmak üzereyiz.”

Patrick konuşurken, Isabel de Norman askerleri için tercüme etti. Salondaki herkes konuşmayı sessizce dinlerken Isabel yavaş yavaş rahatlamaya başlamıştı. Patrick’in güvenini boşa çıkarmamak için elinden geleni yapıyordu.

Patrick, kısa bir süre için bile olsa ona Kraliçe olma şansı vermişti. Bu ağır bir sorumluluktan ve Isabel, kendisine verilen bu görevi layığıyla yerine getirmeye kararlıydı.

“Eğer hayatta kalmak istiyorsak,” diye devam etti Patrick. “Güçle-
rimizi bölmemeliyiz.”

İnsanların bir kısmı huzursuzca kıpırdandılar ama düşüncelerini di-
le getirmediler. Patrick konuşmasını tamamladığında, Isabel bir şekil-
de kendi adına konuşma cesaretini buldu.

“Önümüzdeki haftalarda birçok düşmanla karşı karşıya kalacağız,”
dedi genç kadın. “Klanlardan bazıları bizim bir araya gelmemizi iste-
miyorlar. Bizi ayrı tutmak istiyorlar çünkü omuz omuza çarpıştığımız
takdirde bütün Erin’deki hiçbir klanın bizi yenilgiye uğratamayacağını
biliyorlar. Eğer bu yoldan şaşarsak, bizi yok ederler.”

Patrick, genç kadının sözlerini adalılar için tercüme etti. Kimse bir
tepki vermemiş, derin bir sessizlik çökmüştü salona. Isabel’in yanakları
kızardı. Haddini aşmış olabilir miydi?

Kocası, askerlere, ailelerini barakalarına götürmeleri emrettikten
sonra dağılabileceklerini söyledi.

“Laochre halkı nerede? Adalılar dışında hiç İrlandalı görmedim.”

“Büyük ihtimalle evlerinde saklanıyorlar,” dedi Patrick. “Bunun
hesabını daha sonra verecekler.”

Kocası diğerlerinin peşinde dışarı çıkarken Isabel büyük salonda
kaldı. Salonun dekorasyonuna göz gezdirirken duvarların çok boş ol-
duğunu fark etti. El dokuması duvar kilimleri salonun bütün havasını
değiştirebilirdi. Bir an durup, burada kalabilmeyi diledi. Her ne kadar
Ennisleigh artık evi haline geldiyse de Laochre, rüyalarının kalesiydi
ve bu krallığın bir parçası olabilmeyi çok istiyordu.”

Az sonra dışarı çıktığında kapının önünde, kucığında çocuğuyla
Sosanna’yı gördü. Bazı Norman kadınları girişe yakında bir yerde
durmuş kendi aralarında konuşuyorlardı. Isabel’i gördüklerinde içlerin-
den biri ileri çıktı.

“Kraliçe Elizabeth, yardım etmek için ne yapabiliriz? Diğerleri bi-
zimle konuşmuyor.”

İrlandalılar’ın daha şimdiden misafirlerine cephe aldıkları açıktı.
“Konuklar için büyük salonun düzenlenmesi gerekiyor, öğlen için ye-
mek hazırlıkları da yapılmalı.” Sosanna’ya döndü. “Kadınlara yardım

YASAKLI GELİN

edecek misin?” Genç kadın huzursuzca bakışlarını yere indirdi. “Destegine ihtiyacım var.”

Sosanna tedirgin görünüyordu ama o sırada Sör Anselm geldi yanlarına ve daha yeni yeni öğrenmeye başladığı İrlandacasıyla genç annenin sağlığının nasıl olduğunu sordu.

Sosanna başını sallayıp hafifçe gülümsedi ve bebeğini omzuna yaslayarak sırtını okşamaya başladı.

“Sen... Otur.” Anselm’in, İrlandacası zar zor anlaşılıyordu ama hareketlerle, sözlerini destekledi.

“Anselm, rica etsem Sosanna için oturduğu yerden kadınları idare edebileceği bir yer bulabilir misiniz?”

Şövalye başıyla onayladı ve Sosanna’ya yaklaştı. Kısa bir an bekledikten sonra onu kucağına aldı. Isabel, genç annenin karşı koymak yerine bir kolunu, Anselm’in boynuna sardığını görünce şaşırdı.

Onlar uzaklaşırken Norman kadınlarından biri, yanına yanaştı. “Sör Anselm’i yıllardır tanırım ama ilk kez gülümsediğini görüyorum.”

“Çok şey değişti,” dedi Isabel yavaşça. “Daha da değişecek. Ama umarım bundan sonraki değişimler hep böyle iyi yönde olur.”

Günün kalan kısmında, çocukları ateş için çalı çırpı toplayıp oyunlar oynarken, Norman kadınları canla başla çalıştılar. Tüm çabalarına rağmen klan halkı sessizliklerini koruyup onlar yokmuş gibi davranmayı sürdürdüler.

Isabel bütün sabah, bir an için bile oturmamış, devamlı oradan oraya koşturmuştu. Bir yandan salonun düzenlenmesiyle yemek hazırlıkları diğer yandan İrlandalı kadınlarla Normanlar’ı bir araya getirme çabaları Isabel’i perişan etmişti. Öğle saati geldiğinde Isabel artık çaresizlik ve yorgunluktan ağlamak üzeydi. Laochre’de hep birlikte barış içinde bir yaşam kurmanın mümkün olamayacağını fark etmeye başlamıştı sonunda.

~ On Sekizinci Bölüm ~

PATRICK, son iki gece boyunca karısından uzak durmuştu. Aynı odayı paylaştıkları halde yerdeki bir şiltenin üzerinde uyumuştı. Kendisine, kafasını sadece kalenin savunma hazırlıklarına vermesi gerektiğini ve Isabel’le birlikte olmanın dikkatini dağıtacağını söylüyordu. Ama her gece odaya girdiğinde yatağının kenarına oturup uzun uzun uyuyan karısını izliyordu.

Isabel’in yanında olması hoşuna gidiyordu ama varlığının klan halkının üzerindeki etkisinin de farkındaydı. Şafaktan, günbatımına kadar durmaksızın çalışıyordu Isabel ama tüm çabalarına rağmen iki taraf arasındaki uçurum, daha da genişliyordu.

O sabah, O’Phelan reisi Donal’la bir grup adamı Laochre’ye gelene kadar, Patrick bu uçurumun tam olarak ne kadar genişlediğini fark etmemişti. Onlara kale kapılarını açmak hiç hoşuna gitmemişti ama yanlarında iki tane Brehon Hâkimi vardı.

Adamlarına kale kapılarını açma emri verdi. O’Phelanlar’ın geliş bir şeyleri tetiklemiş gibi kalede tuhaf bir hareketlenme yaşanmasına

YASAKLI GELİN

neden oldu. Kuzeni Ruarc, yanında klanın diğer bireyleriyle birlikte ortaya çıktı. Günlerdir Patrick'le konuşmayan klan halkı birer birer iç avluda boy göstermeye başladılar. Genç adam kuşku dolu gözlerle onlara baktı.

O'Phelan klanının reisi öne çıktı. "Laochre Kralı Patrick, sana klanlarımızı birleştirmek için kızımın evlenmeni teklif ettim. Sense anlaşmayı reddettin."

Patrick, adamın karşısına dikilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden buradasın Donal? Eğer gelme nedenin karımın açtığı yaranın bedeliyse, bunu hemen şimdi kararlaştırırlım. Ama evlilik konusunu tartışmayacağız." Normanlar'ın, İrlandaca bilmediklerinden dolayı bu konuşulanları anlayamamasına seviniyordu genç adam.

Donal, klan halkına göz gezdirdi. "Normanlar'dan sonsuza kadar kurtulmanızı sağlayacak bir teklifte bulundum. Halkının istediği de bu değil miydi? Ama sen bunun yerine daha fazla düşmanı aralarına soktun."

"Soruma halen cevap vermedin," dedi Patrick. Donal buraya gelme sebebini, bir an önce açıklamazsa onu ve adamlarını kaleden dışarı attırmayı düşünüyordu.

O sırada O'Phelanlar'dan dört adam; taştan yapılma bir sandalyeyi taşıyarak öne çıktılar. Bu taş sandalye, tacın yeni bir krala takılması anlamına geliyordu.

İşte o anda Donal'ın neden geldiğini anladı Patrick. Sert bir ifadeyle, "Halkıma savaş getirmeyi reddediyorum. Benden yapmamı istediğin şey, sadece sana yarar sağlayacaktı. Laochre halkına değil. Cevabım halen hayır."

"Ben de böyle söyleyeceğini düşünmüştüm," dedi Ruarc öne çıkarak. "Klanı korumak için ettiğin yemini bozduğun için, tahttan indirilmeni talep ediyorum."

Öfke ve ihanet Patrick'in içini kavuruyordu. Ruarc'ın hırsı ve öfkesi gözünü köreltmmişti. Klanın güvenliğini nasıl bir tehlikeye attığının farkında bile değildi.

Ruarc klan halkına döndü. “Meara, O’Phelan’la evlenip iki klanın güçlerini birleştirmeyi kabul ettim. Sizler yeni kralınız olarak beni kabul ederseniz, tahta geçmeye hazırım.”

Patrick, kuzeninin karşısına dikildi, öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. “Sen ne yaptığını bilmiyorsun kuzen.”

“Gerekirse krallık için seninle savaşırım,” dedi Ruarc.

“Savaşmaya gerek yok,” diye araya girdi Donal. “Hâkimler, klan halkının kral olarak kimi tercih ettiklerini oylamak için buradalar. Krallık için aday olacak başka kimse var mı?”

Öne çıkan kimse olmadı. Patrick kalabalığın içinde kardeşlerini aradı. Trahern’le Bevan’ı önceki geceden beri görmemişti. En küçük kardeşi Ewan bile hiçbir yerde yoktu. Kuşku ve endişe sardı benliğini. Kalabalığın gerisinde Isabel’i gördü, dehşet içinde olanları seyrediyordu.

Ruarc’a taht için meydan okuyabilirdi. Halkın karşısında küçük düşmemek için kuzeni bunu kabul etmek zorunda kalacaktı şüphesiz. Kılıç kullanmakta Patrick kadar usta olmadığından onu yenmekte zorlanmayacağını biliyordu. Ama adamlarının yüzündeki nefret çok açıktı. Ruarc’a karşı kazanması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Klan halkı tek tek hâkimlerin yanına gidip cevaplarını verirken sessizce bekledi. Hâkimler sonucu açıklamadan çok önce oylamayı Ruarc’ın kazanacağını biliyordu.

Sonuç açıklandıktan sonra klan halkının sevinç çığlıkları atmak yerine sessizliğini koruması, Patrick’i biraz olsun rahatlatmıştı. Ama içinde halen fırtınalar kopuyordu. O’Phelan reisi Donal’m, Ruarc’ı kullandığından şüphesi yoktu. İki klanın birlik olacağına bir an için bile inanmamıştı genç adam. Dökülecek kanları düşündüğünde yüreği korkuyla doluyordu. Ama en çok Edwin de Godred olanları öğrendiğinde yaşanacaklardan korkuyordu.

Ruarc klan halkına hitap ederken söylediklerini dinleme gereği duymadı genç adam. Onlardan uzaklaşıp düşünmeye ihtiyacı vardı.

Normanlar’dan biri yanına geldi. “Lordum, neler oluyor? Kimse bize bir şey söylemiyor.”

YASAKLI GELİN

Patrick düşüncelerinden sıyrılıp tüm dikkatini adama vermeye çalıştı. Eğer Ruarc, Normanlar'a karşı savaş açmak niyetindeyse, ilk fırsatta harekete geçecekti. Ama böyle bir savaştan, asıl zararı, klanın göreceğinin farkında bile değildi. Olanları engelleyememişti ama en azından herkesi birden korumanın bir yolunu bulana kadar olabilecekleri erteleyebilirdi.

“Kadınlarla çocukları alıp bütün askerlerinizle birlikte hemen Ennisleigh’e gidin. Tartışacak zaman yok, hepinizin hayatı tehlikede. Ada’da her şeyi açıklayacağım.”

Asker başını salladı ve hemen diğerlerini topladı. Kısa bir süre sonra büyük bir grupla birlikte kaleden ayrılırken Ruarc durmalarını emretti. Emri anlamadıklarından askerler yürümeye devam ettiler. Adalıların bazıları da onlara katılmıştı ve bu Ruarc’ın öfkesini daha da artırdı.

“Onlara ne söyledin?” diye sordu Patrick’in karşısına dikilerek. “Artık kral benim, sen değilsin.”

“Unvanı taşıyor olabilirsin ama liderliğin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Thornwyck Baron’u geldiğinde ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Güçlerimizi birleştirip savaşağız. Bundan böyle Normanlar, insanlarımızı rahatsız edemeyecek.”

“Buna inanmak için aptal olman gerek,” dedi Patrick. “Senin birlik olmak dediğin şey, O’Phelanlar için, Laochre’yi işgal etmelerini kolaylaştırmaktan başka bir şey değil.”

“Yanılıyorsun. Artık burası, benim krallığım ve hiçbir Norman’a krallığımda yer yok. Laochre’ye adımını atmaya kalkan ölür.”

“Onlara Ennisleigh’de sığınma hakkı verdim,” dedi Patrick. “Şimdi oraya gidiyorlar.”

“Bunu yapamazsın.”

“Yapabilirim. Ennisleigh aileme ait. O topraklar üzerinde bir söz hakkın yok.”

Ruarc’ın öfkesinden büyük bir keyif almıştı. Sonra hakaret kabul edilmesine rağmen sözde krala sırtını döndü. Isabel, az ilerde askerlerle konuşuyordu.

“Trahern, Bevan ve Ewan’ı hiçbir yerde bulamıyoruz,” dedi yanma gelerek. “Onlara ne yapmış olabilir?” Patrick’in omzunun üzerinden Ruarc’a baktı.

Eğer kardeşlerinin kılına zarar verdiyse, kral olsun olmasın onu kendi elleriyle öldürürdü. İçinde kaynayan öfkeyle gidip Ruarc’m yakasına yapıştı ve burnunun üzerine bir yumruk indirdi.

“Kardeşlerime ne yaptın?” Ruarc karşı saldırıya geçti ama normal şartlarda bile gücü ona eş değilken öfkeden deliye dönmüş olan Patrick’in karşısında hiç şansı yoktu. “Neredeler?”

“Ennisleigh’deler.”

“Eğer onlara bir zarar verdiysen, seni yaşatmam.” Ruarc’ı iterek serbest bıraktı.

“Laochre’den uzak dur,” dedi Ruarc. “Burada istenmiyorsun.”

“Sen lider olduğun sürece, bu kaleye adımımı bile atmam.”

Tekneler adaya ulaştığında Patrick, kıyıdaki bütün tekneleri büyük mağaraya çekmeleri emrini verdi. Hemen sonra kardeşlerini aramak için yola düştü. Birkaç dakika içerisinde onları meyve bahçesinde, yarı çıplak ağaçlara bağlı bir halde buldu.

Kardeşleri iyi durumdaydı, sadece Ewan’ın korkmuş gibi bir hali vardı. “Biz yanlış bir şey yapmadık,” diyerek burnunu çekti çocuk.

Patrick bıçağıyla iplerini kesti. “Ruarc bu yaptıklarının hesabını verecek. İlk olarak bir konsey oluşturup, ne yapacağımıza karar vermeliyiz.” Bevan’a döndü. “Doğru adamları toplaman için sana güvenebilir miyim? Onlarla bir saat içinde kale burcunda görüşmek istiyorum.”

Kardeşi bileklerini ovarak, başını salladı. Kurtulmaya çalışırken bilekleri yaralanmıştı. Isabel yanına geldi ve “Onları kale burcuna getir de yaralarına pansuman yapayım,” dedi.

“Önemli değil,” dedi Bevan hemen. “Pansumana gerek yok.”

Bevan’ın cevabı Patrick’i şaşırtmamıştı. Traher de iyi olduğunu söyledi ama Ewan, daha çok gençti ve tutsak alınıp bütün bir geceyi ağaca bağlı geçirmek onun için kötü bir tecrübeydi.

“Ewan, Isabel ile git,” dedi ve diğer ikisine döndü. “Hadi gelin. Isabel ona pansuman yaparken siz de susuzluğunuzu giderirsiniz.”

YASAKLI GELİN

Kale burcuna vardıklarında, adalılardan biri Trahern ve Bevan için kıyafet getirdi. Isabel, itirazlara kulak asmayarak kardeşlerinin yaralarına pansuman yaptı. Ewan'a özel ihtimam göstermiş, onurunu okşayan sözlerle moralini düzeltmişti.

Üç kardeş, karınlarını doyurup, susuzluklarını giderdikten sonra aldıkları talimatları yerine getirmek üzere dışarı çıkmışlardı. Ayak sesleri kapıdan uzaklaştığında Isabel yanına geldi.

"Tüm bunlar benim suçum değil mi?" diye sordu üzgün bir ses tonuyla. Patrick'in tacını alabileceklerini hiç düşünmemişti. Onun ülkesinde kral olunmaz, kral doğulurdu. Ama asıl önemlisi Patrick, kral olmak için yaratılmıştı.

"Ruarc kral olmanın bir yolunu arıyordu ve buldu."

"Ama krallık senin hakkın. Unvanını ondan geri almalısın."

"Bu benim verebileceğim bir karar değil. Beni kralları olarak seçen onlardı, verdikleri bu gücü geri alma hakları var." Sesi sakın çıkıyordu ama gözleri acı doluydu.

"Vazgeçmiş gibi konuşuyorsun."

"Kral olmak umurumda değil Isabel. Benim derdim klanım. Ruarc yaptığı şeyin doğuracağı sorunları göremiyor. Strongbow'un askeri gücüne karşı koyamaz. Özellikle bu şartlarda, Laochre'nin istila edilmesi kaçınılmaz."

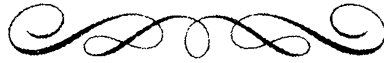
"Ne yapacaksın?"

"Diğerleriyle buluşacağım," dedi Patrick. "Her ne yapılacaksa birlikte karar vereceğiz."

"Yardım etmek için ben ne yapabilirim?"

Patrick başını iki yana salladı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Kocası dışarı çıkıp, kapıyı arkasından kapattığında, Isabel o ana kadar tuttuğu gözyaşlarını serbest bıraktı. Hayatları, eskisinden de karmaşık bir hal almıştı ve Isabel varlığıyla her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

~ On Dokuzuncu Bölüm ~

RUAR, kalenin iç avlusunda durmuş araziye izliyordu. Norman askerleri, Laochre'yi terk etmişler, O'Phelan klanının tamamı az önce kale kapılarından içeri girmişti.

İçinde tuhaf bir şekilde huzursuzluk vardı. İsteddiği gibi krallık unvanını kazanmıştı ama MacEgan klanı, bu zaferi paylaşmıyordu. Normanlar gitmişti ama bu onları son görüşleri olmayacaktı.

Adamlarından bir kısmı kulübelerine dönerken O'Phelanlar kaleyi araştırıyorlardı. İçgüdüleri tetikte olması için uyarıyordu genç adamı. Meara'yla evlenmeyi kabul etmenin karşılığında Laochre'yi teslim etmemişti ama O'Phelanlar, arazinin kontrolünü ele geçirmiş gibi davranıyorlardı.

Donal O'Phelan'a dönüp "Adamların geceyi asker barınaklarında geçirebilirler," dedi Ruarc. "Düğünü yarın yapabiliriz."

Düğünü hatırladığında gözleri bir kez daha boş yere kız kardeşini aradı. Kadınlardan biri, onu adaya giden grupla birlikte görmüştü. Üstelik kimsenin zoruyla değil, kendi isteğiyle gitmişti.

YASAKLI GELİN

Ruarc inanmak istememişti. Sosanna, Normanlar'dan korkuyordu. Laochre'nin güvenli ortamından ayrılıp neden Normanlarla dolu bir adada yaşamayı seçmiş olabilirdi? Sosanna'nın tehlikede olduğunu hissediyordu. Sör Anselm'in ona nasıl baktığını görmüştü, o adamlar aynı ortamda olması güvenli değildi.

“Patrick'in söz ettiği istilayla ilgili konuşmamız gerek,” dedi reise. “Eğer Strongbow'un ordusu buraya geliyorsa...”

“Bunu içeride konuşuruz,” diyerek sözünü kesti Donal. “Plan yaparken birlikte bir şeyler de içeriz.”

Büyük salona girdiklerinde Ruarc'ın ilk dikkatini çeken kral ve kraliçenin tahtı oldu. Cilalı ve oymalı koltukları yabancıladı. Birden salonu farklı bir gözle incelemeye başladı. Tahta oturmaya eskisi kadar istekli hissetmiyordu.

Kral olduğu takdirde Normanlar'dan kurtulabileceğini düşünmüş, karar verme gücüne sahip olmak istemişti. Ama şimdi kendisini eskisinden de işe yaramaz hissediyordu. Patrick'in klandaki yerini gasp etmişti resmen. Bu çok yanıltıcı.

İçinde kopan fırtınaları belli etmemeye çalışarak masadaki yerini aldı. Donal O'Phelan yanına oturdu ve adamlarından birine başıyla işaret verdi. Adam, salonun kapılarını kapatıp kalın tahta sürgüyü yerine oturttu.

“Kapıyı sürgülemeye gerek yok,” dedi Ruarc. “Normanlar artık bizim için bir tehlike oluşturmuyor.”

Donal gülümsedi. “Sizin için tehlike oluşturan Normanlar değil.”

Ruarc'ın bedeni birden buz kesti. “Bizi tehdit mi ediyorsun?”

Donal bu sefer açıkça güldü. “Tehdit etmiyorum, gerek de yok. Kapılarını bize sen açtın. Sayınız çok az, kaleyi ele geçirmek bizim için çok kolay bir iş.” Dalga geçer gibi kadehini kaldırdı. “Yeni kralın şerefine.”

Ruarc, kılıcına uzanır uzanmaz boğazına bir bıçak dayandı. Donal'ın bileğini yakalamaya çalıştı ama üç adamı onu engellediler. Elllerinden kurtulmak için çabalarken, bıçakların vücudunda açtığı yaraları hissetmedi bile. Onu sandalyeden kaldırıp yere yatırdılar ve bileklerini arkasında bağladılar.

Tanrım, ne yapmıştı? Düşman bir klanı içlerine kadar sokarak hem kralına hem de insanlarına ihanet etmişti. Donal O'Phelan'a nasıl güvenilebilmişti? Öfke gözlerini köreltmış, intikamdan başka bir şey düşünemez olmuştu.

"Onu herkesin görebileceği bir yere bağlayın," emrini verdi Donal. "Şafakla birlikte idam edilecek."

Ruarc gözlerini yumdu, bunu hak etmişti.

Gölgelerin arasında biri, yavaşça geriye çekilip gözden kayboldu. Kimse onu fark etmemişti.

Patrick, o akşam adalılarla Normanlar'dan oluşan konseyi kale burcunda topladı. Tercüme işini bu defa Trahern üstlenmişti. Akşamın büyük bir kısmını ne yapabilecekleri konusunu tartışarak geçirdiler. Sör Anselm kaleyi kuşatmayı tavsiye ederken, Annle'in kocası Brendan beklemleri gerektiğine inanıyordu.

"Ruarc kendi ölüm fermanını imzaladı," dedi Brendan. "Kral olmak için gerekli liderlik ruhuna sahip değil. Ve henüz resmi olarak krallık tacı ona teslim edilmedi."

"Taş sandalyeyi getirdiler," dedi Patrick yüzünde kuşkulu bir ifadeyle. "Ama kullanmadılar. Neden?"

"Çünkü onu kral ilan etmek gibi bir niyetleri hiç olmadı," dedi Bevan. "O'Phelanlar Laochre'yi ve arazileri istiyorlar. Bir şeyler planladıkları kesin."

Herkes özgürce düşüncelerini dile getiriyordu ama saatler sonra bile halen ortak bir karara varılamamıştı. Patrick herkesin dinlemeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek toplantıyı sona erdirdi.

"Şafakta tekrar toplanıp tartışmaya kaldığımız yerden devam ederiz. Gidip biraz dinlenin." Adalılara döndü Patrick. "Normanlar'm kalacak yere ihtiyacı var, kale burcu hepsini ağırlamak için küçük. Bazılarını evlerinize kabul ederseniz minnettar olurum."

Adalılar tereddüt ettiler, Annle, kocasının koluna dokunduğunda Brendan yumuşadı. "Anselm ve birkaç adamı bizimle kalabilir."

YASAKLI GELİN

Brendan'ın kabul ettiğini görünce diğerleri gönülsüzce de olsa Normanlar'ı evlerine davet ettiler. Gruplar halinde dışarı çıktıklarında geride yarım düzine kadar aile kalmıştı.

Patrick, Isabel'in yatak odasının kapısında durduğunu gördü. “Senin için çok uzun bir gün oldu,” dedi genç kadın ve tutması için elini uzattı.

Patrick aralarındaki mesafeyi kapatıp ona katılabilmeyi çok istiyordu ama bunu yaptığı takdirde bütün geceyi onunla sevişerek geçireceğini biliyordu. Oysa düşünmesi ve karar vermesi gereken çok şey vardı.

“Uzun bir gün oldu,” dedi ama elini tutmak için bir harekette bulunmadı. “Sen git yat, ben dışarı çıkıp biraz yürüyeceğim.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

“Hayır. Biraz yalnız kalıp düşünmek istiyorum.” Ayağa kalktı ve dışarı çıktı genç adam. Hava iyice serinlemişti. Pelerinine sıkıca sarılıp yürümeye başladı.

O güne dek kendisini gerçek anlamda bir kral gibi hissetmemişti ve kral olmanın sorumlulukları çoğu zaman ona ağır gelmişti. Şimdi kendisini hafıflemiş gibi hissetmesi gerekiyordu ama omuzlarındaki yük daha da artmıştı sanki.

Kumsala inip ay ışığının aydınlattığı denizi izledi. Titrek bir ışık çekti dikkatini, adaya doğru yaklaşan kayığı görünce şaşırdı. Bu karanlıkta birinin nasıl olup da bir kayık bulduğunu aklı almamıştı. Kayık kıyıya yaklaştığında kürekleri çekenin kim olduğunu fark etti ve yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Küçük kardeşi Connor MacEgan, sonunda yuvaya dönmüştü.

Patrick, kayığı kumsala çekmesi için kardeşine yardım etti ve hemen sonra sıkıca sarıldı ona.

“Uzun zaman oldu.”

Kardeşini iki yıldır görmemişti ve bu süre zarfında Connor çelimsiz bir delikanlıdan, uzun boylu kaslı bir erkeğe dönüşmüştü.

“Laochre'den geliyorum,” dedi Connor. “Orada neler oldu?”

Patrick, olanları anlatırken, kardeşi sessizce onu dinledi. Genç adam O'Phelanlar ile ilgili endişelerini dile getirdiğinde Connor'ın suratı asıldı.

“ O’Phelanlar, Laohre’yi ele geçirdiler bile. Ruarc’ı tutsak aldılar ve şafakla birlikte idam edecekler.”

“Bunu nasıl öğrendin?”

“Gölgede saklanıp, görünmez olmayı iyi biliyorum.”

Connor, çocukken bile başarılıydı bu konuda. Sessiz bir fare gibi, kimseye görünmeden her deliğe girip çıkabilirdi.

Haberler Patrick’in canını sıkıyordu. Kuzeninden hiç hoşlanmasa da ölmesine izin veremezdi. “Onu oradan çıkarmalıyız.”

Connor bir cevap vermeyince dönüp ona baktı. Kardeşi ilgi dolu gözlerle Patrick’in arkasında bir şeye bakıyordu. Genç adam arkasına döndüğünde Connor’un ilgisini çekenin Isabel olduğunu gördü.

“O benim karım, adı Isabel,” dedi Patrick uyarırcasına. Dünya yüzeyinde, Connor’ın baştan çıkaramayacağı tek bir kadın bile yoktu ve Patrick kardeşinin flört eğilimlerine hiç güvenmiyordu.

“Bu kardeşim Connor,” dedi genç adam karısına.

Isabel yanlarına gelip, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle ellerini uzattı. “Merhaba Connor.”

Connor’ın dudakları hınzır bir tebessümle kıvrıldı. Isabel’in elini kaldırıp dudaklarına götürdü. “Sizinle tanışmak büyük bir zevk ama ne utanç verici ki kardeşim sizi çoktan çalmış.”

Isabel’in yanakları kızardı. Patrick, karısının elini geri çekip kardeşine uyarı dolu bir bakış fırlattı.

Connor mesajı almıştı. Sırtarak, “Ben gidip yiyecek bir şeyler bulmaya çalışayım,” dedi.

“Trahern’le Ewan’ı bul. Birazdan ben de gelirim.”

Az sonra Connor gözden kaybolmuştu. Yalnız kaldıklarından emin olduğunda Isabel kocasının karşısına dikildi. “Bütün gece beni görmezden geldin. Nedenini bilmek istiyorum.”

Ona ne diyebilirdi ki? Hayatı alt üst olmuştu, halkı tehlikedeydi, muhtemel bir savaşın eşiğindeydiler ve tüm bunlar Isabel’i karısı olarak yanında istediği için olmuştu. Bunu her şeyden çok istiyordu. Kalmasını, çocuklarını doğurmasını ve sabahları yanında uyanmasını istiyordu. Ama onunla olmaya hakkı yoktu.

“Sana verebileceğim bir cevabım yok Isabel.”

YASAKLI GELİN

“Benim için bir şey hissediyor musun?”

Hislerini tarif etmeye kelimeler yetmezdi ama Isabel’i yanında tutabilmesinin bir yolu yoktu. Halkı onu asla kraliçeleri olarak kabul etmeyecekti ve Isabel acı çekecekti. Gitmesine izin vermekten başka şansı yoktu.

“Hissetmemeliyim,” dedi Patrick yavaşça. Isabel’e verebileceği tek cevap buydu. “Sen de hissetmemelisin.”

Karanlıkta Isabel’in yüzünü tam olarak göremiyordu ama acısını hissedebiliyordu.

“Biz diye bir şey yok hiç olmadı zaten,” diye mırıldandı Isabel. Sonra derin bir soluk aldı ve sırtını dikleştirdi. “Ruarc konusunda ne yapacaksın?”

“Birkaç saat içinde kardeşlerimle birlikte gidip onu alacağız.”

“O bir hain Patrick, senin ölmeni istiyor.”

“Ruarc’ın istediği kral olmaktı, benim ölmem değil.” Farkında olmadan ona doğru bir adım attı. Sanki bedeni sıcaklığını hissetmek için kendi başına hareket ediyordu.

“Eğer yakalanırsan...” Isabel cümlesinin sonunu getiremedi. Rengi solmuştu ve titriyordu. İşte o zaman gerçeği fark etti Patrick. Önemsiyordu. Tüm yaşattıklarına rağmen, Isabel onu önemsiyordu.

Karısını kollarının arasına alıp, sımsıkı sarılmak ve bir daha bırakmamak istiyordu. Ama yapmadı, yapamadı.

“Gitme.” Yalvaran sesi içini parçalamıştı.

“Gitmek zorundayım,” dedi Patrick. Kardeşleriyle buluşup plan yapması gerekiyordu ama ondan bir türlü kopamıyordu. Sonunda tüm gücünü topladı ve bir adım geri çekildi. “Bizim için dua et,” dedi ve bir veda dahi etmeden arkasını dönüp uzaklaştı.

Isabel’in mutluluğu için ondan vazgeçmeliydi. Bu yapacağı en zor şey bile olsa karısına özgürlüğünü vermek zorundaydı.

Beş kardeş, gecenin karanlığından faydalanarak sessizce kaleye yaklaştılar. Tek güvenceleri içgüdüleri ve kaleyi avuçlarının içi gibi biliyor olmalarıydı.

“Kaleye yeraltı geçidinden girebiliriz,” dedi Ewan. Geçit kalenin içindeki depolara kadar uzanıyordu.

“Geçidi kullanmamızı beklediklerinden eminim,” dedi Bevan. “Mutlaka birkaç nöbetçi koymuşlardır başına.”

“O halde ne yapacağız?” diye sordu Ewan. “Ana kapıdan girecek halimiz yok.”

“Adamların çoğu uyuyor,” dedi Patrick. “Kale duvarları arasında henüz tamiri tamamlanmamış bir bölüm var. Connor önden gidip Ruarc’ı kontrol edebilir.” Ewan’a döndü. “Burada kal ve kimseye görünme. Birkaç saat içerisinde dönmezsek, Sör Anselm’i getir.”

“Ben de sizinle gitmek istiyorum.”

Patrick elini kardeşinin omzuna koydu. “Sana dışarıda daha çok ihtiyacımız var ufaklık. Bizim gözümüz ve kulağımız olacaksın. Eğer işler ters giderse, tek umudumuz sensin.”

Sorumluluk duygusu Ewan’ın itirazlarına son vermişti. Başını sallayarak “Tamam,” dedi.

“Güzel.”

Patrick’in işaretiyle Connor, kalenin yıkık duvarlarının yolunu tuttu. Ewan’ı geride bırakıp sessizce kaleye doğru ilerlediler. Kapıda O’Phelanlar’ın sadece birkaç adamı vardı. Ensesindeki karıncalanma ters giden bir şeylerin habercisiydi ama ne?

Bevan yanına geldi. “Bir fikrim var,” diye fısıldadı. “Trahern ve ben geçitten girip, dikkatleri üzerimize çekebiliriz, adamlar bizimle meşgulken Connor’la sen de Ruarc’ı dışarı çıkarırsınız.”

“Yakalanırsınız,” dedi Patrick başını iki yana sallayarak. “Bu riski göze alamam.”

“Trahern’le benim o kadar beceriksiz olduğumuzu düşünüyor olamazsın. Siz Ruarc’ı dışarı çıkarana kadar oyalarız onları.”

“Connor ne haberlerle gelecek bir bakalım, sonra karar verimiz.”

Uzun bir süre karanlıkta beklediler. Sonunda Connor döndü ve Patrick rahat bir nefes aldı.

“Ruarc’ı kale burcunda, büyük salonda tutuyorlar,” dedi Connor. “Bağlı ve çıplak. Donal O’Phelan ve birkaç adamı da içeride. Ruarc’la dalga geçiyorlar.”

YASAKLI GELİN

“Yaralı mı?”

Connor omuzlarını kaldırdı. “Söylemek zor. Yüzünde vücudunda kanlar var ama yaraları ne kadar ciddi bilmiyorum.”

“Onu dışarı çıkarmak zor mu?” diye sordu Bevan.

“Oldukça ama başarabiliriz. Dikkatlerini dağıtacak bir şey bulmalıyız.”

Patrick, Bevan’ın planını anlattığında Connor tereddüt etmeden onaylamıştı. “Fazla zamanımız kalmadı. Yakında şafak sökecek.”

Sessizce plana uygun bir biçimde yerlerini aldılar ve Patrick, yara almadan kurtulabilmeleri için dua etti.

~ Yirminci Bölüm ~

ISABEL, erkeklerin neden kadınlardan yardım kabul etmediğini bir türlü anlamıyordu ama öylece oturup Patrick'in dönüşünü beklemek gibi bir niyeti yoktu.

Yanma sadece kardeşlerini alarak gitmişti. Düşman klanın bütün adamlarına karşı sadece dört adam ve bir çocuk. Laochre'deki erkeklerin sayısı iki elinin parmaklarından belki biraz daha fazlaydı. Savaşa onlar da katılsa bile O'Phelanlar karşısında yine de sayıca azlardı.

"Kraliçe Isabel."

Bir kadın sesiyle irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı ve arkasında duran kadına döndü. Annle ile Sosanna da gelmişlerdi.

"Evet?"

"Laochre'ye Ruarc için mi gittiler?" diye sordu Annle.

Isabel başıyla onayladı. "Onu kurtarıp buraya getirecekleri."

Sosanna'nın gergin omuzları gevşedi ve rahat bir nefes aldı.

"Sör Anselm, O'Phelanlar'ın, Laochre'nin kontrolünü tamamen ele geçirdiklerini söyledi. Bu doğru mu?"

YASAKLI GELİN

Anselm'in çok az bildiği İrlandaca ile bunları nasıl anlattığını Isabel merak ediyordu doğrusu. “Evet, doğru. Connor MacEgan o sırada Laochre'deymiş ve her şeyi görmüş. Ruarc'ı kurtarmak için diğerleriyle birlikte o da gitti.” Isabel, Sosanna'nın hatırına duyduğu hoşnutsuzluğu gizlemeye çalıştı.

“Anselm, onlara destek olmak için askeriyle birlikte peşlerinden gitmesi gerektiğine inanıyor,” dedi Annle.

“Neden? O'Phelanlar ilk saldırdıklarında o da, askerleri de hiçbir şey yapmadılar.”

Sosanna'nın yanakları kızardı ama açıklama yine Annle'den geldi. “Çünkü Sosanna, ondan rica etti.”

“Sosanna konuştu mu?” diye sordu Isabel heyecanla.

Kızarma sırası bu defa Annle'deydi. “Anselm'le Sosanna flört ediyorlar. Ve bir kadın konuşmadan da bir şeyler istemenin yolunu bulur.”

Isabel, Normanlar'ın günün birinde İrlandalılarla birlik olmasını umut etmişti hep ama Anselm dışındakilerin yardım edeceklerini hiç sanmıyordu. Maruz kaldıkları muameleden sonra İrlandalılara kin güdüyorlardı.

“Askerler yardım etmek istemeyecektir. Çok inatçılar.”

“Eşleri bizim tarafımızda. Bu küçük kalede iç içe yaşamaktan memnun değiller. Kocalarını yardım etmeye zorlayacaklarına dair söz verdiler.” Gözlerinde muzip bir pırıltıyla, “Onları ikna etmek için her şeyi yapmaya hazırlar,” diye ekledi.

“Sence işe yarar mı?”

“Denemeden bilemeyiz.”

Patrick'le Connor sessiz adımlarla uyuyan adamların arasından geçip kale burcuna doğru ilerlediler. Büyük salona girene kadar nefesini tuttuğunun farkında bile değildi. Sırtlarını duvara verip, gölgelere saklanarak Ruarc'a ulaşmaya çalıştılar.

Kuzeni dizlerinin üzerinde, başı öne eğik öylece duruyordu. Elleri ve ayaklarını bağlamışlardı ve çıırılçıplaktı. Büyük salonun diğer ucunda, Donal O'Phelan, kral koltuğunda uyuyordu. Sessizce merdivenlerin

yanına kadar ilerlediler ve gözlerden uzak bir köşede Trahern'le Bevan'ın harekete geçmesini beklemeye başladılar.

Dışarıdan yüksek, tiz bir çığlık duydu. Ensesindeki bütün tüylerin kabardığını hissetti. *Buna cesaret edemez.*

Ama söz konusu olan, buz gibi bir havada, anakaraya ulaşmak için kanalı yüzerek geçen bir kadındı. Her şeye cesaret edebilirdi.

Dışarıdan gelen kılıç sesleri ve savaş çığlıkları salondaki adamları uyandırmıştı. Bütün gece içtikleri kök birasının da etkisiyle adamlar tökezleyerek kapıya koştular. Donal O'Phelan ise horlamaya devam ediyordu.

Patrick, kardeşine, Ruarc'ı getirmesini işaret etti. Genç adam, kuzeninin dikkatini çekmek için tıslamaya benzer bir ses çıkardı. Connor, gölgelerin arasından çıkıp ona yaklaşırken Ruarc'm gözleri şaşkınlıkla irilemişti. Connor, elindeki bıçakla ipleri kestikten sonra ona izlemesini işaret etti.

Patrick pelerinini çıkarıp kuzenine attı. Ruarc minnet dolu bir ifadeyle pelerine sarılarak çıplaklığını örtmüştü. Büyük salonun arka merdivenlerine ulaştıklarında, Patrick, kilidi sadece içeriden açılan gizli geçidin kapısını araladı. Connor'la kuzeninin peşinden Patrick de girdi geçide. Çarpışma sesleri buradan çok daha net duyuluyordu. Patrick, yanılmış olmayı diledi. Karısının Ennisleigh'de güvende olmasını istiyordu, bir savaşın tam ortasında değil.

İç avluya ulaşmaya fırsat bulamadan O'Phelanlar'dan küçük bir grup, onları fark etti ve kılıçlarını çekip üzerlerine saldırdılar.

Patrick, tüm dikkatini düşmana verdi. Adamlardan birini tek bir kılıç darbesiyle yere yıkarak silahını aldı ve Ruarc'a fırlattı. Kuzeni intikam hırsıyla hemen düşmana saldırmıştı.

Klanın erkekleri de çarpışmaya katılmışlardı. Öğrendikleri yeni dövüş tekniklerini kullanarak, şaşırtıcı bir hız ve beceriyle düşmanı kılıçtan geçiriyorlardı. Kalenin diğer ucunda Trahern'le Bevan'ı gördü genç adam. Etrafları sarılmıştı ve düşman sayıca çok fazlaydı ama iki kardeş sırt sırta verip, sayılarını birkaç dakika içerisinde yarıya indirmişlerdi.

O'Phelanlar, sayıca çok fazlaydılar ve kolay kolay vazgeçecek gibi görünmüyorlardı. Kale duvarlarının dışından gürlemeye benzer bir ses

YASAKLI GELİN

yükseldi ve hemen sonra Norman askerleri kale kapısından içeri akın ettiler. Zırhları ve tepeden tırnağa kuşandıkları silahlarıyla çarpışmaya katıldılar. Askerlere kimin önderlik ettiğini gördüğünde kanın donduğunu hissetti. *Isabel*.

Bu bir kâbus olmalıydı, gördüğü şeye inanamıyordu. Isabel, atını sırtında, düşmanı adeta ok yağmuruna tutuyordu. Bir biri ardına fırlattığı okları, hem Normanlar'ı ve hem de MacEganlar'ı koruyordu. Isabel attığı her hedefi vurduğu halde, onu atından indirip güvenli bir yerde saklamak istedi Patrick. Burada olmamalıydı, savaşçı bir kraliçe gibi ordunun başına geçip kendisini bu şekilde tehlikeye atmaya hakkı yoktu.

Patrick, karısına ulaşmaya çalıştı ama sürekli birileri yolunu kesiyordu. Bir kadın çığlığı diğer bütün sesleri bastırdı. Sosanna'nın yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle O'Phelanlar'dan birini işaret ettiğini gördü. Söz Anselm ileriye doğru atıldı ve savaş baltasını savurarak adamın başını gövdesinden ayırdı.

Sosanna, Anselm'in kollarına atılıp yüzünü göğsüne gömdü ve gözyaşlarına boğuldu. Görünen o ki, Sosanna'ya zarar verenin kim olduğu konusunda yanıılmışlardı. Ona tecavüz eden bir Norman değil O'Phelan'dı.

Bir süre sonra O'Phelanlar geri çekilmeye başlamışlardı ama bu arada Patrick karısını gözden kaybetmişti.

Bevan, iki çocukla birlikte yanma geldi, tek söylediği "Esirler," olmuştu. Çocuklar altı ve on yaşından büyük değillerdi.

Patrick "Adın ne?" diye sordu yaşça büyük olana. Çocuk nefretle ona bakarak yere tükürdüğünde başıyla Bevan'a işaret verdi. Kardeşi altı yaşlarındaki çocuğu yakasından tutup havaya kaldırdığında büyük olan paniğe kapıldı.

"Ona zarar vermeyin."

"İsimleriniz," dedi Patrick tekrar.

"Benim adım Fergus," dedi çocuk isteksizce. "Kardeşiminki de Jarlath."

“Bağlayın,” emrini verdi Patrick. “Pazarlık için bu ikisine ihtiyaç olabilir.” Gözlerini Jarlath’e dikti. “Eminim babanız eve sağ salım dönmenizi ister.”

Her ikisinin de renkleri soldu. Doğru tahmin etmişti, bunlar Donal O’Phelan’ın çocuklarıydı ve kesinlikle değerli rehinelerdi. Ve Isabel’in güvende olduğunu bilmeden, onları serbest bırakmayacaktı.

Donal O’Phelan’ın iki oğlu hariç bütün adamlarını kalenin dışına çıkarmışlardı. Son düşman da kaleyi terk ettiğinde İrlandalıları coşkuyla bağırdılar.

Patrick kutlamaya katılmadı. Karısını halen bulamamıştı ve her geçen dakika endişesi daha da artıyordu. Patrick kalabalığın içinde karısını aramayı sürdürürken ara ara el kol hareketleriyle anlaşılmaya çalışan İrlandalılarla Norman askerleri çekti dikkatini. Sonunda Normanlar’ı aralarına kabul etmişlerdi. Isabel’in neden onları bir araya getirmek için bu kadar çabaladığını şimdi daha iyi anlıyordu. Tek bir vücut olduklarında, onları kimse yenemezdi.

O sırada Sosanna yanına geldi, hemen ardından da Anselm. Patrick’in düşünceleri Isabel’le öyle meşguldü ki Sosanna’nın telaşlı ifadesini fark etmedi bile.

“Isabel kayıp, onu gördün mü?” diye sordu Anselm’e.

Sosanna “Ben gördüm,” dedi. Uzun zamandır kullanmadığından sesi kısık çıkıyordu. “Onu götürdüler. Connor da peşlerinden gitti.”

Patrick kanının donduğunu hissetti “Ne zaman?”

“Çok olmadı.”

Patrick, Norman şövalyesine döndü. “Adamları toplayın, Isabel’i almaya gidiyoruz.”

Anselm başını eğdi. “Derhal.”

Patrick, ahırların yolunu tuttu. Bir an önce karısının peşinden gitmek istiyordu. Tam o sırada kuledeki çanın sesi yankılandı. Sadece çok acil durumlarda kullanılırdı bu çan.

Genç adam kalenin girişine koştu ve araziye göz gezdirmek için yüksek iskeleye tırmandı. Gördüğü manzara karşısında kaskatı kesildi. Yüzlerce okçu kumsala doğru adeta akıyorlardı. Hemen arkalarından

YASAKLI GELİN

askerler takip ediyordu onları. Pembroke Kont'u, beraberinde bine yakın Norman askeriyle kıyılarına ulaşmıştı.

Patrick, görünmez bir zincirle bağlanmış gibi olduğu yere çakılıp kalmıştı. Karısı düşmanın elinde tutsakken işgalciler kapılarına kadar dayanmıştı. Halkı büyük bir tehlike altındaydı.

Kendisini iki parçaya ayrılmış gibi hissediyordu. Onun yeri burasıydı, insanların yanı. Kalesi işgal edilmek üzereyken Isabel'in peşinden gidemezdi. Halkına karşı bir sorumluluğu vardı.

Donal O'Phelan'm, Isabel'e yapabileceklerini düşündüğünde suçluluk duygusuyla içi kavruldu. Isabel'in boyun eğmeyeceğini, son ana kadar dişıyla, tırnağıyla savaşacağını biliyordu. O'Phelan reisi, acımasız bir adamdı ve Isabel'e de merhamet göstermeyecekti.

Kardeşlerinin etrafa emirler yağdırdıklarını duydu. Saldırıya karşı hazırlanıyorlardı. Adamlarıyla birlikte Patrick'te pozisyonunu aldı ama Isabel'i düşünmeden edemiyordu. Ondan bu şekilde vaz geçmek, onu düşmanın insafına bırakmak içini parçalıyor, canını yakıyordu. Donal O'Phelan onu çoktan öldürmüş bile olabilirdi.

~ Yirmi Birinci Bölüm ~

İSABEL, babasının ordusunun renklerini gördüğünde bağırarak istedi ama Donal O’Phelan elini, sıkıca ağzının üzerine kapattı.

“Bağırırsan boynunu kırarım.”

Bunu yapacağından en ufak bir şüphesi bile yoktu Isabel’in. İşgal ordularının Laochre’ye doğru ilerlediğini görünce kalbi korkuyla çarpmaya başladı. Eğer babası, ortadan kaybolduğunu öğrenirse Patrick’le birlikte bütün halkını öldürürdü.

Kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalıştı ama akli kocasıyla meşguldü. Patrick’in onu kurtarmak için arkasından gelmeyeceğini biliyordu. Ne Patrick, ne de bir başkası. Norman işgali altındayken kimse onun için savaş alanını terk etmezdi.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu, Donal elini geri çektiğinde. “Senin işine yaramam.”

“Kıymetli bir rehinesin, seni satabilirim. Normanlar’ın senin gibi bir kadına hayır diyeceklerini sanmam.”

YASAKLI GELİN

“Babam o adamların arasında. Beni esir tutmana asla izin vermez. Kendi ölüm fermanını imzalıyorsun.”

“Hayır,” dedi Donal gülümseyerek. “Kocanın ölüm fermanı bu. Seni koruyamadı değil mi?”

Isabel olabilecekleri düşünmek bile istemiyordu. Donal, atını biraz yavaşlattı ve neredeyse Ennisleigh kadar büyük bir kalenin girişine sürdü. O’Phelanlar zengin bir klandı ve kaleleri Erin’in iç kısmında yer aldığından kıyıdaki klanlar gibi sık sık saldırıya maruz kalmıyorlardı.

Kalenin girişine ulaştıklarında, Donal onu atından indirdi ve kapıdaki adamlarına teslim etti. Isabel bütün gücüyle onlara karşı koydu. Vurdu, tırmaladı, tekmeledi. Onlardan korkmuyordu, tersine içi nefret ve öfke doluydu. Ama adamlar fiziksel olarak ondan güçlüydüler. Isabel’i zorla yere yatırdılar ve biri ayağıyla ensesine bastırırken bir diğeri bileklerini arkasında bağladı.

Ensesindeki baskı kalktı ve genç kadın derin bir nefes aldı. En yakındaki kulübeye baktı. Aralık kapısından kulübenin silahla dolu olduğunu görebiliyordu ama ulaşamayacağı kadar uzaktı kulübeye. Tek ihtiyacı bir yay ve birkaç oktu.

Güneş alçalmaya başladığında, Patrick, O’Phelan topraklarına ulaşmıştı. Atını bir ağaca bağlarken tıslamaya benzer bir ses duydu ve dönüp baktığında Connor’u gördü. Onun iyi olduğunu görmek genç adamı rahatlatmıştı.

“Isabel içeride mi?”

Connor başıyla onayladı. “Ama çok fazla nöbetçi var. Dolan senin gelmeni bekliyor, bu durumda en iyisi pazarlık yapman. Bevan ve ben seni bir şekilde dışarı çıkarırız.”

“Bevan mı?”

Connor uzaktaki bir atlıyı işaret etti. “Seni izlemiş.”

Patrick bir küfür savurdu. “Laochre’de kalıp kaleyi savunması gerekti.”

“Laochre’nin güvenilir ellerde olduğuna inanmasa peşinden gelmezdi.”

Patrick, kendilerini tehlikeye attığı için kızgındı ama onları geri göndermek için artık çok geçti. “Ben içeri gireceğim. Sen oklarını hazır tut. Bana veya Isabel’e yaklaşan olursa vur.”

Birkaç dakika sonra Bevan onlara katılmıştı. Patrick, planı ona da anlattı. O’Phelan’ın Isabel’i neden tutsak aldığını bilmiyordu. Bu çok anlamsızdı. Neyse ki Patrick’in de elinde ona karşı kullanabileceği kendi tutsakları vardı.

Patrick atına binmeden önce son bir kez kardeşlerine baktı. Onları bir daha göremeyebilirdi.

“Uğruna ölmeye değer mi?”

Bevan’ın sorusu genç adamı hazırlıksız yakalamıştı. İçinde tuhaf bir sızı duydu. Isabel’e bir şey olabileceği düşüncesi bile onu dehşete düşürüyordu.

“Evet, değer.”

Arkasına bakmadan atını, kaleye doğru sürdü. Kale kapıları açıldı. Akşam güneşi tam yüzüne vurduğundan kapıyı kaç nöbetçinin koruduğunu göremedi. Kalenin girişine yaklaştığında atını durdurdu.

“Donal O’Phelan,” diye seslendi. “Karım için geldim.”

Kale duvarlarının dışında birkaç dakika bekledi, kimse ortaya çıkmayınca girişe biraz daha yaklaştı.

Bir ok, hemen önünde yere saplandı ve sadece birkaç saniye sonra okçu, tam kalbine saplanmış bir okla yere düştü. Kardeşleri arkasını kolluyordu neyse ki.

“Başka bir adamının daha ölmesini istemiyorsan, adamlarını geri çağır ve benimle kendin yüzleş,” dedi Patrick.

Az sonra klan reisi kendisini gösterdi. Kale girişinden birkaç metre içeride duruyordu. Bir okçunun hedef sahasının dışında ama görülebi-lecek kadar yakındaydı.

“Adamlarım yerlerinde kalacak,” dedi Donal. “Bütün klana karşı sadece birkaç adam.”

“O halde birkaç adamının daha ölmesine hazırlıklı ol. Acaba onlar ölmeye hazırlar mı?”

Donal bir kahkaha attı. “Peki, sen ölmeye hazır mısın?”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Patrick. “Isabel bir işine yaramaz.”

YASAKLI GELİN

“Belki sen öldüğünde, onunla ben evlenirim.”

Patrick öfkesini gizlemeye çalıştı. “Sana karımın hayatı için meydan okuyorum O’Phelan.”

Donal’ın yüzündeki gülümsemede en ufak bir değişiklik bile olmadı. “Meydan okumana karşılık vermem gerekmiyor. Kaleden içeri girdiğin anda adamlarım seni öldürecek.”

Patrick buna cevap olarak atını ileri sürdü. “Bu savaş demek. Kaledeki en son canlıya kadar kanını akıtırız. İşte o zaman halkının kanında yıkanmanın ne demek olduğunu anlarsın.”

Donal, Patrick’in arkasını işaret etti. “Bundan şüpheliyim.” Ayak sesleri duyuldu ve Patrick dönüp baktığında küçük bir grup askerin kardeşlerinin saklandığı alanı çevrelediğini gördü.

“Adamlarını Laochre’ye geri gönder MacEgan,” dedi Donal. “Ve ben de yaşamalarına izin vereyim.”

Patrick atını girişe daha da yaklaştırdı. “Benim aklımda daha farklı bir pazarlık var. İki oğlunu ilgilendiriyor.”

~ Yirmi İkinci Bölüm ~

ISABEL, ellerini çözmeyi başardıktan sonra onu kapattıkları dar çukurun her köşesini kontrol etti ve bir çıkış yolu aradı. Gökten bir merdiven düşmediği takdirde dışarıya çıkmanın yolu yoktu.

Çaresizlikle yere oturup duvara yaslandı. Kapana kısılmıştı. Ardından sesler dikkatini çekti. Adamlar bağıryorlardı ve genç kadın dövüşme sesleri duydu. Birkaç saniye sonra çukurun kapağı açıldı ve içeri dolan ışık, Isabel'in gözlerini kamaştırdı. Işık tekrar kaybolmadan az önce aşağı birini attılar. Isabel bir homurdanma duydu ve nefes almaya bile korkarak iyice duvara yapıştı.

“Pislik herifler,” diye küfretti adam ve Isabel sesini hemen tanıdı.

“Patrick?” diye fısıldadı. Zifiri karanlıkta kocasına ulaşmaya çalıştı. “Sen misin?”

“Isabel?”

Patrick, onu kollarının arasına alıp sımsıkı sarıldığında derin bir oh çekti. “Sen iyi misin? Sesleri duydum, sana bir şey yaptılar mı?”

YASAKLI GELİN

“Ufak tefek ezikler sadece.” Elleri sırtından yukarı kaydı ve genç kadının saçlarını okşadı. “Sen iyi misin?”

“Birkaç çürüğüm var ama ciddi değil.” Kocasına iyice sokulup gözlerini yumdu. “Neden geldin? Yolda kontun adamlarını gördüm.”

“Neden gelmiş olabilirim?” Dudakları, dudaklarını buldu ve sanki bir daha hiç bırakmayacakmış gibi öpmeye başladı Isabel’i.

Kocasının kollarının arasında bir kez daha eridiğini hissetti genç kadın ama bunun ne yeri ne de zamanıydı. Kendini zorlayarak geri çekildi. “Böyle bir riske girmemeliydin,” dedi soluk soluğa. “Dolan asla gitmemize izin vermez. Laochre’de kalmalıydın, klanın sana ihtiyacı var.”

“Onlar için yapabileceğim her şeyi yaptım,” dedi Patrick. “Şimdi de karım için bir şeyler yapıyorum.” Onu tekrar kollarının arasına aldı. “Endişelenme, çok yakında buradan çıkacaksın. Donal’ın iki oğlu elimizde, kardeşlerim Laochre’ye onları almaya gittiler. Seni onlarla takas edecekler.”

“Ya sen?” Kocası bir cevap vermeyince bütün bedeni buz kesti. Donal O’Phelan, Patrick’in ölmesini istiyordu. Patrick kendi hayatının onun için feda ediyordu. “Bunu yapmana izin vermeyeceğim.”

“Her şey yoluna girecek,” diye fısıldadı Patrick. “Endişelenme.”

Saatler çok hızlı ilerlemişti. Isabel zamanı durdurmak, sonsuza dek sevdiği adamın kolları arasında kalmak istiyordu. Onsuz bir yaşam düşünemiyordu ve her ne pahasına olursa olsun kocasından vazgeçmeyecekti.

Adamların konuşma seslerini duyduklarında Patrick, genç kadını ayağa kaldırdı. “Eğer Donal sözünü tutmazsa kalenin kuzeyinde, duvara en yakın kulübeyi bulmaya çalış. Kulübede, içinde geçit olan bunun gibi bir çukur var. O geçit seni kalenin dışına çıkaracak.”

Tartışacak zaman yoktu, göz kamaştıran ışık karanlık çukuru doldurdu. Aşağıya bir merdiven indirildi ama Isabel kıpırdamadı.

Patrick ona sıkıca sarıldı. “Artık gitme zamanı.”

Isabel, merdivenin başında durdu. Onu bırakmak istemiyordu.

“Isabel, bunu benim için yap,” dedi genç adam. “Sen kurtulursan, ikimizin de bir şansı olur.”

Isabel attığı her adımdan nefret etmesine rağmen basamakları tırmandı. Patrick haklıydı, Isabel kurtulursa, onu da kurtarma şansı olabilirdi.

Patrick, Isabel’e yalan söylemişti. Onun için en ufak bir umut bile yoktu. Donal, çocuklarının karşılığında Isabel’i bırakmayı kabul etmişti ama Patrick için bir anlaşma ya da pazarlık olmayacaktı.

Merdiven bir kez daha aşağı indi. “Yukarı tırman.”

Patrick söyleneni yaptı, gün ışığına çıktığında, parlak ışığa uyum sağlamak için gözlerini birkaç kez kırptırdı. Görüşü netleştğinde adamlardan birinin elinde uzun bir halat olduğunu gördü. Haladı ne için kullanacağını tahmin etmek hiç zor değildi.

Adam, Patrick’i kolundan tutmak için uzandı ama genç adam bir tekme darbesiyle onu yere yıktı ve o kalkmaya fırsat bulamadan çukura itti adamı.

İkinci adam önceki gibi kolay bir rakip değildi. Patrick, adamın ilk birkaç yurruğundan kurtulmayı başarmış, hatta bir de yumruk atmıştı. Ama boğazına yediği yumruk solğunun kesilmesine neden olmuştu. Kendisini toparlayana kadar başkaları geldi. Her yerine vuruyorlardı. Son darbeyi dizlerinin arkasına yedi ve yere düştü.

Kalenin diğer tarafında karısını gördü. İki yanındaki adamlar kollarından tutmuş, kaçmasını engellemeye çalışıyorlardı. Isabel gözyaşları içinde olanları izliyor, adamların elinden kurtulmak için çırpınıyordu. Patrick, onun bu halini gördüğünde daha büyük bir öfkeyle karşı koymaya başladı. O’Phelan’ın sözünü tutmayacağını bilmesi gerekirdi. Ama Isabel’e bir şey olmasına asla izin vermeyecekti. Ne pahasına olursa olsun, onun yaşamasını istiyordu.

“Isabel,” diye seslendi. “Sabah söylediklerimi hatırla. Geçidi bul” Adamlar anlamasın diye Normanca konuşmuştu. Patrick bakışlarını Isabel’e dikti ardından öfkeyle Donal’a baktı.

“Onu serbest bırakmaya söz verdin.”

YASAKLI GELİN

Donal umursamazca omuzlarını silktilti. “Sen öldüğünde tekrar evlenmek için serbest olacak.” Kınından bir hançer çıkarıp Patrick’e doğru yürümeye başladı. Patrick, Isabel’e baktı. Kaçmak için sadece birkaç saniyesi olacaktı.

Patrick birden Donal’ın üzerine atıldı. Reis dengesini yitirdiğinde genç adam hançerin kontrolünü ele geçirdi ve Donal’ın gırtlığına dayadı. “Karımı serbest bırakın.”

Adamlar anlık bir duraksamanın ardından itaat ettiler.

“Şimdi Isabel,” diye bağırdı. “Koş.”

Geçidin olduğu kulübeye koşmak yerine tam ters yönde bir kulübe-ye doğru koştu Isabel. Patrick arkasından bağırdı. Üç adam çoktan karısının peşine düşmüşlerdi.

Donal’ı bırakıp ayağa fırladı ama reis, son anda üzerine atılıp onu düşürdü. Donal hançeri elinden almaya çalışıyordu. Adamı tüm gücüyle üzerinden itip ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Patrick daha yolu yarılayamadan adamlardan biri geri geri kulübeden çıktı. Elleri havadaydı. Ardından elinde bir yay ve ok dolu kılıfla Isabel belirdi kapıda. Patrick hayretle karısına bakakalmıştı.

Isabel öldürmeye hazır, Donal’ın kalbini hedef aldı. “Kapıları açın, kocam ve ben gidiyoruz.”

“Arkanızı döndüğünüz anda adamlarım ikinizi de öldürecek,” dedi Donal. “Sadece bir seçim şansın var Leydi Isabel. Ya rehinem olarak kalır yaşarsın ya da kocanla birlikte ölürsün.”

“Ben çoktan seçimimi yaptım,” dedi Isabel tereddütsüz. “Kale kapılarını açın.”

Patrick yanına gitti, kendi kılıcıyla kalkanını almak için kulübeye girdiğinde adamlardan ikisinin cansız bedenleriyle karşılaştı. Dışarı çıkıp karısının yanında durdu ve kalkanını ikisini birden koruyacak şekilde kaldırdı.

O’Phelanlar’dan biri ileriye doğru atıldı ama tam kalbinden aldığı okla yere yığılıp kalmıştı. Isabel inanılmaz bir hızla yeni bir ok takıp tekrar Donal’ı hedef aldı. “Biz gidiyoruz.”

Yavaşça kale duvarlarının dışına çıktılar. Yay sürekli gergin tutmaktan Isabel’in kolları titremeye başlamıştı. “Silahı bana ver,” diye

mırıldandı Patrick kılıcını kılıfına sokarak. “Kalkanı al.” Aynı anda hareket ederek okla kalkanı takas ettiler. Patrick gözünü O’Phelanlar’dan bir an olsun ayırmıyordu.

“Üzgünüm Patrick,” diye fısıldadı Isabel. Tutsak düşmeseydi bunların hiç biri olmayacaktı.

“Senin suçun değil.” Geri geri yürüyerek kaleden uzaklaştılar.

“Menzilleri dışına çıkmalıyız,” dedi Isabel.

“Menzil dışına çıkmamıza izin vermeyecekler. Bir tek kurtulma şansımız var, o da kardeşlerimin yardımı.”

“Zamanında yetişebilecekler mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Patrick.

Isabel boştaki eliyle kocasının omzuna dokundu. “Senin karın olduğum için bir an bile pişmanlık duymadığımı bilmeni istiyorum,” dedi sesi titreyerek. “Keşke daha çok zamanımız olsaydı.”

Patrick kısa bir an ona baktı. Bakışlarında kararlı bir ifade vardı. “Henüz bizden vazgeçmeye niyetim yok, *a ghra*.”

A ghara, aşkım. Tek bir sözcükle tüm korkuları, endişeleri kaybolmuştu sanki. İçine bir sıcaklık yayıldı.

“Ben işaret verdiğimde ağaçların arasına koşmanı istiyorum. Ne olursa olsun sakın durma.”

“Ya sen?” diye sordu Isabel endişeyle.

“Sen menzilden çıkar çıkmaz peşinden geleceğim.”

Isabel olabileceklerin korkusuyla titredi. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Ölmeni istemiyorum.”

“Uğruna canımı feda etmek isteyebileceğim tek kadınsın,” dedi boğuk bir sesle. “Kardeşlerim gelecek, bana güven.”

Isabel gözlerine dolan yaşları sildi ve derin bir soluk aldı. Patrick “Şimdi,” dediğinde de koşmaya başladı. Tahta kalkan ağırdı ama ağaçlık alana doğru koşarken yine de sırtında tutmayı başardı. Hemen arkasında Patrick’in birbiri ardına fırlattığı okların sesini duyuyordu.

Tam önünden ürkütücü savaş çılgınlıkları yükseldi. Güneşte parlayan gümüş zırhları fark etti. Isabel soluğu kesilmiş bir halde askerlere baktı. Kontun ordusu üzerlerine doğru geliyordu.

YASAKLI GELİN

Isabel donup kaldı. Patrick’e döndü, yerinden kıpırdamamıştı, Oku halen O’Phelan kalesini hedefliyordu. Norman ordusu daha da ilerledi, neredeyse bine yakın asker çevrelerini sarmıştı. Isabel kocasının yanma döndü.

“Patrick?”

“Benimle kal,” dedi genç adam ve okunu aşağıya indirdi.

“Ne istiyorlar?”

“Her ne olursa olsun seni koruyacağım,” dedi ve elini tuttu. “Mümkün olsa senin yaşaman için krallığımı bile feda ederim.” Dudaklarını karısının alnına bastırdı. “Seni seviyorum.”

Isabel kocasına yaslandı, kalbi ona duyduğu aşkla doluydu.

“Oku bana ver,” dedi genç kadın ve bir kez daha ağır kalkanla takas etti. Oku yerleştirdi ve yayı gerdi. “Sensiz yaşamaktansa, seninle ölmeyi tercih ederim.”

Patrick kılıcını çekti ve sırt sırta verip kaçınılmazı beklediler. Her ikisi içinde bir kurtuluş yoktu.

~ Yirmi Üçüncü Bölüm ~

KALABALIK bir asker grubu kenara çekildi ve arkalarından MacEgan renklerine bürünmüş bir grup, klanın bayrağını taşıyarak öne çıktılar. Adalılar ve Laochre'nin erkekleri tepeden tırnağa silahlı Norman askerlerinin arasında duruyorlardı.

“Neden buradalar?” diye sordu Isabel. İçi umutla dolmuştu ve yayı biraz gevşetti.

“Görünüşe bakılırsa kardeşlerim destek kuvvetleri getirmiş.”

Isabel, onlara doğru yöneldi ama Patrick engel oldu. “Bekle.” Birkaç saniye sonra üç ok kalkana saplandı. “O’Phelanlar henüz vazgeçmedi.”

Isabel çileden çıkarak peş peşe oklarını fırlatmaya başladı. Her seferinde hedefi vurmaktan da büyük bir keyif aldı.

“Yeter. Bizimkilere doğru yürümeye başla.” Isabel’i hafifçe itip arkasına geçti ve kalkanı kaldırdı. Üzerlerine oklar yağmasına rağmen mucize eseri ikisi de yara almadı.

YASAKLI GELİN

Menzilden çıktıktan sonra Isabel gidip MacEgan'ların önünde durdu. Bevan ve Connor at üstündeydiler ve yanlarında Patrick'in atı Bel vardı. "Laochre'yi kim koruyor," diye sordu Isabel.

"Sör Anselm koruyor, Normanlar ile birlikte," dedi Bevan asık bir suratla. "Ve tabi bütün kadınlar."

"Yardıma geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Artık bir MacEgan'sın. Kimse aileden birine zarar veremez. Buna izin vermeyiz."

Isabel uzandı ve elini sıktı. "Teşekkür ederim kardeşim."

Isabel yanlarından geçerken adamların, onu selamladıklarını fark edince şaşırıldı. Gülümseyerek her birini kendi dillerinde selamladı genç kadın. Sıranın sonuna geldiğindeyse babasını gördü.

Edwin de Godred atından inip ona doğru yürüdü. Dikkatli bakışları kızının yüzünde ve vücudunda dolaştı. Hasar kontrolü yapar gibi bir hali vardı ve sonuç hiç hoşuna gitmemişti.

"Duyduğuma göre, düşman klanın reisi, seni rehin alma cüretini göstermiş." Öfkeli gözlerle O'Phelan kalesine baktı. "En azından kocan, peşinden gelecek kadar sağduyu sahibiymiş. Ama askerleri bekleydi daha iyi olabilirdi."

"Askerlerini gördüğümde, Laochre'ye saldıracağını düşündüm."

Edwin başını iki yana salladı. "Sana bir söz verdim." Uzanıp kızının yanağına dokundu. "İyisin değil mi?"

"Kocam sayesinde." Patrick'in geldiğini duydu. Koruyucu bir tavırla arkasında sarılmıştı Isabel'e.

"Güzel." Edwin, Normanlar'a baktı. "Kont, Laochre'yi kendi haline bırakacak. Şu an aklı Kral Dermot'un kızı Aoife ile yapacağı evlilikte zaten." Bir an duraksadı, sonra kızına döndü. "Sana güzel bir gelecek diliyorum kızım. Ve mutluluk." Bir cevap beklemeden arkasını dönerek uzaklaştı. Babası fazla bir şey söylememişti ama bu kadarı bile Isabel'in kalbini yumuşatıp, babasını affetmesi için yeterli olmuştu.

Patrick, Isabel'i kucağına alıp atına kadar taşıdı ve üzerine oturttu. Kendisi arkasına yerleşti. "Rehineleri, iki Norman askeriyle birlikte O'Phelan'a gönderin," emrini verdi. "Sizler de Laochre'ye geri dönün."

At dörtlale koşmaya başladığında merakına yenik düşerek sordu Isabel. “Beni nereye götüroyorsun?”

Öne doğru eğilerek cevabını, kulağına fısıldadı Patrick. “Eve.” Bir eliyle, göğsünü okşadı. “Seni yatağıma bağlayıp, yürüyemez hale gele- ne kadar seveceğim.”

Patrick, atını kale kapılarından içeri soktuğu anda yükselen coşku- lu alkışlar karşısında Isabel şaşkına döndü. Saat gece yarısı olmasına rağmen meşaleler halen ışıl ışıl parlıyordu. Annelerinin kucaklarında uyuyan çocuklar da dâhil olmak üzere herkes onların dönüşünü bekle- mişti.

Patrick, onu attan aşağı indirdiğinde Normanlar miğferlerini çıka- rıp, önünde diz çöktüler. Isabel gülümsemeyi başarmıştı ama aslında mutluluktan ağlamak istiyordu. Klan halkının da bu coşkuya katıldığını gördüğünde, gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı. Yaşlar, yanakla- rından aşağı süzölürken bile dudaklarındaki mutlu gülümseme hiç kay- bolmadı. Evinde, ait olduğu yerdeydi artık.

Patrick elini tuttu, “Kraliçemizi sağ salim evine getirdik,” diye ka- labalığa seslendi. “Ve onun çabaları sayesinde, Strongbow bizi toprak- larımızda rahat bırakacak.” Normanlar’a dönüp ekledi. “Bizim yoklu- ğumuzda Laochre’yi koruduğunuz için minnettarım.”

Sonra Patrick herkese birden seslendi. “Saat geç oldu ama yarın, büyük salonda bir yemek düzenleyeceğiz. Hepiniz davetlimizsiniz.”

Isabel, kocasının davetini Normanlar için tercüme etti ve sonra hem İrlandalılar’ın hem de Normanlar’ın iyi dileklerini kabul etti.

Patrick yanında duruyor, eli genç kadının sırtında geziniyordu. Isabel özlem ve arzuyla ona baktığında, kocası hiç beklemedi. Artık çekilebileceklerini söyleyerek kalabalığa veda etti.

Basamakları adeta koşarak tırmandılar ve üst kata ulaştıklarında Patrick onu kollarının arasına alıp odaya kadar taşıdı. Kapıyı arkaların- dan kilitledikten sonra çıldırtıcı bir yavaşlıkla Isabel’i kuağından kay- dırarak indirdi.

Isabel daha fazla bekleyemedi ve kocasının dudaklarına uzandı bü- yük bir arzuyla öpmeye başladı. Sabırsız elleriyle birbirlerini soydular.

Her ikisi de tamamen çıplak kaldıklarında Patrick genç kadını kollarının arasına boynuna dayadı dudaklarını.

“Seni seviyorum,” diye mırıldandı Patrick dudaklarını teninden ayırmadan. Daha sonra onu kucağına alıp yatağa taşıdı. “Beni bırakıp gitmene asla izin vermeyeceğim *a ghra*. Sen benimsin.”

“Ve sen de benim,” dedi Isabel. “Seni seviyorum Patrick.

Patrick eğilip yerden başörtüsünü aldığı anda şaşırdı. Tek bir hareketle Patrick örtüyü yırtıp ikiye bölmüştü.

“Sen ne...”

Patrick her iki bileğini karyola direklerine bağladı. “Ne yapacağım konusunda seni uyarmıştım.” Çok sıkı bağlamadığından emin olmak için düğümün altına parmağını sokarak test etti.

Isabel itiraz etmek istedi ama kıpırdayamamak tuhaf bir heyecan uyandırmıştı içinde. Kocasını üzerine uzanıp dudaklarını kulağına yapıştırdı ve ona neler yapmayı planladığını fısıldadı.

“Seni ilk gördüğüm anda istedim,” diye fısıldadı boynunu öperken. “Ve kanalı yüzerek geçtiğin gün sana âşık oldum.”

Bacaklarının arasına yerleşti ve yavaşça içine kaydı. Isabel ona dokunma, sarılmak istedi ama elleri bağlıyken sadece bu tatlı işkenceye boyun eğebildi.

Ağır ağır içinde gidip geliyordu Patrick. “Sana çocuklar vermek istiyorum ve her güne seninle başlamak istiyorum.”

Uzanıp bileklerini çözdü ve onu serbest bıraktı. Isabel kocasını kollarıyla sardı ve onu daha derine alabilmek için dizlerini kaldırıp göğsüne çekti. Aldığı inanılmaz zevkle inleyerek başını geriye attı.

Patrick hareketlerini hızlandırdı. Isabel zevk çılgınlıklarıyla sarsılana kadar tekrar tekrar gidip geldi içinde. Son bir defa derinliklerine daldı ve şiddetli bir sarsılmayla doruğa ulaşmış, içine boşaldı.

Isabel sınıksız sarıldı kocasına. Az önce yaşadığı zevkin şiddetiyle vücudu halen titriyordu.

Patrick burnunu yanağına sürttü ve hınzırca gülümseyerek genç kadının içinden çıktı. “Bana bir çocuk vermen biraz zaman alabilir.” Eli karnından aşağı kaydı ve halen nemli olan kadınlığının üzerinde durdu. “Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek zorundayız.”

“Tek bir şartla. Eğer Laoehre’de seninle kalmama izin verirsen.”

“Daima *a ghra*.” Karısını uzun uzun öptükten sonra yataktan kalktı ve odanın diğer ucundaki konsoldan bir şey aldı. Yatağa geri döndüğünde elinde gümüş kraliçe tacıyla geri döndü. “Bu sana ait.” Tacı başına yerleştirdi.

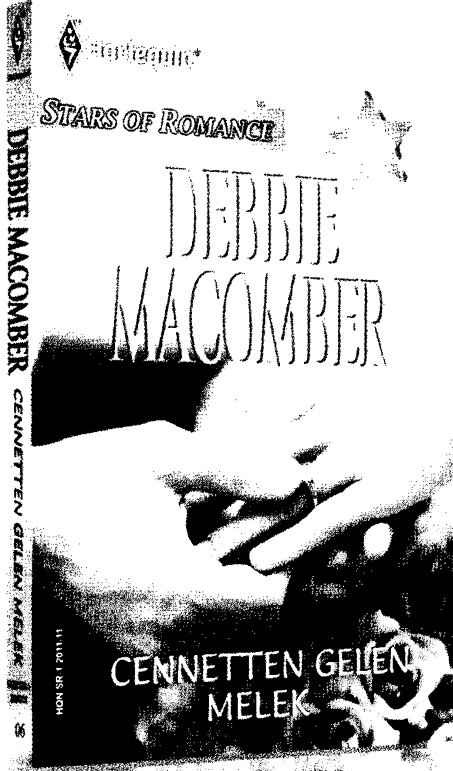
Isabel, kocasının kollarının arasında uzanıp kendine özel bir şükran duası etti

Patrick yarı uykulu “Ne dedin?” diye mırıldandı dudakları, dudaklarında.

“Beni bu evlilikten *kurtarmadığı* için Tanrı’ya teşekkür ettim diye cevapladı Isabel

Ve gecenin büyüsyyle, kral kocası onunla bir kez daha sevişti.

SON

Bu Ayın Starı

DEBBIE MACOMBER

CENNETTEN GELEN
MELEK

BAYİNİZDEN

İSTEYİN...

DEBBIE MACOMBER – CENNETTEN GELEN MELEK

Amy Johnson'ın geleceği önceden belirlenmişti. Babasının, Seattle merkezli şirketinde çalışacak ve sonunda kontrolü eline alacaktı. Kimse onun, bunu isteyip istemediğini, mutsuz oluşunu umursamıyor gibiydi. Ta ki bir yabancı, ona akıllıca tavsiyeler, yaslanacak güçlü bir omuz ve onu daha fazlası için heveslendirecek ateşli öpücükler verinceye kadar...

Fakat sonra Josh Powell, Amy'ye herhangi bir vaatte bulunmadan dünyanın diğer ucuna gidecekti. Paranın ve gücün dünyasını elinin tersiyle itmişti. Amy gibi kıskırtıcı bir varisin bile aklını çelmesine izin vermemekte kararlıydı. Peki ya Josh, bir köşede durup, bu güzel kadının değer verdiği her şeyi kaybetmesine seyirci kalabilecek miydi?